Skaitmenino
Katalikų
Biblioteka
katbib.lt

KUN. ST. RAILA

ŽODIS VAIKAMS

RELIGINĖS KALBOS
—PAMOKSLĖLIAI ŠVENTĖSE

ŽVAIGŽDUTĖS LEIDINYS NR. 2
KAUNAS — — — — — — — 1938 M.

Nihil obstat
Sac. J. Stankevičius, S. Th. Lic.
Censor delegatus
Kaunas, die 18 ianuarii 1938 an.

IMPRIMATUR

Nr. 126.

Datum Kaunae, die 19 mensis ianuarii 1938 an.

K. Šaulys
Vicarius Generalis,
Praelatus S. S.

Savo motinai

*
* *

Vaikų auklėjimu ir jų religinimu visuose katalikiškuose kraštuose labiausiai rūpinamasi. Jie auklėjami ir mokomi mokykloj, lavinami vaikų organizacijose už mokyklos, bet stipriausiai veikiama jų siela bažnyčiose. Bažnyčia turi labai daug vertingų religinimo — auklėjimo priemonių, kokių neturi jokia kita auklėjimo institucija. Prisiminkime tik sakramentus, bendras pamaldas, maldą, pamokslus ir k. Neliesdami visų čia suminėtų veiksnių, sustosime prie pamokslų. Vaikams pritaikytų pamokslų sakymas nebe naujiena ir mūsų krašte. Beveik visur ruošiamos vaikų šventės, iškilmingos Pirmosios Komunijos Dienos, mėnesinės Komunijos, kviečiami kongresėliai ir t.t. Visi toki vaikų susibūrimai surišti su pamaldomis ir pamokslais. Tiesa, parapijose negalima kiekvieną šventadienį suorganizuoti vaikų pamaldų, bet retkarčiais tai padaroma visur, o miestų vaikai turi savo pamaldas kiekvieną šventadienį. Tai pastoracijos tarp vaikų siekiamas idealas.

Šiame rinkinėlyje ir norėjau duoti medžiagos vaikų pamaldose sakomiems pamokslams. Nera-

šiau tokių pamokslų ištisų metų šventėms, bet tik žymesnėms šventėms, kurias visi dažniau mini. Be to, paruošiau pritaikomų pamokslėlių mūsų vaikų draugijoms, ypač Angelaičiams. Nors tai bus labiau medžiaga vaikų pamokslams, tačiau gal galės ir patys vaikai su nauda šiuos žodžius skaityti.

Rašydamas stengiaus pritaikyti garsiojo pedagogo Totho nurodymus vaikų pamokslams. Štai kokias jo nurodytas taisykles turėjau prieš akis:

1. Pamokslų temos turėtų būti paakinančios, lavinančios būdą, kalbančios į širdį, valią, auklėjančios jausmus.

2. Sakymo forma turėtų būti pamokymas, bet psichologiškai visiškai pamatuotas, konkretus, riteriškas.

3. Tonas laisvas; draugiškas pasikalbėjimas to žmogaus, kurį jie žino, kad jis juos pažįsta ir kad turi jiems paruošęs malonių dovanų. Bet reikia kalbėti gyvai, įdomiai, vis įvairiau, kad jaustų, lyg apie jį kalbėtų.

4. Kalbėti spalvingai, ryškiai. Turi būti daug judrumo, gyvumo, paraginimo prie aktyvumo. Kalbos spalva laisva, tėviška, bet neverkšlenanti. Kreipimasis įdomus. Ne labai tinka „Malonūs vaikai"!.

5. Prieš pamokslą ir po jo galima kartu pasimelsti.

6. Pamokslai sakomi trumpai: 7 — 10 minučių. 15-os minučių jau būtų perilgas.

7. Visą pamokslo sielą sudarys kiekvienas, šiltai įsijautęs į vaikų dvasią, mylėdamas juos, kad įkaitintų Dievui, Kristui, Bažnyčiai ir Tėvynei.

Visa tai gražiai pasakyta, bet ne taip lengva įvykdyti. Parašęs pastebėjau, jog kartais lengviau pasakyti, kaip parašyti. Bet jei pamokslėliai ir nebus pilni, tai galės būti bent medžiaga savo sielos kalbai,kuri geriausiai veiks vaikų auditoriją. Juk, laikantis bendrų taisyklių, galima savotiškai pakalbėti, ką kiekvienas galės naudingai padaryti mažiau ar daugiau pasinaudodamas 75 žodžiais. Vieni yra visiškai originalūs, kiti pritaikyti iš kitų autorių vaikų pamokslų. Daugiausia naudojaus šiais veikalėliais: Johannes Pelz, Neue Folge Kinderpredigten; Brettle un Huber, Neue Stunde des Kindes; Münch O. P. Näher zum göttlichen Heiland; Burger, Neue Kinderpredigten ir dar keliais kitais.

I BAŽNYTINIŲ METŲ ŠVENTĖSE

1. Naujieji Bažnyčios Metai

Jaunieji mano draugai! Pirmuoju advento sekmadieniu pradedame Bažnyčios Naujuosius Metus. Kaip visi žmonės džiaugiasi sulaukę paprastųjų Naujųjų Metų, taip katalikai turi džiaugtis pradėdami Naujus Bažnyčios Metus. Naujuose Metuose žmonės tikisi būti laimingesni: visokeriopą džiaugsmą ir laimę semte semti, visokių gėrybių prisirinkti...Visagalis Dievas Naujais Bažnyčios Metais tikrai mums savo didžiules gėrybes parodo ir kviečia jomis naudotis; ypač Jis nori apdovanoti savo geruosius vaikus. Tinkamiausiai Naujuosius Bažnyčios Metus praleisime, jei gerai suprasime, ką reiškia adventas ir kaip jį praleisti. Advento metu galime prisiminti anuos žmones ir vaikus, kurie gyveno dar Kristui pasaulin neatėjus. O, kaip jie išsiilgę troško ir laukė ateisiančio Išganytojo!

Toli nuo bažnyčios gyvenančių katalikų būrelis sumano pasistatyti bažnytėlę. Jų troškimas didėja, kai tik didėja pritarimas jų sumanymui. Pagaliau mintis turėti savo bažnytėlę tampa nepermaldaujamu užsidegimu. Štai jau ir vyskupas paskiria ku-

nigą, štai jau prasideda statyba, auga naujas dievnamis! Visų širdys to tik ir laukia. Kaip anie žmonės laukė savosios bažnytėlės, dar labiau Adomas, Ieva ir visi jų ainiai laukė Išganytojo. Kad Dievas žmones nori išganyti, jie žinojo, nes Dievas buvo tai prižadėjęs. Bet nieko aiškiau jie nežinojo. Vėliau Dievas aiškiau apreiškia Išgelbėjimą Abraomui, Izaokui ir kitiems patriarkams, pasakydamas, kad iš jų giminės ateis Išganytojas: „Per tavo palikuonis bus palaimintos visos žemės tautos“. Dabar žinojo, jog Išganytojas ateis iš Izraelio tautos.

Jau nupirktas žemės sklypas bažnyčiai statyti. Tuoj bus kasami ir mūrijami pamatai, vežamos plytos. Dabar visi žino, kur bus statoma bažnyčia, kaip ji atrodys, kiek maždaug užtruks pastatymas. Mėnuo po mėnesio vaizdas aiškėja. — Taip žmonijai prieš Kristų Išganytojo paveikslas darėsi vis aiškesnis ir suprantamesnis, nes pranašų jis aiškiau buvo skelbiamas. Išpranašauta jo gimimo vieta — Betliejus, jo motina švenčiausia Mergele vadinama, išpranašaujamas ir Išganytojo atėjimo laikas.

Pagaliau statyba pasibaigia ir jų bažnytėlė vyskupo pašvenčiama. Parapijos troškimas išsipildo. Taip pagaliau ir pasiilgusiai išganymo žmonijai atėjo išsipildymo laikas, lauktoji diena, gimė Kristus...

Manau jau suprantate, jog bažnyčios statymo istorija nuo pirmo neaiškaus vaizdo lig jos pašven-

timo padeda geriau suprasti neatpirktos žmonijos istoriją. Pradžioje jų žinios neaiškios — pažadėjimas Rojuje, lig visiško paaiškėjimo — užgimimo. Kaip džiaugiasi parapija savo bažnytėlės pašventinimo dieną, taip džiaugsmingai ir dėkingai privalome mes praleisti šį adventą, kad su didžiu džiaugsmu galėtumėm švęsti Kristaus užgimimo — Kalėdų šventes.

Kad visa tai gražiai praeitų, reikia suprasti mūsų gyvenimo adventą — atėjimą. Be Kristaus atėjimo Betliejaus Kūtelėj, yra dar kitas būsiantis adventas; tai antrasis Kristaus atėjimas pasaulio pabaigoj, kurio visi turi laukti. Pirmasis adventas buvo dieviškojo Vaikelio atėjimas neturte ir nusižeminime, Betliejuje, kur Kristus, būdamas Dievas, atėjo paprasčiausio žmogaus, mažo vaikelio kūne. Užaugęs jis dar labiau nusižemino, nes mirė baisia kryžiaus mirtimi.

Antras būsiantis Kristaus atėjimas bus garbingas, kilnus ir didingas Viešpaties atėjimas. Jis ateis kaip Teisėjas ir pasaulio Valdovas.

Mes supratome pirmąjį adventą, nes jau daug metų kaip lankome Kūdikėlį Kalėdose, žinome visus žemiškojo Kristaus gyvenimo vargus. Dabar turime ruoštis prie antrojo advento, prie jo atėjimo paskutiniame teisme. Su krikštu šį pasiruošimą pradėjome, šventa išpažintimi tęsiame, bet negalime sustoti...

Mūsų maldos, aukos ir visas religinis gyvenimas ir yra ruošimasis paskutiniajam Kristaus atė-

jimui. Bet paklausite, gerieji klausytojai, ar mes toki jauni turime jau apie mirtį mąstyti? Taip. Ir jauni būdami galite mirti, nes kiek tokių miršta... Nors jūs turėtumėte dar laiko gyventi, bet vis kartą ateis mirtis! Ji neturi mūsų išgąsdinti. Mes turime taip gyventi, kad niekuomet mirties nebijotumėm.

Kada miršta mūsų pažįstamieji, sakome: „Pasibaigė jų gyvenimo adventas. Viešpats Dievas juos pašaukė". Seni žmonės dažnai trokšta to atėjimo. Šventas Jonas, mylimasis Kristaus mokinys, baigia savo Apreiškimo knygą žodžiais — „Ateik, Viešpatie Jėzau!"

Toks šūkis galėtų būti ir mūsų gyvenimo pabaigos atodūsis. A t e i k, V i e š p a t i e J ė z a u, T a v ę s l a u k i u, o t u m a n e k v i e t i.

Jau dabar advente mąstykime apie tai. Juk dėl to mums Bažnyčia ir skaito I advento sekmadienį Evangeliją apie pasaulio pabaigą.

Išmokime ligoje ir šiaip gyvenime nuoširdžiai melsti — „Ateik, Viešpatie Jėzau". Jėzus išklausys mus. Ateis ir pasiims su savimi į dangaus linksmybes ir grožybes. A.

2. N e s u t e p t o j i

Kartą šventoji Magdalena iš Pazzi dvasioje regėjo įšėlusiai banguojančią jūrą, kurioj plaukė pilnas laivelis žmonių, garbinančių Mariją, Dievo Motiną. Laivelio vairuotojas taip pat vežė ir šv. Mer-

gelę Mariją, kuri laivelį palydėjo lig uosto. Ką reiškė šis regėjimas? Dievas leido šventajai suprasti: visi laivelio keleiviai, plaukę su Marija, buvo jos globojamosios sielos. Audringa jūra lengvai gali sudaužyti laivelį ir nuskandinti keleivius. Kaip laivelis laimingai su Marija įplaukė į uostą, taip laimingi yra tie žmonės, kuriuos Dievo Motina saugoja nuo nuodėmės, kad jie laimingai pasiektų dangų. Todėl mes Mariją galime vadinti m ū s ų V a d o v e į d a n g ų.

Jaunieji Marijos kariai! Ar nenuostabu, Marija mūsų Vadovė pas Dievą ir Jo vienatinį Sūnų Jėzų Kristų. Tikrai malonu žinoti ir sekti jos vadovavimą. Bet vadas tokiame ilgame kelyje, kaip žmogaus gyvenimas, turi būti nepaprastas. Mes tokį vadą ir gauname. Marija yra žmogus, bet Dievo Motina išrinkta, todėl skirtinga nuo visų kitų žmonių. Šiandien švenčiame jos jokia nuodėme Nesuteptosios šventę. Visi žmonės gimsta su nuodėme, bet Marija skaisti ir šventa nuo pat savo pradžios. Tai didelė ir brangiausia dovana Marijai, o per ją ir mums. Marijos laisvumas nuo gimtosios nuodėmės yra kažkas stebėtina, kilnu, džiaugsminga. Vienas žmogus, giliai įsižiūrėjęs į Marijos Nekalto Prasidėjimo paveikslą, sulaikė savo kvėpavimą iš nuostabaus grožio. Jei jis nustebo pažiūrėjęs į paveikslą, tai kaip būtų galima džiaugtis pamačius Marijos veidą tikrumoj!

Bet maža būtų tik stebėtis. Mums reikia mokytis iš Nesuteptosios, dangaus siųstos gėlelės žmo-

nėms. Mums laimė turėti tokią kilnią Vadovę. Juk skaisčiausioji Marija ypač brangina jaunųjų sielas, kurios po krikšto nesuspėjo susitepti nuodėmių dulkėmis. Ji nori mus laimingai nuvesti į Dievo uostą. Įvertinkime jos pamoką.

Kiek verta yra meilės ir pagarbos Nesuteptoji Marija, gali parodyti ir šis įvykis. Vienas kitatikis, protestantas, štai ką katalikų kunigui prisipažino: „Aš tapčiau kataliku vien dėl to, kad katalikai turi Nesuteptąją nuodėme Mariją". Kunigas nesupratęs paklausė, kodėl kaip tik dėl Nekaltosios Marijos norįs tapti kataliku? Protestantas maždaug šiaip atsakė: „Keliavau beveik po visą pasaulį. Keliaudamas išmokau žmones pažinti. Bet visur mačiau banguojančią nuodėmėmis jūrą, kurios vilnys veržėsi į visus žmones, todėl nustojau pasitikėti žmonėmis. Liūdna man buvo žinoti, kad visi žmonės nuodėmingi. Jei aš bent vieną rasčiau be nuodėmės, lengviau atsikvėpčiau ir vėl žmonėmis pasitikėčiau. Nekaltai Pradėtoji Marija ir yra tas ieškomasis žmogus, be jokios sutepties". Iš tų nekataliko žodžių išgirdome, kokią didelę reikšmę turi žmonių gyvenime Marija, be nuodėmės Pradėtoji.

Gerasis Dievas apsaugojo Mariją nuo nuodėmės, kadangi ji jo Sūnaus Motina turėjo būti. Jo Motina nė valandėlės negalėjo būti piktojo valdžioje. Ji turėjo būti gražiausias tvarinys, gražesnė už gražiausią angelą. Ji tikrai dangaus karalienė savo dorybėmis, bet ypač savo benuodėmingumu. Tik tokia galėjo patikti savo Sūnui — Dievui. Dievo Sū-

nus nenorėjo turėti savo Motina šv. Agnės, šv. Gertrūdos, šv. Teresės ar kitos šventos Mergaitės, nes jos visos dar prieš krikštą buvo suteptos gimtosios nuodėmės. Išganytojas norėjo savo Motiną labiausiai išpuošti. Juk jei mes galėtumėm, tai tikrai visokiomis kilniomis ypatybėmis savo motinas aprūpintumėm. Mūsų motinos turėtų būti gražiausios ir švenčiausios moterys, ar ne taip? Mielasis Išganytojas buvo savo motinos vaikas, kaip mes esame savo motinų vaikai. Kadangi jis yra Dievas, todėl galėjo savo Motiną apdovanoti visomis tobulybėmis ir grožybėmis. Jis negalėjo leisti nė mažiausiai nuodėmei palytėti. To neleido Jo ir jo Tėvo šventybė.

Tai žinodami, mes džiaugiamės ir esame patenkinti. Marija be nuodėmės yra visų mūsų pasididžiavimas, džiaugsmas ir laimė. Bet kaip Dievas nenorėjo, kad jo Motina būtų paliesta nuodėmės šešėlio, taip Marija, visų mūsų Motina, nenori, kad mus nuodėmė valdytų. Geriausiai Marijai patiksime ir ją seksime, jei su savo nuodėmėmis kovosime. Pirmiausia, reikia kovoti su savo nuodėmėmis, nes, jei visi savo nuodėmes išdildysime, niekas jų nebeturės. Bet jei mes šiandien tik tiek tepasakysime ar pamąstysime: „Kovosiu su nuodėmėmis", bus labai mažai. Mes turime aiškiau pasisakyti, su kokiomis nuodėmėmis kariausime. Štai Jonas ryžtasi nebemeluoti nei namuose, nei mokykloj. Petras galvoja nesupykinti tėvelių ir kitų namiškių, Stasys laiko sugniaužęs kumštį nulaužti tinginio ragus, Aldutė žaisdama ir juokais nebenuinės Jėzaus ir Marijos

vardų, Genutė šventadieniais nepramiegos pamaldų ir t.t. ir t.t.

Matau ir jaučiu, kad supratote Marijos ir mano troškimus. Kad tai geriau įvyktų, tai yra, kad būtumėm teisingi, nuolaidūs, darbštūs, pamaldūs, prašykime Dievo Motinos pagalbos, sukalbėdami Sveika Marija. A.

3. Laukiame Kalėdų

Ar žinote naujieną? Visų mūsų laukiamos Kalėdos greit artėja. Mes bėgame jų pasitikti. Juk jauni ir suaugę ilgisi praėjusių Kalėdų, todėl džiaugiasi jas vėl arti pamatę. Bet nesuklyskime! Dažnai mūsų išsiilgimas Kalėdų yra netikęs jų laukimas. Negerai laukiate Kalėdų tada, jei tik todėl laukiate, kad pamatytumėte Kalėdų eglutę su žaisleliais ir ugnelėmis, kad gautumėte saldainių ir kitokių dovanėlių nuo eglutės. Kiti laukia senelio su didele balta barzda, kurs jiems dovanų atneštų. Toks laukimas šventų Kalėdų yra iškrypęs, netikęs.

Katalikų jaunimas negali pasitenkinti vien blizgučių laukimu ir linksmybių troškimu, laukiant šv. Kalėdų. Kas gi yra iš tikrųjų Kalėdos? Ar vien tik jūsų šeimyniška šventė, dovanų diena? Ne. Kalėdos yra Kristaus užgimimo šventė. Jei Kristus nebūtų gimęs, neturėtume ir gražiųjų Kalėdų švenčių, nebūtų krikščioniškų šeimų ir nebūtų švento Kūčių vakaro.

Dar daugiau, gerieji mano klausytojai. Jei Jėzus nebūtų atėjęs, mes visi tebebūtume savo nuodėmėse. Ir niekas negalėtų mūsų iš tų nuodėmių išlaisvinti. Todėl mūsų ilgesys ir Kalėdų laukimas turi krypti prie meilingojo Jėzaus Betliejaus kūtelėj, kurs ėdžiose gulėjo, o dabar gyvas Altoriuj pasilieka. Jūs esate matę „Betliejų" — ten piemenėliai, įvairūs gyvuliai, Marija, šv. Juozapas... visi į Kūdikėlį atsigręžę. Jėzų sveikina ne tik žmonės, bet ir dangaus angelai. Taip ir mes labiausiai turime žiūrėti į altorių, kur nuolat Jėzus pasilieka Švenčiausiame Sakramente. Tokio laukimo ir išsiilgimo, išsiilgimo Jėzaus, turime išmokti advente. Kaip reikia laukti, mus gali pamokyti tie žmonės, kurie gyveno prieš Kristų. Mes galime pasimokyti iš žydų ir pagonių.

1. Pasimokykime iš žydų. Ko labiausiai troško žydai? Jie laukė išvadavimo iš svetimųjų ir nuodėmės vergijos. Visos jų aukos, maldos ir geri darbai buvo daromi vienu tikslu — kad išnaikintų nuodėmę. Jų sielas slėgė tartum kelių centnerių svorio nuodėmės.

Kaip jie išsiilgę laukė, galime suprasti iš jų maldų ir dejavimų, kuriuos siuntė savo Dievui. Pasiklausykime jų šauksmo: „Rasokite, dangūs, iš augštybių, ir tegul debesys išlyja teisųjį, tegul atsiveria žemė ir teišželdo Išgelbėtoją, ir tegul kartu randasi teisybė". Taip maldavo 700 me-

tų prieš Kristų pranašas Izaijas, jo balsui pritarė ir visa tauta.

Tokio išsiilgimo ir troškimo Jėzaus, Atpirkėjo iš nuodėmės, turime pasimokyti iš pranašų ir Senojo Įstatymo žydų.

2. P a s i m o k y k i m e i š p a g o n i ų. Pagonis mes dažnai klaidingai vertiname. Mes manome, jog jie esą be religijos ar labai mažai religingi. O ne! Ir pagonys aukodavo aukas, melsdavosi, atgailaudavo, kaip kai kurie ir mūsų laikų pagonys kad daro. Bet ir visos jų maldos ir aukos savo dievams negalėjo išnaikinti nuodėmių. Todėl ir jie troško ir laukė Išganytojo. Taip vienas pagonis išsiilgęs rašė: „Turi nužengti vienas Dievas ir mus išgelbėti". Pagonių viltis sulaukti išgelbėjimo iš savo dievų, žinoma, buvo klaidinga, nes iš tikrųjų jų dievai — niekis: jų nebuvo. Vienas tik Jėzus galėjo juos nuraminti ir patenkinti jų viltis.

Todėl ir pagonių džiaugsmas buvo didelis, kada apaštalai skelbė Kristų — Išganytoją. Praėjus šimtui metų po Kristaus mirties, vienas pagonių valdovas rašo Romos ciesoriui: „Patark, ką aš turiu daryti. Dievų maldyklos stovi tuščios, nieks nebesimeldžia ir nebeaukoja. Visi išpažįsta naują mokslą — krikščionybę". Tai parodo, jog giliausias žmonijos troškimas tik Jėzuje randa pasitenkinimą.

Ir mūsų didžiausias troškimas prieš Kalėdų šventę turėtų būti: I š s i i l g i m a s J ė z a u s. Geriausiai šis išsiilgimas bus patenkintas, kai visi pasiryšime šventai priimti Kalėdų šv. Komuniją. Šv.

Komunijoj sulauksime to paties Jėzaus, kurį matė žydai ir pagonys. Tas pats Jėzus ateis pas mus su savo dievybe ir galybe, tas pats, kurs gulėjo prakartėje. Tai yra svarbiausias Kalėdų švenčių laukimo uždavinys. Kas, priėmęs šv. Komuniją, lauks šventų Kūčių vakaro ir šventos Kalėdų nakties, tas tikrai daug džiaugsmo turės.

Jaunieji Katalikai! Kristus gimė ir gyveno dėl mūsų laimės, todėl, ruošdamiesi jo užgimimo šventei, išmokime ir mes kitiems suteikti kokio nors džiaugsmo. Pirmiausia nudžiuginkite savo tėvelius, Kūčių vakarą gražiai juos pasveikindami ir atsiprašydami už padarytus nemalonumus. Pasveikinkite ir kitus savo šeimos narius. Rodykite visiems gerumą. Tie, kurie esate angelaičiai, o jais turėtumėte būti visi, padėkite savo pulko neturtingesniems angelaičiams suruošti bendrą Kūčių stalą..., stalą, apkrautą skaniais valgiais ir „Dievo pyragais"! Galite mėginti ir daugiau gerų darbų padaryti ruošdamiesi Kalėdoms. Už viską jums geras Kūdikėlis pasiųs malonų šypsnį ir dievišką palaiminimą. A.

4. Piemenys ir Angelai prie Kūdikėlio Lopšio

Tuomet buvo Betliejaus miestelis sausakimšai prisikimšęs žmonių. Du keleiviai niekur namuose neberado nakvynės. Sustojo už miestelio piemenų lindynėje. Nors žmonės jų ir nepriglaudė, tačiau

Dievas jų nepaniekino, dangus į juos maloniai pažvelgė. Kai tik jie už miesto sustojo, tuoj virš to urvo sušvito didelė didelė kampuota šviesi žvaigždė, o padangės pasidarė šviesios. Tą nuostabią nakties šviesą pamatė piemenys, kurie budėjo ir sergėjo savo bandas. Jie tarp savęs šnekėjosi ir klausinėjo, kas gi čia galėtų būti? Taip jiems besikalbant ir besvarstant, atsiranda Viešpaties angelas, o juos visus apšviečia dieviškas skaistumas. Sudreba piemenėlių širdys, kaip žaibas, perlekia viena po kitos keista mintis. Kas gi čia taip staiga aplankė tuos paprastus žmones, gyvulių sargus, vargšus piemenis! Nusigando. Kaip manote, mano mieli klausytojai, ar angelas jų gąsdinti atėjo? Aišku ne! Štai jis pats prakalba į juos: „Nebijokite". Nenusigąskite kalnų laipiotojai, bandos varinėtojai, gerieji piemenėliai. Negąsdinti čia jūsų atėjau, bet palinksminti. Truputį lengviau atsikvėpė nakties gyventojai. Gal čia iš tikrųjų nėra ko bijoti, manė sau, nors ir taip netikėtai pasirodė šis nelauktas svečias. Bet angelas nebedavė toliau mąstyti, pats kalbėjo: „Aš skelbiu jums didelį džiaugsmą, kurs palinksmins ne tik jus, bet ir jūsų tėvus, namiškius, protėvius, Abraomą... ir visus kitus, nors ir mirusius, bet gerus žydus. Tas džiaugsmas tęsis amžiams". Kokia linksmybė! Bet kas čia vyktų? Ir dabar dar nesupranta vargšų piemenų širdys. Gal kas iš numirusių prisikėlė, gal piemenų vadas Mozė atėjo mūsų aplankyti, pasveikinti, o gal... gal mūsų karalius atsirado. Susidomėjimas didėja, bet vis

dar laukia tikro angelo pasakymo. Išgirsta svarbiausią angelo žodį, kurs kaip dangaus trimitas perveria piemenų širdis. Jų ausys išgirdo, bet protas nesuspėjo suprasti. Bet jau angelas iškilmingai taria: „Šiandien jums gimė Dovydo mieste Išganytojas, kurs yra Kristus“. Ką išgirdome? Kristus, Mesijas, Izraelio lauktasis, tautos paguoda, dangaus rasa! Ne! Sunku tikėti! Bet ką tiktai girdėjome? Šiandien, t. y. šią valandą, dabar užgimė mūsų išsiilgtasis... Kaip jie tai pergyveno, mes negalime to ir suprasti, dėl to džiaugsmo jų sielos turėjo išskristi iš kūno, kad tik greičiau prie Mesijo nulėktų. Netikėti negalime, nes viskas šiąnakt nuostabu: žvaigždė, angelas... Nustebintai piemenų širdžiai angelas dar aiškiau prakalba, nurodo ženklą, iš kurio būtų galima įsitikinti jo žodžiais: „Rasite Kūdikį suvystytą vystyklais ir paguldytą prakartėje“. Tai jau tikra! Sako prakartėje, kurioje neguldoma paprastieji, tai tikrai keistai gimęs.

Šiek tiek nusiraminę ir įsitikinę, piemenys vėl iš naujo nustebo. Vėl klausia savęs, kas čia dabar darosi? Argi dangus prasivėrė, kad dangaus dvasios leidžiasi ant žemės, kaip didžiausia angelų kariuomenė. Ką jie darys, kiekvienas manė savo širdyje. Dangaus dvasios atėjo pagarbinti savo Viešpaties, todėl jos dangiškai užgiedojo. Koks giesmės gražumėlis! Tai ne mūsų traliavimas ar birbynėmis liurnenimas. Čia tikrai dangiško grožio giedojimas.

Bet ir žodžiai toki gražūs!: „Garbė Dievui augštybėse ir žemėje ramybė geros valios žmonėms“. Vadinasi, jie garbina Dievą, kurs buvo toks geras, kad žmogui skurdžiui linksmybę norėjo atsiųsti. Bet tie žmonės turėjo būti geros valios, geri žmonės, nes piktieji to džiaugsmo neragaus. Taip garbindami Dievą, angelai dar kartą piemenims patvirtino linksmą naujieną. Jie patys jau buvo prie prakartėlės, todėl dabar laisvi ir gali skristi tėvynėn — dangun, ką jie tuoj ir padarė.

Ką dabar veikė pasilikę piemenys? O ką jūs būtumėte darę jų vietoje būdami? Suprantu, ką norėtų atsakyti Jurgiukas ir Pranas: „Mes pamestume klumpes, tarbas, paliktume savo gyvulius ir visi skubom bėgtume pažiūrėti to stebėtino vaikelio, pamatyti jo akis, kad jis į mus pasižiūrėtų, nes juk tai pirmą ir paskutinį kartą vyksta. Ir tai mums pranešta, negalime snausti, spauskime ženginę“. Gerai galvojate. Panašiai mąstė ir anie piemenys. „Nueikime lig Betliejaus ir pažiūrėkime, kas įvyko, ką Viešpats yra mums apskelbęs“. Ir jie tuoj pradėjo keliauti. Mes pasakytume, kad jie nėjo, bet bėgte bėgo, nes ir šv. Rašte pasakyta: „Jie atėjo skubindamiesi“. Buvo ko skubėti, nes ėjo aplankyti savo Viešpaties, didžiausio geradario, kurs nepaniekino visų užmirštų piemenų, bet dar pirmiausia jiems apsireiškė. Atbėgę rado taip, kaip pasakyta. Ką jautė jų širdys, nemokame tai apsakyti, bet aišku, jog jie, išvydę Kūdikėlio die-

viškąsias akis, pajuto tiek pagarbos ir meilės jam, kad jie patys nesuprato, kaip visa tai gali tilpti jų sielose. Jie garbino, šlovino, pasakojo, ką buvo patyrę...

Grįžta prie savo darbo, bet jau ne tyliai, o garsiai garbindami gimusį Jėzų. Jie bando tęsti angelų užtrauktą giesmę:

„Jėzus Kristus Dievas užgimė vaiku,
Kurs viską sutvėrė pirmuoju laiku,
danguj angelus jis valdo
ir mūs vargšų priim maldą".

Ir mes šiandien užgimusį Kūdikį garbiname, savo širdyse laikome. Pasiryžkime tą didžiulį Kalėdų džiaugsmą kitiems skleisti. Nenustokime skelbti sau ir savo draugams: Kūdikėlį garbinkim, jam dėkokim ir maldaukim. Bet ypač rūpinkimės, kad Kalėdose mūsų širdys kiltų aukštyn, dangun, ten kur angelai, pagarbinę Kūdikėlį, vėl nuskrido. Jei ten pakilsim savo mintimis, tai ir siela ten pat savo laiku prieglobstį atras. A.

5. Kalėdų Džiaugsmai

Besiartinant Kalėdoms, visi susirūpinote pasveikinti savo artimuosius. Namiškius sveikinote žodžiu, o toliau gyvenantiems mėginote laiškelį parašyti, Kristaus Kūdikėlio paveikslėlį nusiųsti. Tai gražu. Visi mūsų sveikinimai buvo sujungti su džiaugsmo linkėjimais. Daug džiaugsmo, kilnaus švento džiaugsmo ir p. buvo dažniausi sveikinimų

žodžiai. Ką tai reiškia? Jūsų jautrios širdys supranta. — Užgimęs Kristus yra džiaugsmo teikėjas išvargusiam pasauliui. Teisingai Kalėdos laikomos džiaugsmo švente, dėl to taip jūs džiaugiatės ir kitiems kalėdinio džiaugsmo siunčiate.

Bet ar visi gerai Kalėdų džiaugsmą supranta? Matau jūsų džiaugsmingus veidus, kurie dar tebėra patenkinti šventu Kūčiu vakaru. Maloniai atsimenu ir aš prieš daugelį metų vieną tokį vakarą, kurį pats pergyvenau. Mano tėvai buvo neturtingi, vietoj dovanų man tik švelnų žodelį tarė. Bet aš buvau labai laimingas ir linksmas. Tiesa, mano džiaugsmo kiti nematė, nes Kalėdų džiaugsmas yra skirtingas nuo kitų linksmybių. Šį džiaugsmą gali kiekvienas turėti, jei tik nori. Pasitaiko, jog kai kurie turčiai jo neturi, bet už tat kai kurie elgetos yra to džiaugsmo ponai. K a s g i y r a K a l ė d ų d ž i a u g s m a s? Nukeliaukime mintimis į Betliejų ir paklauskime Dievo Motiną Mariją ir šv. Juozapą. Jie turėjo tikrąjį Kalėdų džiaugsmą. Iš jų sužinome, jog d a u g e l i s ž m o n i ų i r v a i k ų n e t a i p s u p r a n t a t i k r ą j į K a l ė d ų d ž i a u g s m ą, k o k s j i s y r a. Kalėdose Marija ir Juozapas Betliejuj nebuvo į namus priimti, nuo namų lig namų varinėti, urve už miestelio turėjo nakvoti. Piemenų urve! Bet vistik jie turėjo Kalėdų džiaugsmą, nors taip visų apleisti ir paniekinti buvo. Vėliau turėjo naktį svetimon šalin bėgti, daug kentėti, bet tikrojo Kalėdų džiaugsmo neprašalino iš savo širdies.

Dabar jau galime sakyti, jog Kalėdų džiaugsmas nėra išorinis, toks, kurs visiems į akis mestųsi. „Kaip tai ne?“, paklaus Algis: „Juk mano draugas Vytas, pasisiųdinęs naujus drabužius, gimnazistišką kepurę užsidėjęs... pradėjo ant vienos kojos šokinėti, į mane su pašaipa žiūrėti. O kaimynė Onutė, gavusi iš dėdės už save didesnę lėlę, kuri galėjo dainuoti, buvo tikrai linksma, pati kartu su lėle dainavo ir šokinėjo“. Bet rimčiau pasvarstę ir jūs patys pasakysite, jog čia buvo tik paprasčiausias linksmumas, bet ne šventas Kalėdų džiaugsmas. Kalėdų džiaugsmas yra sieloj. Jis yra nepaprastas, viršžemiškas, viršgamtiškas.

Kalėdose reikia džiaugtis ne dėl to, kad dovanų gauname, gardžiau pavalgome, bet kad Kūdikėlis Jėzus mus nuo nuodėmių išlaisvino, kad dabar tas pats Kūdikėlis Dievas mus į dangaus linksmybes nuves. Reikia džiaugtis tomis malonėmis, tomis dovanomis, kurias Kalėdose Jėzus atnešė, kad mes amžinai laimingi paliktumėm!

Džiaugtis galime, nes tos Jėzaus malonės nebus iš mūsų atimtos, jei tik mes patys to nepadarysime. Džiaugiamės ir todėl, kad dabar galėsime iš Dievo išmelsti nuodėmių atleidimą, atlikdami išpažintį.

Štai kame tikrasis Kalėdų džiaugsmas. Kas tai supranta, to siela neišsilaiko nevirpėjusi iš džiaugsmo. Tai suprasdami šventieji kankiniai džiaugda-

vosi ir baisiai kentėdami. II a. po Kristaus netikėliai sugavo vieną vyskupą Karpų ir prikalė prie kryžiaus. Bet prikaltasis šypsojosi pasinėręs skausmuose. Tuomet aplink stovėję klausė jį, kodėl jis šypsąsis. Jis atsakė: „Aš regiu Dievo grožybę ir džiaugiuosi šypsodamasis". Tai kalėdinis džiaugsmas, kuris nugali pasaulį, mirtį, tai švento džiaugsmo galybė!

Tokio džiaugsmo privalome maldauti ir mes, jaunieji lietuviukai. Mes visi, gyvai tikėdami, galime kartoti: „Kūdikėli Jėzau, mano Išganytojau, vesk mus jaunus tikro džiaugsmo keliu į danguje nesibaigiantį pasitenkinimą. Padėk mums išmokti čia tinkamai džiaugtis, vykdant tavo šventus įsakymus". Čia slepiasi kilnusis Kalėdų linksmumas. Tiek naudingai mes praleisime šventas Kalėdas, kiek džiaugsimės su Jėzumi! A.

6. Kalėdos

Kalėdos, Kalėdos, džiaugsmingai kartojote šiandien. Jūsų jaunų širdžių džiaugsmas nebeišsilaikė uždarytas šventose sielos gelmėse, bet drauge su kitų balsais griausmingai išsiveržė giesmė:

Gul šiandieną jau ant šieno
Atpirkėjas žmonijos.
Šiam karaliui, Visagaliui
nėr vietelės tinkamos.
Piemenėliai paskubėkit,
dovanas jam savo dėkit
kaip pasaulio Viešpačiui.

Todėl nieko gražesnio ir šventesnio šiandien negalima jums pasakyti, kaip Kūdikėlį iš Betliejaus paskelbti, **papasakoti, kaip jis į pasaulį atėjo.** Šiandien išgirsime, kad:

1. Kūdikėlis nužengė ant žemės neturtingas,
2. Jis atėjo garbingas,
3. Jis pasirodė su meile.

1. Štai mes ką tik įžengėm į savo parapijos bažnytėlę. Kur pirmiausia sustojo mūsų akys? Neabejoju, kad godžiai įsmeigė savo žvilgsnį į Kalėdų prakartėlę, kuri dabar atrodo taip graži. Iš tikrųjų, neatsiras tarp jūsų nė vieno, kurs šiandien ar kitą kurią dieną neprieitų pasižiūrėti prakartėlėj Kūdikėlio Jėzaus, jo Motinos Marijos, globėjo šv. Juozapo. Jūs pamatysite piemenėlius, aveles ir visa, kas tik ten pamatyti galima. Taip ir reikia. Padarykite tai. Ten kai ko išmoksite. Pirmiausia pamatysite, kaip Kūdikėlis Jėzus neturtingas ir silpnas į pasaulį atėjo. Prasta buvo kūtelė, kurioj gimė, paprastos ėdžios, kuriose ant šieno ir šiaudų tyliai siuntė pirmą maldą, prasti vystyklai, kuriais buvo suvystytas, neturtinga buvo ir šventoji pora, kuri klūpojo prie gimusio Jėzaus. Kokie paprasti Marijos rūbai ir kokios kietos ir išvargusios nuo sunkaus darbo Juozapo rankos. Kaip neturtingiausias, Kūdikėlis Jėzus nužengė iš dangaus ant žemės. Kiekvienas doras vaikas su pasigailėjimu žiūri į šį kūdikį, nes čia neparuoštas kitoks lopšys, kaip tik kietos gyvulių ėdžios!

2. Nors Kristus atėjo į pasaulį neturtingas, tačiau garbingas. Kokiu būdu, mąstote ne vienas savo širdyje: „Kiek Betliejaus tvartelyje nesižvalgyčiau, bet nė jokio garbingumo ten negaliu pastebėti". Bet ir aš nenusileidžiu ir vėl kartoju: Kristui Kūdikėliui Betliejuje užgimus, pirmąją Kalėdų dieną dangus ir žemė sujudo!

Tik nukeliaukime mintimis pas Betliejaus piemenis į laukus. Naktis. Šviesiai ir ramiai spindi ramybės žvaigždė iš dangaus ant žemės. Aplink didelė ramybė viešpatauja. Bet įsižiūrėkime! Staiga dangiška šviesa atsiveria ir pulkai angelų leidžiasi žemėn... jie atskrenda pas piemenėlius. Klausykimės jų linksmos žinios! Girdime balsą: „Štai aš skelbiu jums didelį džiaugsmą, kurs bus visai tautai, kad šiandien jums gimė Dovido mieste Išganytojas, kurs yra Kristus Viešpats. Ir tai bus jums ženklas: rasite kūdikį suvystytą vystyklais ir paguldytą prakartėj". (Luk. 2, 10-12). Vos spėjo angelas linksmą žinią paskelbti, kaip pasigirdo angelų giesmė:

„Garbė Dievui augštybėse ir žemėje ramybė geros valios žmonėms!"

Jaunuoliai, kodėl šią šventą naktį atsivėrė dangaus debesys? Kodėl su šviesa pasirodė angelai, kad Betliejaus laukams paskelbtų naujieną? Kodėl? Suprantate. Dėl neturtingojo kūdikėlio, kurs Bet-

liejuj ėdžiose guli. Teisingai pasakyta, kad Kristus Kūdikėlis gimė garbingai, nes dangus sujudėjo!

Bet dėl gimusio Kristaus sujudėjo žemė ir jos valdovai. Galingas Romos karalystės valdovas **Augustas** panorėjo sužinoti, kiek žmonių yra jo didžiulėj valstybėj. Į visas puses pasiuntė pasiuntinius ir šauklius, kurie didžiu balsu šaukė, kad visų kraštų gyventojai būtų surašyti. Dėl to sujudo visa valstybė, nes visur ėjo surašinėjimas. Ypač smarkiai judėjo šventojoj Žemėj, kurios gyventojai turėjo savo tėvų miestuose užsirašyti. Ir anas žemės gyventojų sambrūzdis buvo ne dėl ko kito, kaip tik dėl Kūdikėlio Betliejuj! Turėjo įvykti pranašystė, kad Išganytojas gims Betliejuj. Dėl to Marija ir Juozapas turėjo iš Nazareto keliauti į Betliejų, dėl to milijonai žmonių sukruto. Dėl to kūdikėlio ir mes šiandien atėjome į bažnytėlę, kad drauge su dangiškomis dvasiomis suklauptume prieš Jį ir užgiedotumėm garbės ir džiaugsmo giesmę.

3. Jėzus atėjo į pasaulį ne tik neturtė ir garbėje, bet atėjo ir su karšta meile. Pasakojama, kad kartą susirgo karžygys Henrikas baisia liga: raupsai ir votys išbėrė jo kūną. Vargšas nuliūdo. Jis dabar sakė: „Tuoj mirsiu". Vieną dieną jis sužinojo, jog Italijoj yra Salermo miestas, kuriame gyvenąs garsiausias pasaulyje gydytojas. Nuvargęs ir išsikamavęs karys iškeliauja į Salermą pas aną gydytoją savo sveikatai patarimo prašyti. Ką pasako jam gydytojas: „Tamsta esi mirtinai sergąs ligonis, reiks mirti. Tamstą galėtų išgelbėti tik nekal-

čiausias kūdikėlio širdies kraujas, jei kas tik jo Tamstai duotų". Pradžioj žmogelis tikrai nuliūdo, nes pats sau kartojo: kas man duos savo širdies kraujo? Aš turėsiu mirti! Sugrįžęs į savo šalį, paskelbė visame krašte, ar neatsirastų nekaltas kūdikis, kurs savo širdies krauju jam sveikatą ir jėgas sugrąžintų. Atsirado. Pasisiūlė vieno ūkininko nekalta dukrelė! Ji savo širdies krauju išgelbėjo vargšą kareivį!

Šis pavyzdys turi ir gilesnę prasmę. Tas vargšas raupsuotasis, skauduliais apdengtas karys, gali vaizduoti nuodėmių raupsais apdengtą žmoniją. Ir žmonijai reikėjo nekalto Kūdikėlio širdies kraujo, kad apsivalytų. Ir atsirado mažas Betliejaus Kūdikėlis Jėzus, kurs savo kraują už mus išliejo. Tik pagalvokim, kaip jis mus mylėjo ir myli! Ir mes negalime jo nemylėti, jei jis iš meilės už mus mirė. Pažvelkim savo dvasios akimis į Betliejų, į prakartėlėje gulintį Kūdikėlį. Įsižiūrėkime į jo mažas rankutes, kurios bus ant kryžiaus už mus ištiestos ir perdurtos, bet ir tuomet iš didžios meilės laimins mus. Jo dieviškoji širdis bus atverta, kad mes ten atrastumėm dangiško džiaugsmo... iš Jo dieviškos Širdies tekės gausios malonės mums...

Nuoširdžiai sakykim: mes norim Tave mylėti! Jėzui mes pašvenčiam širdis ir sielas. Mes mylime tą Kūdikėlį, kurs su didžia šviesa iš dangaus ant žemės atėjo, kad mus numylėtų ir laimingais padarytų. Baigsim giesmele:

Garbinkim Kūdikį — Dievą galybės, klaupkimės, lenkimės neškim brangenybes, duokime jam širdį skaisčią, tyrą, ir atgailos ašaros tegul byra...

A.

7. Tikėjimas už akmenį stipresnis

Antrą Kalėdų dieną visi norėjo miego, nes pirmąją dauguma džiaugėsi „eglutės" linksmybėmis, todėl neišsimiegojo. Budrioji mamytė prieina prie saldžiai miegančios Marytės lovos ir maloniai ją kelia: „Maryte, kelkis, laikas jau pusryčiauti, o juk ir į bažnyčią turėsi nubėgti".—„Ū-ū-ū, kaip šalta, dar neišsimiegojau, nesi...kelsiu, mamyte. Juk vakar aš vaidinau, daug dirbau, šiandien pamiegosiu!" — „Ką kalbi, dukrele, šiandien tokia brangi šventė, antra Kalėdų diena. Šiandien didžio vyro ir kankinio šv. Stepono šventė. Kaip nuliūstų tas šventasis, jei tu nenueitum į bažnyčią dėl tokių menkų priežasčių". — „O kodėl jis nuliūs? Juk niekam blogo nedarau, o antroji Kalėdų diena, tai ne pirmoji". — „Kartoju. Šventasis tikrai nuliūs tave taip šnekant išgirdęs. Kas taip šneka ir tingi nueiti į bažnyčią, tas parodo silpną savo tikėjimą, o šventasis turėjo net už akmenį stipresnį tikėjimą".—

Marytė jau buvo pavariusi didįjį snaudulį, todėl, išgirdusi mamytę sakant, jog šv. Steponas turėjo už akmenį stipresnį tikėjimą, atsisėdo ir pradėjo teirautis, kaip tai buvo. Ką mamytė papasakojo Marytei, tą aš jums papasakosiu.

Kai apaštalai turėjo daug darbo ir nebegalėjo vieni skelbti Kristaus mokslo ir pavargėliams tarnauti, jie išsirinko sau septynis pagelbininkus arba dijakonus. Pirmas iš jų buvo jaunikaitis Steponas. Jis buvo vyras pilnas tikėjimo ir šv. Dvasios. Steponas turėjo tvirtą tikėjimą. Bet jums įdomu, kodėl jo tikėjimas už akmenį stipresnis. Išgirsime toliau. Žmogui, turinčiam stiprų tikėjimą, Dievas duoda ir didelę galią ir jėgą. Ir Steponas buvo gavęs iš Dievo didelę malonę, net tokią, kuri galėjo akmenį pramušti. Steponas pradėjo tarp žmonių daryti stebuklų. Kur jis pasisukdavo, ten minios subėgdavo jo žodžių paklausyti. Iš jo burnos išėję Dievo žodžiai patys darydavo stebuklus: gydydavo ligonis, sužeistuosius. Bet ypač stebuklingai veikė jo žodžiai klausytojų sielas, kurios tuoj sutirpdavo jo kalbą išgirdusios: viską palikę Steponą sekdavo.

Pastebėjo tai blogųjų žmonių akys. Pradėjo bijoti, kad tuoj vieni nepasiliktų. Todėl sugalvojo Steponą įtraukti į pinkles. Pirma jie pradėjo Steponą pulti ir šaudyti žodžiais. Bet kas atsispirs šv. Dvasios žodžiams, kurių pilną sielą turėjo šv. Steponas? Niekas negalėjo atsistengti išminčiai ir dvasiai, kuri per Steponą kalbėjo. Steponas nugalėjo žodžio ir ginčo lauke.

Dar ne viskas. Sugedusios sielos imasi kietesnio ginklo, kaip paprastas ginčas. Dabar Steponą pradeda pulti prakeiktu žodžiu: šmeižtu, melu, apgavyste. Tada

sučiupo Steponą ir įdavė vyriausiam Teismui. Ir čia Steponas pasirodė stipresnis už šmeižtus, melą, neteisingus liudijimus ir t.t. Jis visą laiką laikėsi nepaprastai ramiai. Kuomet visi Steponą puolė, jo veidas nežemiškai nušvito. Jis ir čia laimėjo. Šmeižtai, neteisingi liudijimai jo nenugąsdino. Jis pačiam teismui pasakė gražų pamokslą. Išgirdo minia teisingą pastabą: „Kietu sprandu, neapipjaustytomis širdimis ir ausimis jūs visuomet priešinatės šv. Dvasiai". Minia pradėjo niršti širdyse, o iš piktumo griežė dantimis taip smarkiai,kad buvo galima toli girdėti. Mat, jie įpyko dėl Stepono drąsos ir stiprybės. Jis buvo kaltinamas nekaltas, todėl jis kaltintojams pasakė jų baisias neteisybes, kurias padarė nužudydami Kristų ir kurias dabar kartoja.

Steponas žiūrėjo į dangų, matė Dievo garbę ir Jėzų stovintį Dievo dešinėje. Bet dabar jau jie nebeiškentė tokios Stepono galybės. Jis kalbėjo, bet jie nebenorėjo klausyti... Ką daro žmonės nebenorėdami klausyti? Na, žinote! Užsikemša ausis. Ir žydai pradėjo šaukti didžiu balsu, užsikimšo sau ausis ir visi kartu puolė jį. Tuoj išmetė jį iš miesto ir mušė akmenimis. Štai vėl keiksmas! Ir kieti Palestinos akmenys, smarkiai svaidomi pikčiurnų rankomis, negalėjo nugalėti Stepono tikėjimo. Jis neverkia, neaimanuoja. Kai jie jį akmenimis mušė, jis siuntė savo karšto tikėjimo maldas, sakydamas: „Viešpatie Jėzau, priimk mano dvasią". Vėliau jis atsiklaupęs šaukė dideliu balsu: „Viešpatie, ne-

paskaityk jiems tos nuodėmės!".

Toks stiprus Stepono tikėjimas nugalėjo įsiutusios minios riksmą, kietų akmenų dūžius. Jie laukė, kad jis juos keiktų ir piktžodžiaudamas atsižadėtų savo tikėjimo, bet jis šaukė: „Viešpatie, atleisk jiems, nes nežino, ką daro". Todėl teisingai sakoma, jog Stepono tikėjimas stipresnis už akmenį, nes ir akmenys jo nenugalėjo!

Taip pasakojant Marytė skubiai apsirengė ir noromis ėjo į bažnyčią ir mamytę kvietė, kad abi pasimelstų į šv. Steponą, išprašytų gyvo tikėjimo.

Jaunieji Kristaus draugai! Suprantate, jog ir jums ir mums šiandien reikia melsti tokio gyvo tikėjimo, kokį turėjo jaunikaitis Steponas. Mūsų, dėkui Dievui, niekas nemuša akmenimis dėl mūsų tikėjimo, bet svaido kartais piktais žodžiais, kai mes Dievą garbiname. Čia reikia drąsos ir tvirtybės nebijoti, bet šventai nusišypsoti ir ramiai Jėzų garbinti. Mūsų gyvas tikėjimas trykšta, kai mes rimtai sukalbame „Tėve mūsų", pamaldžiai persižegnojame. Mes Steponu sekame džiugiai skubėdami šv. Mišių, kai nedejuojame, kai reikia truputį anksčiau atsikelti, sušalti ar pavargti. Mes visuomet noriai bėgame išganymo keliu, nesiteisiname tokiais menkais dalykais, kaip pradžioje darė Marytė. Šventasis Steponai, tvirto tikėjimo žibinte, uždek ir mano jaunoj krūtinėj nenugalimo tikėjimo ugnį... A.

8. Nekaltų Berniukų Kraujas

Jauni žmonės labai mėgsta klausyti gražių pasakojimų. Iš jūsų veidų išskaitau tokį pat norą — jūs norite išgirsti įdomią įstoriją. Mūsų kaimuose yra tokių senelių, kurie moka vaikams pasekti gražių pasakų. Kai aš buvau mažas, dažnai klausydavaus gražių ir šventų istorijų, kurias pasakodavo senelis Šilkinis. Nežinau ar tai buvo jo tikroji pavardė, ar taip žmonės praminė, nes jo pasakojimai kaip šilkinis plonutis siūlas tęsdavosi be pertrūkio. Be to, jo pasakojimai taip švelniai paliesdavo mūsų jaunas širdis, kad, viską užmiršę, rimtai seneliui į akis spoksodavom klausydamies ir klausydamies. Tarp kitų pasakojimų mes labai mėgdavome išgirsti šventųjų gyvenimo istoriją. Šiurpu ir įspūdinga būdavo klausyti, kaip šventieji baisiai kentėdavo, bet ir kentėdami Dievo neatsižadėdavo. Jūs taip pat tokių istorijų atsimenate.

Bet visos šventųjų istorijos dažniausiai būdavo iš suaugusių vyrų ir moterų gyvenimo, retai tokių pasakojimų išgirsdavome iš jaunųjų gyvenimo. Šiandien išgirsime jaunų, net mažųjų šventųjų gyvenimo istoriją. Pamatysime, kaip mokėjo mirti už Kristų net kūdikiai.

Šį pasikalbėjimą pavadinau „Nekaltųjų berniutų krauju" todėl, kad kūdikiai pirmieji savo krauju išpažino Kristų. Gerasis Dievas — Kristus labai mylėjo ir myli mažus vaikučius, todėl dar maži kūdikiai dėl Kristaus kentėjo ir mirė. Mažųjų kanki-

nių istoriją jūs patys gerai atsimenate. Kai tik žydų šalies valdovas Erodas sužinojo, jog užgimė Kristus, tuoj pradėjo bijoti užgimusio Kūdikėlio Jėzaus, žemės ir dangaus valdovo, kad jo nuo sosto nenuverstų. Todėl Erodas pasiryžta baisų nusikaltimą padaryti, nori nužudyti Dievą. Tai pirmasis Dievžudys! Bet Erodas nežinojo, kuris vaikų yra tas vaikelis Jėzus, todėl jis įsakė iššudyti visus Betliejuje ir jo apylinkėse esančius vaikus, dviejų metų ir jaunesnius. Prasidėjo baisios dienos motinoms, kurios nuo savo kelių ir rankų turėjo atiduoti vaikus, kad juos žiauriai nužudytų. Jie buvo maži ir dar nesuprato dėl ko kenčia, bet Jėzus jų neužmiršo. Jis davė jiems didelę malonę. Jų kraujas buvo jų krikšto vanduo, kurs nuplovė jų gimtąją nuodėmę. Tuomet verkė motinos dėl jų žuvimo, bet džiaugėsi dangus dėl jų gimimo dangaus karalystei. Didžiavosi ir žemė, galėdama duoti dangui tokią šaunią kariuomenę jaunų bernelių. Nedorasis Erodas labai neteisingai ir biauriai pasielgė, bet jis savo kerštu padarė jaunus vaikus Kristaus karalystės gyventojais, nes dėl tos karalystės jie savo kraują liejo: jaunieji kankiniai . buvo pirmosios Dievo Bažnyčios gėlelės, nuskintos iš šios žemės darželio ir persodintos į žvaigždėmis ir saule papuoštą buveinę!

Jei nekalti maži vaikeliai tiek daug pelnėsi nesuprasdami, kodėl jie kenčia, tai kaip šventi tampa tie jaunuoliai, kurie patys suprasdami iš didžios meilės pasiaukoja Kristui. Pirmieii tampa

šventi savo nekaltu kraują, o šie nusipelno dangaus vainiką nekalta širdimi ir didžia Dievo meile.

Jums gal nereiks išlieti kraujo dėl Kristaus, bet visuomet Jis reikalaus jūsų skaisčių širdžių ir didžia meile liepsnojančių sielų. Galima išmokti paprastu gyvenimu tapti šventu, be kraujo praliejimo ir didžių kančių. Pasiklausykime Albertuko gyvenimo; jo gyvenimas—lyg mūsų gyvenimas. 1925 m. popiežius Pijus XI šventė 50 metų kunigystės jubiliejų. Daugybė keleivių važiavo į amžinąjį Romos miestą pasveikinti popiežiaus. Iš Vienos nuvažiavo jaunimo įgaliotinių būrelis, jų tarpe ir Albertukas, 14-os metų berniukas. Jis pasveikino šventąjį Tėvą, kuris jį ypatingai palaimino, linkėdamas tapti šventu. Albertukas susigraudinęs pasiryžo darbuotis Kristaus karalystės praplatinimui. Jis pasisakė tai savo kapelionui, kurs pagyrė jo pasiryžimus. Albertukas draugavo su dviem blogais draugais, kuriuos užsidegė patraukti prie Dievo. Pradėjo aukoti už juos dažną šventą Komuniją, bet neužmiršo ir kitaip veikti. Vasarą Albertukas išvyko prie vieno ežero atostogų. Lankydamas vietinę bažnyčią, jis pamatė misijų kryžių, kuris rodė paskutines misijas čia įvykusias 1905 met. Albertukas nuėjo paklausti kleboną, ar per 20 metų nebuvo dar šioj parapijoj misijų. Susitiko seną kleboną, kurs jį paklausė, ko jis norįs. „Tėveli, ar tiesa, kad šioj parapijoj per 20 metų nebuvo misijų“ — „Taip, vaikeli!“ — atsakė klebonas. — „Ir ne-

bus?", gailestingu balseliu paklausė Albertukas. „Tur būt ne, vaikeli: aš jau senas, nebegaliu, gal kai ateis jaunas kunigas, tada". — „Padarykite dabar misijas". maldavo Albertukas. „O kas jas ves, —ar Tamsta?" nusišypsojo klebonas.—„Ne, tėveli, aš žinau iškalbingą misionierių, tai mano kapelionas, aš jo paprašyčiau, jis atvažiuotų, gal net dviese, ir būtų labai gražios misijos". — „Bet kas žmones sušauks?" — „Ar turite, tėveli, jų adresus?" — „Adresus jų turiu, bet kas iš to?" — „Tėveli, duokite adresus, mes čia esame daugiau negu 10 vaikų, pasidalinsime gatvėmis ir sušauksime". — „Ar tik ne iš dangaus, vaikeli?", nudžiugo klebonas. — „Gera mintis, sutinku". Nepraėjo nė dviejų savaičių, ir visas miestelis ant kojų: kiekvienas skubinosi į misijas. Šimtai žmonių ėjo prie klausyklų, iškalbingai sakomi pamokslai privedė prie Dievo net užkietėjusius nusidėjėlius. Koks gražus berniuko apaštalavimas. Jis ir atostogaudamas gera darė.

Dievas palaikė Albertuką didžiausiu tų misijų apaštalu. Toliau Albertukas stengėsi atversti savo draugus. Kartą jie Albertuką tempė į blogą kiną, o kai jis priešinosi, įsidėjo į automobilį ir vežė, bet Albertukas nenorėjo, šoko iš automobilio, prisitrenkė. Draugai jo kišenėj rado pastabų knygutę, kurioj pažymėta, jog tą dieną priimta Komunija už jų atsivertimą. Draugai labai susimąstė. Albertukas mirė, o draugai sugrįžo į Dievą ir buvo uolūs apaštalai.

Kiek yra mūsų lietuvių vaikų, kurie savo švel-

numu visų akį traukia. Dažnai jie yra nežymūs, paprasti angelaičiai, bet jie savo kasdieninį gyvenimą labai gražiai tvarko, yra verti pagyrimo. Vienas labai gerai mokosi ir klusnus, kitas mielai padeda darbuotis savo mamytei, pamaldus, dažnai eina prie šv. Komunijos ir t.t. Visos tos paprastosios gėlelės maloniai traukia kitų širdis prie Dievo. Jie yra nekaltų bernelių pasekėjai ne krauju, bet savo darbais. Pasidarykime į juos panašūs! Mokėkime dėl Kristaus veikti ir kentėti! A.

9. Naujųjų Metų Sveikinimai

Kartą vieno Prancūzijos miesto burmistras ėjo gatve drauge su keliais valdybos nariais. Staiga jis nukėlė kepurę ir nusilenkė. Jo palydovai greit tą patį padarė, bet nieko nematė, kam galėtų būti reiškiama pagarba. Po valandėlės jie paklausė burmistrą, ką jis sveikinęs. Tada gražiai nusišypsojęs burmistras atsigręžė į paprastą kryželį, kurs buvo įtaisytas prie vienų namų ir tarė: „Aš jį pasveikinau, Kristų!“

Šiandien Naujieji Metai, todėl to kilnaus burmistro pavyzdžiu ir jūs pirmiausia turėtumėte pasveikinti Kristų. Jis buvo, yra ir bus viso pasaulio Valdovas, jis ypač jaunuosius savo rankose nešioja, laimina, todėl senųjų metų pabaigoj ir naujųjų pradžioj pirmas pasveikinimas jam priklauso. Toliau kiekvieną Naujųjų Metų dieną privalome jam tarnauti. Jaunuoliai, kurie čia susirinkote, jau jį

pasveikinote. Dabar tik išsirinkite Jį savo šių metų darbų vadovu, tikrai laimėsite.

Šiomis dienomis užpilti Lietuvos paštai sveikinimo laiškeliais, nes visi stengiasi savuosius pasveikinti. Arčiau gyvenantieji vieni kitus sveikina aplankydami ir vis laimės linkėdami. Bet kai jie linki, tai dažnai apie žemiškus dalykus galvoja: jiems rūpi sveikata, turtai, garbė ir t.t. Tai nėra blogi dalykai, galima ir jų pageidauti, bet krikščionys negali užmiršti kilnesnių dalykų. Mes negalime vien apie kūną galvoti, turime ir sielą atsiminti. Juk anas burmistras pasveikindavo žmones, bet jis neužmiršo ir Kristui galvos palenkti. Jo draugai buvo tai pamiršę. Naujuose Metuose galime ir sielai sveikatos linkėti, kad ir ji nesirgtų. Kūnas su siela sudaro pilną mūsų prigimties gyvenimą. Krikščionis turi dar galvoti apie antgamtinį gyvenimą, tai yra aukštesnį, ne tik tokį, kurį gyvena kiekvienas žmogus, nors ir nekrikščionis. Antgamtinį gyvenimą šiandien ir pasvarstysime.

1. Antgamtiškai mes negalime gyventi vien savo kūno ir sielos jėgomis. Šis gyvenimas yra virš kūno ir sielos gyvenimo, todėl jis vadinasi antgamtinis, jis yra visiškai kitoks, naujas gyvenimas, kurį mums suteikia gerasis Dievas iš savo malonės. Antgamtinis gyvenimas yra priedas prie mūsų paprastojo gyvenimo, jis yra paslaptingas, dieviškas.

2. Kaip susidaro šis antgamtinis gyvenimas, nelengva yra jums suprasti, tačiau reikalinga žino-

ti. Antgamtinis gyvenimas — tai dalyvavimas Dievo gyvenime. Kaip Dievas padaro, kad mes galėtumėm dieviškajame gyvenime pasinerti? Dievas siunčia savo Sūnų į mūsų sielą. Bažnyčia neklaidingai apšviečia mūsų protą antgamtiškomis tiesomis. Čia protas taip susilieja su antgamtiškomis tiesomis, kad jis tampa Dievo gyvenimo tikru dalyviu. Valia įgyja antgamtinių jėgų, kurios padeda taip gyventi, kaip antgamtiškasis gyvenimas reikalauja. Susidaro didingas, stebuklingas gyvenimas.

3. Bet tokios gražios ir didžios dovanos mums Dievas neprimeta, jis tik pasiūlo laisvai priimti. Žmogus gali laisvai antgamtinį gyvenimą ir atmesti. Daugelis šiandien taip ir padaro. Bet tai yra didelis nedėkingumas ir baisus Dievo įžeidimas, o žmonėms didelė nelaimė. Pasakysiu jums laiško ištrauką tokio žmogaus, kurs atmetė antgamtinį gyvenimą. Jūs pastebėsite, koks jis buvo nelaimingas šiame gyvenime. Laišką rašė džiova sergąs darbininkas. Jis rašo: „Aš meldžiau Dievą, bet jis manęs neišgydė. Apskritai, jis manęs niekuomet neišklausė, nes ir aš tik žemiškai gyvenau. Todėl aš bijau mirti ir stengiuos nors valandėlę pagyventi". Pagalvokite, kodėl jis meldėsi? Norėjo pasveikti. Ar jis galvojo apie sielą? Ne! Ar jis mąstė ir svarstė apie antgamtinį gyvenimą? Ne! Klaidingai tikėjo, todėl dabar taip nelaimingas ir bijo mirti. Jo nelaimė jau baisiai kankina dar šiame gyvenime, nes nemokėjo antgamtiškai gyventi. Ir niekas ne-

žino, koks jo likimas laukia aname gyvenime, po mirties.

Mano draugai! Mes šiais Naujais Metais branginsime antgamtinį gyvenimą, kaip didžiausią vertybę, kaip savo akies lėliukę. Mūsų troškimai — likti gerais Bažnyčios vaikais, uoliai naudotis Bažnyčios antgamtiniais turtais — Sakramentais. Tada mes būsime laimingi visus metus, o paskiau laimingi visą amžinybę. Ne be reikalo Kūdikėlis Jėzus buvo paguldytas prakarte. Jis yra antgamtinio gyvenimo atnešėjas. Ir mes geriausiai šiuos metus sutiksime, maldaudami: Jėzau, duok ir išlaikyk mumyse ir visuose žmonėse antgamtinį gyvenimą!

A.

10. Mano Dovanos

Iš praeitų metų atsimename, kaip po jūsų namus vaikščiojo karališkai apsirengę žmonės. Jie nešiojosi didelę žvaigždę, kurią nuolat sukinėjo ir taip viliojo susirinkusius vaikus. Vienas tų žmonių buvo juodai išsitepęs. Jie, eidami į namus, ant durų rašė raides, darė kryžiukus, giedojo giesmes. Be to, jie nešiojosi tris dėželes, ant kurių buvo užrašyta: **auksas, smilkalai, mira.** Tai trijų Išminčių, aplankiusių užgimusį Išganytoją, priminimas žmonėms. Šiandien mes švenčiame tų Valdovų šventę. Jie, aplankę Išganytoją, tą linksmą žinią skelbė visam pasauliui. Todėl ši šventė vadinasi Pirmuoju Kristaus Apsireiškimu žmonijai.

Dabar pasvarstykime apie

1. Išminčių dovanas Kūdikėliui.

2. Mūsų dovanas Išganytojui.

1. Kalėdų laikotarpyje beveik kiekvienoj bažnyčioj yra paruošiamas „Betliejus" — prakartėlė. Čia galima pamatyti Kūdikėlį, aplink stovinčius piemenis, angelus, Mariją... ir tris Išminčius. Jūs jau žinote, kokių dovanų jie atnešė Kūdikėliui Kristui. Šventame Rašte tai nurodyta: „Jie atidengė savo turtus ir davė jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros" (Mat. 2, 11). Trijų rūšių dovanos išreiškia Kristui trejopą pagarbą. Auksas pasaulyje labai branginamas: kas turi daugiau aukso, tas vadinasi turtingesnis. Turtingiausi žmonės esti šalių valdovai, kuriems visos šalies auksas — turtai priklauso. Bet juk ir apie Kristų pasakyta, kad Jis yra Karalius. Tiesa, jis nėra šio pasaulio Valdovas, ne žemiški turtai Jam rūpi, bet tik Jis yra visų turtų tikrasis Valdovas, nes Jis juos sukūrė. Todėl Išminčiai, Dievo įkvėpti, savo dovana — auksu gražiai pasauliui paskelbė — Kristus didžiausias Valdovas. Antroji Išminčių dovana buvo brangūs ir kvapūs smilkalai. Senovėj ir dabar smilkoma bažnyčioj. Smilkalų dūmai kyla aukštyn ir išnyksta. Išminčiai žinojo Kristų Dievą esant, todėl jie atnešė smilkalų jo dievybei pagerbti, nes smilkalai Dievo pagarbinimo ženklai. Smilkydavo pagonys savo netikriems dievams. Žydai smilkė vienam tik-

ram Dievui. Pats Dievas yra tai nurodęs daryti. Jis sako: „Imk kvepalų... ir padarysi smilkalą, sumaišytą vaistininkų būdu, rūpestingai išmaišytą ir tyrą ir verčiausį pašventinimo, kuris pašvęstas Viešpačiui“ (Iš. 30, 34). Tuo smilkalu vyriausias žydų kunigas smilkydavo Jeruzalės bažnyčioj. Mūsų bažnyčiose smilkalų kvapūs dūmai debesimis kyla prie kryžiaus, kaip ženklas mūsų pagarbos Dievui. Jie apsupa visą altorių, kurs reiškia Kristų, vyriausiąjį kunigą.

Trečiąją valdovui dovaną atnešė miros — kvepiančių sakų. Mira paaukota Kristui Žmogui. Visos trys dovanos gražiausiai išreiškė Kristų esantį tikrąjį Dievą, Žmogų ir didžiausią Valdovą.

2. **Mūsų dovanos Kristui.** Jaunieji mano draugai! Nusakydamas Išminčių dovanas Jėzui, jūsų veiduose pastebėjau širdies susirūpinimą ir susimąstymą: — k ą a š n e t u r t i n g a s j a u n u o l i s g a l ė s i u d u o t i K r i s t u i? Paminėtų dovanų neturiu, o vistiek ką nors norėčiau paaukoti. Nenuliūskite, jaunieji Kristaus Prieteliai. Išminčiai ir čia pamokys, ką reikia daryti. Trejopos Išminčių matomos dovanos nebuvo brangiausios Kūdikėliui Jėzui. Juk tokių dovanų jis pats galėjo pasirūpinti, kiek tik norėjo. Tai kas jam labiausiai patiko? Kūdikėlį daugiausia džiugino Išminčių pasišventimas. Dėl jo garbės jie apleido savo namus, tėvynę, savo garbę... viską paliko ir keliavo į nežinomą šalį ieškoti kūdikėlio. Bet kaip jie parodys tą savo didelį pasiaukojimą? Jie nutaria paimti dovanų — aukų,

kurios turės pačios kalbėti už juos. Taigi dabar suprantate didžiausią Išminčių dovaną: **tai buvo noras viską jam paaukoti.** Kaip gražu ir paprasta! Nors jūs esate neturtingi, tačiau galite atnešti Jėzui brangiausių dovanų. Jau girdžiu jus giedant ar niūniuojant, tai širdis kalba: „Viską jam mes paaukosim ir su angelais giedosim: garbė tau aukštybėse“. Kristus nereikalauja iš mūsų didžių brangenybių, bet paprastų, tik iš meilės jam atneštų. Štai brangios ir nuoširdžios dovanos pavyzdys. Kūčių vakarą mažas Jonukas gauna iš senelio Mikalojaus dovanų: mažą automobiliuką ir gražią dėžutę. Džiaugiasi berniukas tapęs turtingu... Eidamas gulti dovanas pasideda prie pat lovos. Miegodamas sapnuoja, kaip jis savo automobiliuku važiuoja, o jo dėžutė pilna žaislų. Vadinasi, ir miegodamas džiaugiasi berniukas dovanomis, nes dovanos jam brangiausias turtas.

Kalėdoms berniukas su mamyte nueina į bažnyčią. Čia jo motina pirmiausia parodo „Betliejų“. Vaikas viską godžiai stebi — mato jautį, avinėlius, piemenėlius. Pagaliau pamato ir Išminčius, kurie pasilenkę duoda Kūdikėliui dovanų. Nebeištekęs berniukas klausia: „Mama, žiūrėk, tas juodasis žmogus turi panašią į mano dėžutę, kodėl jis ją atiduoda?“ Mama išaiškina: Tas Kūdikėlis yra Dievas, o tas juodasis yra žmogus. Bet žmogus viską iš Dievo gauna, todėl jam viskas ir priklauso. Geros širdies žmonės taip ir daro: viską jam sugrąžina. Bet juo žmogus daugiau Dievui duoda, juo daugiau

ir žmogus iš Dievo gauna. Bet daugiau sužinosi užaugęs. — Berniukas buvo geros širdies. Dabar jis nutarė padaryti didelį dalyką: atnešti Jėzui savo automobilį ir dėžutę. Kitą dieną berniukas vėl ruošiasi eiti bažnyčion. Dabar jis neina tuščiom rankom: jis susivynioja į popierių savo dovanas ir su savim nešasi. Atnešęs į bažnyčią, nori atiduoti Kūdikėliui, bet pats nepasiekia ar nedrįsta. Motina supranta vaiko gerus norus. Ji kartu su vaiku taria: „Imk Jėzau, šią mažą mūsų dovanėlę...“ Berniukas grįžo namo patenkintas, nes Dievas per motinos rankas parūpino naujų dovanų. Štai kame tikros aukos vertė. Bet Dievui reikia viską aukoti, nors ir netektų iš jo susilaukti jokio atlygio ant žemės! A.

11. Liepsnos

Buvo labai šaltas vasario mėnesio dienos rytas. Jau buvau paūgėjęs ir nuo vasaros pradėjau kiekvieną šventadienį lankyti bažnyčią. Nenorėdamas pasiduoti šalčiui ir tinginiui, skubiai ėjau ir šią dieną, nors dantimis kalenau ir nosį tryniau. Eidamas šiek tiek sušilau. Mūsų parapijos bažnyčia buvo medinė ir šalta. Mama, eidama į bažnyčią, kažką nešėsi susivyniojusi į popierių.

Atėjome į bažnyčią prieš pat sumą. Vos tik mečiau žvilgsnį, tuoj nustebau pamatęs liepsnose paskendusį bažnyčios vidų. Beveik visi žmonės rankose laikė degančias žvakes. Tuoj užsižiebė žvakę ir mano mama. Ji man įdavė žibančią žvakę į rankas. Kadangi buvo šalta, tai aš greit „supratau“, kad

žvakės žibinamos sušildyti bažnyčiai ir sušalusioms rankoms. Laikydamas rankoj žvakę ir aš kelis kartus šildžiausi pirštus. Bet man dar buvo neramu, kodėl kitomis dienomis žmonės nesišildė, nors būdavo dar šalčiau. Bažnyčioj nenorėjau klausti, bet iš jos išėjęs tuoj tai padariau. Išgirdęs atsakymą, labai nustebau, kodėl žvakės deginamos. Man pasidarė gėda ir neramu, kad aš dar lig šiol nežinojau. Kad ir jums nereiktų kartais rausti, šiandien tai išaiškinsiu.

Grabnyčių arba Įvedybų šventėj (2 vasario) garbiname Kristų, kurs, turėdamas 40 dienų amžiaus, buvo paaukotas Dievui. Senelis Simeonas paėmė vaikelį į savo rankas ir džiaugėsi sulaukęs savo Išganytojo ir Išgelbėtojo.

Įdomiausia šioj šventėj yra žvakių šventimas, ką jūs visi jau esate matę. Švenčiant žvakes yra kalbamos labai gražios maldos. Čia prašoma, kad žvakės būtų naudingos kūnui ir sielai, kad mylėtumėm Dievą ir nueitumėm į dangų, kad šv. Dvasia apšviestų mūsų sielas ir t.t. Po maldų žvakės apšlakstomos švęstu vandeniu ir daroma procesija, kurios metu žmonės laiko žvakes.

Bet žvakių šviesa nėra tam, kad apšviestų bažnyčią. Jų šviesa turi kitos ir kilnesnės prasmės. Degančios žvakės, galėtume pasakyti, sušildo mūsų sielą, ar, geriau pasakius, Dievo malonė apšviečia mūsų sielą taip, kaip degančios žvakės apšviečia orą. Žvakių šviesa reiškia patį Viešpatį Jėzų. Kai Jėzus buvo atneštas į bažnyčią, Simeonas Jėzų pa-

vadino — **„šviesa pagonims apšviesti“** — (Jon. 8, 12). Bet pasaulyje yra daug blogybių — tamsybių, kurias reikia apšviesti. Toje šventėje ir norima žmonėms priminti, kad jie šviestų savo gerais darbais kitiems, kaip tos žibančios žvakės kad šviečia. Ypač turėtų gražiai žvakės degti jūsų jaunose ir nekaltose rankose!

Pašvęstos žvakės nėra numetamos, kaip toliau nereikalingos, bet laikomos kaip švęsti daiktai. Bet gal norite žinoti, ką su tomis žvakėmis reikia daryti. Jums į tai atsakys vieno berniuko pavyzdys. Jonukas lankė gimnaziją. Kapelionas per tikybos pamoką išaiškino, kam ta žvakė reikalinga. Neužilgo atėjo ir grabnyčių šventė. Jau iš vakaro Jonukas neramus, kažko nori paklausti ar pasakyti. Pagaliau paprašo mamytę pinigų. Nusiperka nedidelę, bet gražią žvakę. Šventėj Jonukas nueina su žvake pas kapelioną, kuris ją pašvenčia. Bet dar ne viskas. Parėjęs Jonukas kažką dirba savo kambarėlyj. Vakare, kai susirenka tėveliai, broliai ir sesutė, Jonukas visus pakviečia į savo kambarėlį. Čia visi pamato Jonuko darbą ir norus. Jis iš savo mokslo knygų pastatęs ant stalo mažą altorėlį, kurį papuošė savo šventųjų paveikslų piešiniais, o garbingiausioj vietoj pastatęs grabnyčių žvakę. „Dabar visi pasimelsime“. Suklaupia, o mažasis „kunigas“ pats skaito vakarines maldas, Marijos litaniją ir kitas maldeles. Po pamaldų pats Jonukas pabuvo ir zakristijonu, užgesino žvakę, sutvarkė kambarėlį. Bet kur dėjo žvakę? Jis ją gražiai suvyniojo į popierių

ir pasikabino prie savo lovos galvūgalio. Štai dabar Jonuko poilsį saugoja pašvęsta grabnyčių žvakė. Kiekvienais metais jis su žvake eidavo grabnyčių šventėj į bažnyčią, ruošdavo altorėlį namuose ir melsdavosi. Kiekvieną rytą melsdamasis matydavo savo žvakę...

Jonukas užaugęs, bet jo žvakė ta pati, tik sutrumpėjusi. Jonuko gyvenime buvo nelaimių: mirė tėvelis, mama... Jis su ta pačia žvake lydėjo juos į amžino poilsio vietą, klūpojo prie jų mirties patalo... Susirgęs Jonukas liepdavo uždegti tą žvakę, į kurią žiūrėdamas įgydavo vilties, pradėdavo melstis. Kai Jonukas mirs, tai ta žvakė degs prie jo lavono. Tik tuomet ištirps visas jos vaškas, kaip su mirtimi išnyksta ir žmogaus žemiškoji gyvybė. Taigi dabar suprasite, kam reikalinga žvakė.

Be to, jūs esate matę ypatingą žvakę, kuri yra labai ilga ir sulankstyta į daug dalių, tai tikroji grabnyčių žvakė. Ją žmonės labai brangina, užsižiebia gresiant dideliam kūno ir sielos pavojui, pav., per audras, žemės drebėjimus, mirštant ir t.t. Jei mes negalėtume dalyvauti Įvedybų šventės pamaldose, tai bent turėkime savo grabnyčių žvakę, kurios liepsnos primintų mūsų tikėjimą į Viešpatį Jėzų Kristų, o žvakės šilima primintų didžią Dievo malonę, kuri šildo mūsų sielą...

Jau dabar prašykime Mariją, kad ji išmelstų mums tokio gyvo tikėjimo, kokį ji turėjo aukodama savo Sūnų Jėzų bažnyčioj. Melsdami sukalbėkime Sveika Marija... A.

12. Pelenai Ant Galvos

Labai seniai Dievo išrinktą tautą buvo užpuolę galingi priešai asirai. Jų vyriausias kariuomenės vadas Holofernas pasiryžo greit žydus užkariauti. To siekdamas, Holofernas su savo didele kariuomene apgulė Betulijos miestą. Žydai spyrėsi, apvedė miestą mūro siena ir apkasė pylimais. Be kai pamatė tokią didelę priešo kariuomenę, izraelitai nusigando. Tada jie atsiminė savo galingą vadą — Dievą ir pradėjo Jį maldauti pagalbos. Išsigandusių izraelitų maldos nebuvo paprastos maldos. Jie meldėsi labai karštai. Tik mes, jaunieji, dažnai nemokame šiltai melstis. Jie buvo labai judrūs ir jų maldos buvo karštos ir gyvos. Ką jie darė? Gal tik žodžiais maldavo? Ne! Visi Izraelio sūnūs, pamatę tokį didelį pavojų, parpuolė kniūbsti ant žemės. Taip jie sukniubo prieš dangaus valdovą, kad pagalbos išmelstų. Bet dar ne viskas. Parpuolę **jie barstė sau pelenus ant galvos ir meldėsi visi kartu,** kad tik Dievas pasigailėtų. Jie aiškiai matė baisią priešų rykštę. Jie tarp savęs kalbėjosi: dabar tie žmonės nulaižys visos žemės paviršių, ir nei aukšti kalnai, nei kauburiai negalės pakelti jų naštos.

Kitą kartą panaši nelaimė vėl gresė žydų tautai. Karalius Asveras vieną dieną buvo paliepęs užmušti ir išnaikinti visus žydus, vaikus, jaunus ir senius, vyrus ir moteris ir jų turtus išgrobti. Tai išgirdo žydas Mardokajis, kurs, nenorėdamas

priklaupti prieš karaliaus išaukštintą Amoną, ir buvo užtraukęs visą nelaimę ir bausmę. Tuomet Mardokajis perplėšė savo drabužius, apsivilko maišu, pabarstė sau ant galvos pelenų, ir šaukė didžiu balsu miesto gatvės viduryje, rodydamas savo sielos apkartimą.

Štai, jaunieji klausytojai, du paveikslu, kuriuodu parodo, kaip dar seniai barstydavosi žmonės sau galvas pelenais. Tai darydavo ne tik žydai, bet ir kitos tautos. Šventame Rašte užrašyta, kad ir kunigai, aukodami Dievui aukas, apsibarstydavo pelenais. Barstydavosi galvas pelenais ir krikščionys.

Šiandien ir jūsų galvos apibarstytos melsvais smulkiais pelenais. Kai kurie jūsų pasiėmėte žiupsnelį švęstų pelenų į namus parnešti ir pabarstyti jaunesniųjų broliukų ir sesučių galvas. Visa tai gražu. Bet, manau, bus jums įdomu sužinoti, kodėl tai daroma.

Pastebėjau, kaip keli vaikai ėjo linksmi prie pelenus barstančio kunigo ir negalėjo iš juoko susilaikyti. Tačiau, rimčiau pagalvojus, nėra ko šaipytis, bet susimąstyti, kaip kelias pelenų dulkytes kunigas pila jums ant galvų ir taria: **„Atsimink, žmogau, jog dulkė esi ir į dulkę pavirsi"**. Tie žodžiai primena, kas mes esame. Jūs esate jauni, bet iš tikrųjų labai menki, kaip pelenų žiupsnelis... Vienas amerikonas išskaičiavo, kad žmogus be religijos nė vieno dolerio nevertas. Mat iš žmogaus kraujo būtų galima padaryti 7 vinis. Kūne randa-

momis kalkėmis būtų galima nubaltinti vieną sieną. Iš kitų medžiagų būtų galima padaryti 65 pieštukus, saują degtukų, kelis šaukštus druskos, o visa tai kaštuotų apie 6 litus.

Koks menkas žmogus. Pelenai ant mūsų galvos ir primena mūsų nevertumą. Nors Abraomas buvo Dievo išrinktas ir išaukštintas, bet jis nedrįso su Viešpačiu kalbėtis: Kaip aš kalbėsiu, jei tik dulkė ir pelenas esu. Taigi pelenai ant mūsų galvos byloja kelti savo galvas augštyn, į Dievą, kurs vienas tik gali dar mus išaukštinti.

Aukščiau priminti šventosios istorijos vaizdeliai nurodo ir antrą priežastį, kodėl pelenais barstomos galvos. Kai žydų tautai gresė pavojus, jie visi maldavo Viešpatį pagalbos ir atleidimo. Viešpats Dievas juos baudė už jų neklusnumą. Maldaudami apsibarstė galvas pelenais. Ar mes turime ko maldauti? Taip! Gavėnios laikas tam ir skirtas, kad mes maldautumėm Dievą už savo ir visos Tėvynės žmonių nusikaltimus. Pelenų dieną tai pradedame, o pradėdami ir nusižeminame,apsibarstydami galvas pelenais. Dievas nori sutrintos ir nužemintos širdies, bet dar labiau patinka Dievui, kai žmonės nusižemina siela ir kūnu. Todėl šiandien, pradėdami gavėnią, ir mokysimės gražiai ją praleisti dvasioje ir su kūnu. Aš neliepiu jums apsivilkti maišais, atsisėsti ant gatvės ir šaukti — „Štai mes atgailojame“, kaip darė senovės žydai, bet savo sieloj turime mokėti atgailoti, nors ne-

žymiai ir kūnui dalyvaujant. Ne suraukta kakta, piktos akys, suspaustas kumštis turi rodyti mūsų atgailą gavėnioj, bet sutvarkyta širdis maloniais darbais Dievui plakti. Ką labai mėgome ne gavėnios metu, gavėnioj nuo to atpraskime, mažiau besinaudokim. Sakysime, buvome labai linksmi (linksmumas geras dalykas), nuolat ir visur dainelę niūniuodavome, tai gavėnioj džiaukimės Dievui giesmelę giedodami. Jei kitu metu mes krykštavome, švilpavome ir šokinėjome, tai gavėnioj karščiau pasimelskime, kryžiaus kelius apvaikščiokime, pagiedokime. Jei mūsų liežuviukai mėgo visokius skanėsius ir saldumus, gavėnioj nuo jų susilaikykime, mažiau vartokime. Visus gautus saldainius sukraukim į dėžutę, Velykose jais papuoškime stalą, prie kurio visi galės džiaugtis mūsų sutaupytais saldainiais. Tokiu būdu mes tinkamiausiai pradėsime šventą gavėnios laiką ir patenkinti sulauksime šv. Velykų. A.

13. Kenčiantis Kristus ir Mes

Kodėl gavėnioj kryžius atrodo didingesnis, o Prikaltasis prie kryžiaus skausmingesnis, dažnai klausiame savęs ar kitų. Bet greit gauname ir tinkamą atsakymą. Gavėnioj minim Kristaus kančią, kuri tuomet tampa svarbiausiuoju tašku mūsų maldų ir mąstymų. Dabar mes rimčiau įsižiūrime ir į Nukryžiuotąjį, giliau įžvelgiame į jo skausmus. Gavėnioj ypač nuoširdžiai dėkojame kenčiančiam

Išganytojui, nes jis baisia mirtimi mums dangų atidarė.

Giliau pamąstę apie Jėzaus kančią ir mirtį, geriau suprantame, kodėl mes gauname kentėti ir ir kodėl turime pergyventi nepasisekimus. Juk ir jūs, būdami dar jauni, jau turite skausmų. Jei mes be intencijos kentėsime, mūsų skausmai eis veltui. Bet jei mes savo skausmus sujungsime su Kristaus kančia, t. y. jei mes mylimajam Jėzui juos paaukosim, savo skausmus ir nepasisekimus dėl jo meilės noriai išgyvensime, tuomet mūsų skausmai pasidarys labai vertingi amžinam gyvenimui.

Todėl šiandien apsvarstykime savo gyvenimą su visais jo skausmais amžinybės akimis.

Mūsų žemiškasis gyvenimas gali būti palygintas pasėlio grūdui, kurs pasėtas, kol išdygs, turės žemėj išsišakoti savo šaknimis, o tik paskiau savo liemeniu iš žemės išsikals aukštyn.

Grūdas pasilieka dirvoj kelis mėnesius. Joks saulės spindulys jo neapšviečia, nei švelni oro srovė jo nepaglosto. Tik dirvos drėgmė palengvėl drėkina ir naikina jį taip, kad, jei jis galėtų matyti, išsigąstų, abejodamas ar begalės išsilaikyti.

Ir iš tikrųjų, grūdas nyksta ir keičiasi daigu. Neilgai tęsiasi. Štai jau ir gražus, žalias augalėlis išsiveržia iš rudosios žemelės, o juo grožėjasi jauni ir seni.

Mūsų žemiškasis gyvenimas gali būti palygintas pasėtam grūdui. Kaip dažnai aplink mus yra tamsu, nejauku. Daug ko mes čia nesuprantame. Viena didžiausių mįslių yra liga, skurdas, bedarbė ir galiausiai mirtis. Taip pat ir sielos skausmai: pagundos, beviltis, abejojimai ir tt.

Visi tie dalykai mus puola, kaip tą grūdą drėgmė. Bet vis dėlto visi tie skausmai ruošia mums gražų gyvenimą pomirtiniame pasaulyje. Žinoma, kas negalvoja apie Dievą ir amžinybę, tam skausmai ir nelaimės yra kvailystė. Bet tokiems ir visas gyvenimas yra beprotystė. Džiaukimės, kad mes nepriklausome prie tokių vargšų.

Mes labai laimingi ir kentėdami, nes tikime Dievą, Jėzų Kristų, Dievo Sūnų, mes klausome jo žodžių. Jo žodžiai apie savo kančią taip skamba: „Ar ne viską tai turėjo iškentėti Kristus ir taip įeiti į savo linksmybę“. Prisitaikykime tuos žodžius savo kančioms ir sakykime: Ir mes privalome kentėti, bet tik jungdami savo skausmus su Kristaus kančia, kad kartu su juo ir į amžinąją linksmybę patektumėm.

Visi šventieji kančias labai gerai suprato, iš jų galime pasimokyti. Narsus ispanų karys Ignacas smarkiai kovojo, nes norėjo pasižymėti ir didelę garbę pelnytis. Bet Viešpaties ranka ištinka jį: Dievas atsiunčia sunkių kūno skausmų. Priešo kulka sužeidžia koją. Po operacijos jo viena ko-

ja paliko trumpesnė, todėl turėjo šlubuoti. Nelaimė! Visi jo planai iširo, kentėjo...

Bet didžios kančios padarė iš jo kitokį karį. Jis pradėjo mąstyti apie Dievą, amžinąjį ir vienintelį savo Valdovą. Dabar jis pasiryžta pasidaryti amžinu Dievo kariu, Jėzaus Kristaus riteriu. Išgijęs pasibalnojo savo kovos žirgą ir nujojo į Pirinėjų kalnų virtinę, prie Dievo Motinos bažnyčios. Čia pririšo arklį prie medžio, pats įėjo į bažnytėlę, nusijuosė savo kardą ir karišką aprangą ir padėjo ant altoriaus, o pats visą naktį karštai meldėsi prie Dievo Motinos paveikslo. Rytą, išėjęs iš bažnyčios, elgetai atidavė savo kariškus rūbus, o pats apsivilko elgetos rūbais.

Bet pasibaigus kūno kančioms, apniko jį dvasios kančios, kurios norėjo jį atitraukti nuo Kristaus. Jis atsiskyręs meldėsi, bet jo viduj skraidė plėšrūs ereliai ir lojo pikti pagundų šunys. Niekas jo neguodė, viskas kalbėjo — grįžti į senąjį gyvenimą, kodėl čia be reikalo vargintis. Taip sunku buvo jam kentėti, kad jis, parpuolęs ant kietų uolų, gulėjo; jei būtų buvę galima, jis savo pirštais būtų akmenyse įsirausęs ir ten nuo piktų vidaus balsų pasislėpęs. Bet visa tai ištvėrė. Šiandien ir mes drąsiai galime sakyti, jog ir mums kančios dėl Kristaus meilės taip pat bus kelio paruošimas į dangų, ko jauniems klausytojams ir linkiu. A.

14. Šventasis Lietuvis

Nukeliaukime šią valandėlę į savo mieląją sostinę Vilnių. Ten rasime Gedimino kalną, ant kurio plėvesuoja ne mūsų trispalvė, bet baltas erelis. Ten pamatysime Aušros Vartus, kuriuose Marija garbinama ne lietuviškai; atrodo, kad svetima šalis. Ne visuomet taip buvo. Prisiminkime anuos senus metus, kai ten viskas lietuviška buvo: lietuviai gyveno ir valdė... Tuomet gera buvo.

1479 m., 21 metų jaunikaitis Kazimieras atvyksta į Vilnių, į savo tėvynės širdį. Čia nuoširdžiai pamilsta savo šalį ir gyvena lig mirties. Todėl ir mums labai naudinga pažinti ir pamilti tą taurųjį savo tėvynės sūnų ir šventąjį.

Kazimieras buvo karaliaus sūnus, gyveno dideliuose ir puošniuose rūmuose, dėvėjo gražiais rūbais, valgė skanius valgius, galėjo linksmintis, kiek norėjo. Jau 13 metų jaunuolis norima karaliumi padaryti. Kaip gera jam buvo, mąstote ne vienas vargšas jaunuolis ar mergaitė. Gal suplyšę jūsų rūbai, negardūs valgiai, prasti kambariai. Norėtumėte būti jo vietoje, bet pagalvokite... Kazimieras neturėjo sosto, nevaldė kariuomenės, bet jį tikrai galima dvasios karaliumi pavadinti. Jo karalystė, tai jo vidaus gyvenimas. Kazimieras žinojo, kad žemiškos karalystės greit išnyksta, o jų valdovai žūna. Bet jis norėjo amžinai karaliumi pasilikti. Jis atsižada žemiškos valdžios, kad užvaldytų savo vidaus pasaulį, kad išpuoštų sielą,

kuri amžinai dangaus angelų tarpe galėtų giedoti garbės giesmę. Kazimieras savo širdies sostą ruošia Kristui — Valdovų Valdovui. Savo sielai tinkamai papuošti jaunikaitis pasirenka du ginklu: **pamaldumą ir susivaldymą.** Jūs jau galite suprasti, kaip jam buvo sunku tai įvykinti. Jo gyvenimas buvo apraizgytas įvairiausiomis pinklėmis: vaišės, svečiai, pasilinksminimai, kelionės, padykę draugai. Visa tai trukdė melstis ir susivaldyti, bet jo kilni dvasia viską nugali. Jis mokėjo gyvendamas ir džiaugdamasis neįžeisti Dievo ir Jį pagarbinti.

Be kasdienių maldų, kurių jis niekuomet neapleisdavo nei rytą, nei vakarą, jis dažnai vidurnaktį klūpodavo ant kelių ar gulėdavo kryžiumi ir melsdavosi. Neretai jį rasdavo prie bažnyčios durų beklūpantį, bažnyčios durų atidarant belaukiantį, kad arčiau Jėzaus Švenčiausiame pabūtų, su juo pasikalbėtų. Malda, šventi sakramentai, mąstymai kėlė jaunikaičio širdį, mintis ir sielą aukštyn. Jis pilnai galėjo sakyti: „A u k š t e s n i e m s d a l y k a m s e s u g i m ę s".

Jaunuolis Kazimieras nepamiršo ir antrojo dalyko — aukos ir atsižadėjimo. Jis jaunas, bet jaunystę mėgsta Dievas, todėl jis ją noriai Dievui ir pašvenčia. Po savo minkštais rūbais pasivelka ašutinę, purią lovą pakeičia kietu guoliu, gardžius valgius dalinasi su vargšais. Vietoj pasilinksminimų jam didžiausias džiaugsmas būdavo klausyti šv. Mišių, kurių metu taip susitelkdavo, jog veidas nu-

švisdavo, lyg danguj gyvendavo. Didžiai džiaugdavosi melsdamasis į Mariją, kuri jo sielą palinksmindavo ir didelę ramybę suteikdavo. Jos garbei jis yra parašęs ilgą ir gražią giesmę.

Taip švelnų jaunikaitį visi gerbė ir mylėjo, o ypatingai vargšai, kuriuos jis lankydavo, užtardavo ir šelpdavo.

Išpuošęs savo širdį žemėje gyvendamas, Kazimieras mirė savo jaunystėj, kad su Dievu amžinai susijungtų. Po jo mirties tėvas pradėjo prie katedros statyti koplyčią, kur turėjo būti palaidotas jo kūnas. Ten dabar ir ilsisi jo palaikai po Marijos altoriumi.

Mirus Kazimierui, žmonės dar labiau pradėjo jį gerbti ir mylėti. Jie lankė jo karstą, maldavo užtarimo visose nelaimėse. Bet ir Kazimieras neužmiršo savo tautiečių reikalų. Per jo užtarimą įvyko stebuklų: mirusi mergaitė atsigavo, aklas praregėjo ir kitokios negalės išnykdavo. Kartą lietuviams, kovojant su žymiai galingesniu priešu, Kazimieras stebuklingai pasirodė ore, ir lietuviai laimėjo.

Už tat Bažnyčia taip Kazimierą pagerbė: paskelbė palaimintuoju, o vėliau ir šventuoju (1602). Šventasis Tėvas atsiuntė šv. Kazimiero garbei pašvęstą vėliavą. Vilniuje buvo labai didelės iškilmės. Miestas pasipuošė šventadieniškai: žalumynai, gėlės, kilimai puošė namų langus. Gatvėse, kuriomis ėjo procesija, buvo pastatyti ketveri garbės vartai, papuošti herbais, tikybiniais paveiks-

lais, užrašais ir t.t. Armotų šūviai paskelbė procesijos pradžią. Procesijoj dalyvavo kariuomenė, brolijos, labdarių ir visuomenės draugijos, miesto valdyba, vienuoliai, kunigai ir žmonių minios. Visą laiką griežė muzika, dundėjo armotos, tarškėjo šautuvai ir gaudė varpai. Procesija truko 8 valandas. Visą laiką šv. Kazimiero vėliavą nešė didikas L. Sapiega dviejų dijakonų lydimas. Padavimas sako, kad per procesiją atskridęs gandras, kurs valandėlę nutūpęs ant vėliavos, o paskiau visą laiką lėkęs pirm procesijos. Tai aiškino taip, kad kaip gandras naikinąs kirmėles, taip Kazimieras išnaikinsiąs klaidingus mokslus.

Jaunieji! Kaip gražiai švitėjo šventojo Kazimiero gyvenimas! Kaip garbingai jis buvo pagerbtas. Ko visa tai mus moko? Didžio šventojo ir lietuvio gyvenimas kviečia mus pamilti savo tautą, jos didvyrius, paminklus, brangiąją tėvynę. Juk tik dėl to mes jį garbiname, kad jis, šventai gyvendamas, šiltai savo tėvynę mylėjo. Tikra Tėvynės meilė turi būt surišta su giliu tikėjimu ir gražiu gyvenimu. Ne šūkiais, bet darbais įrodykim savo širdies lietuviškumą. Lengviausiai to įgysime suklaupę prie šventojo paveikslo. Jei karštai jį pagalbos prašysime, tai greičiau jį laisvai pagarbinsime savo sostinėj, kur jo ir mūsų garbinama Marija nuoširdžių lietuviškų maldų laukia. A.

15. Palmės

Mažasis Vytukas atvertė kalendoriaus lapelį ir perskaitė: Rytoj verbos — Palmių sekmadienis. „Ar tu žinai, ką ta šventė reiškia?“ — kalbėjo tėvelis. Vytas jau buvo girdėjęs, todėl atsakė: „Tuomet vaikai ėjo iš Jeruzalės pasitikti įjojantį Išganytoją, o rankose laikė palmes, kurias klojo jam po kojų“. Berniukas gerai paaškino. Jėzus Kristus žinojo savo mirtį, bet prieš pat mirtį norėjo parodyti, kaip jį žmonės turėtų garbinti. „Kada jis prisiartino prie Jeruzalės... siuntė du mokytiniu, kad nueitų į miestelį ir atvestų asilę ir asilaitį. Jie atvedė asilę ir asilaitį, uždėjo ant jo savo drabužius ir užsodino jį ant viršaus. Labai didelė minia tiesė savo drabužius ant kelio, o kiti kirto medžių šakas ir klojo ant kelio. Ėjusios priešakyj ir paskui sekusios minios šaukė, sakydamos: „Hosanna Dovydo Sūnui! Pagirtas tesie, kurs ateina Viešpaties vardu! Hosanna aukštybėje!“

Tokia yra šio sekmadienio pamaldų pradžia. Suaugę žmonės ir maži vaikai galingai garbino Dievą — Jėzų, šaukdami Hosanna, gelbėk jį, t. y. Dovydo Sūnų, Mesiją. Galime suprasti, kaip tuomet gražu buvo. Tai buvo spindinti ankstybo pavasario diena Jeruzalėj. Nekalti vaikučiai šventai žinojo Jėzaus meilę žmonėms, todėl jie, giedodami ir palmes laikydami rankose, ėjo jo pasitikti. Šiandieninės mūsų pamaldos panašiai atliekamos.

Pas mus neauga palmės, bet už tat mes turime nuolat žaliuojančių kadugių. Gražu buvo matyti jūsų būrius, bėginėjančius mūsų pamiškiais, kad sau ir savo namiškiams verbų parneštumėte. Šiandien tas verbas jau laikote rankose ir einate pasitikti Jėzaus savo širdyje. Kitose šalyse palmių sekmadienį ir vaikai po porą išsirikiavę, rankose laikydami palmės šakeles, giedodami šventas giesmes, eina procesijoj:

„Jau eini kentėti Tu, o Sūnau mieliausias,
mano širdies linksmybe, Karaliau aukščiausias...
O baisi, baisi man diena! Ką darysiu pati viena,
[Jėzau, be tavęs".

Jeigu jūs ir nedalyvaujate taip iškilmingai šioj procesijoj, tačiau didžiai naudinga tinkamai suprasti šio sekmadienio bažnytines apeigas. —

Prieš mišias kunigas meldžiasi, prašo Dievą palaiminti palmes, kurias žmonės savo rankose laiko, kad pašvęstos palmės būtų lyg palaimą skleidžiančios šakelės. Kunigas prašo Dievą, kad visi žmonės, ypač jaunieji, žaliuotų savo doros gyvenimu. Pašventus palmes, prasideda procesija. Pats kunigas eina nešdamasis didelę palmę — verbą, paskui jį seka žmonės, kurie taip pat savo rankose laiko žalių šakelių pluoštą.

Giedoriai užgieda: „Žydų vaikai, nešdami palmes, išėjo pasitikti Viešpaties ir šaukė: **hosanna aukštybėse, hosanna Dovydo Sūnui, palaimintas, kurs Viešpaties vardu ateina**". Giedodami apeina aplink bažnyčią, už didžiųjų durų sustoja, nes į baž-

nyčią nebeįleidžia. Prie uždarų durų užgieda giesmę. Po to kryžiumi suduoda į duris, kurios atsidaro ir procesija įeina į bažnyčią.

Procesija aplink bažnyčią vaizduoja garbingą Jėzaus įjojimą į Jeruzalę. Palmės rankose reiškia anuos žydų rūbus ir medžių šakeles, minios klotas po kojų, o giesmės žydų **hosanna...** Bažnyčios durų uždarymas primena tuomet uždarytą dangų, kurį atidarė Jėzus per kryžių, todėl su kryžiumi paliečiamos durys. Po procesijos kunigas laiko mišias, per kurias skaitoma Jėzaus Kristaus kančios istorija.

Ko mes galime pasimokyti iš palmių sekmadienio? Kristui įjojant į Jeruzalę, klojo rūbus ir medžių šakas, bet po kelių dienų minia šaukė: „Nukryžiuok jį". Mes neklojame savo rūbų nei medžių šakų, bet už tat turime tvirtai pasiryžti nukloti Kristui kelią dorybėmis ir gerais darbais. Dorybių yra labai daug, bet šiandien panorėkim įsigyti vieną, kuri artimiausiu laiku būtų galima įvykdyti. Greit prasidės Kristaus kančios dienos, todėl šiandien pasižadėkime, ką nors paskaityti apie Kristaus kančią, ar pasiklausyti pamokslų, kiti pasiryžkime nuoširdžiai atvaikščioti kryžiaus kelius. Prie kiekvienos stacijos pamaldžiai pažvelkime į kenčiantį Kristų ir vis klauskime, kodėl Jis kentėjo, ar ir dabar Jėzus nekenčia dėl mano nuodėmių? Jei tokį pasiryžimą padarysime, o paskiau įvykdysime, tai gerai verbų sekmadienį praleisime. Be to, palmės primena gerus darbus. Ką mes galime gero padaryti?

Nenorėkime ko nepaprasto. Savo namuose būkime meilūs ir taikūs su visais, kad niekas ant mūsų nesibartų, nesiskųstų. Jei namuose mokėsime būti geri, tai ir Dievui geriau patiksime. Įpraskime tinkamai didžiąją savaitę pagerbti, netingėkime ateiti į bažnytėlę, nes tik bažnyčioj galime kilniai suprasti didžiosios savaitės grožį, prasmę ir šventumą. Mes čia ateikime ne tik pažiopsoti, bet pasimelsti, atjausti kenčiantį Kristų ir jau dabar permaldauti Jį. Neužmirškime did. Ketvirtadienio švenčiausios valandos, kuomet gyvasis Jėzus visiems amžiams pasiliko su mumis šv. Sakramente, visa siela pagarbinkime jį, ypač nuoširdžiai priimdami jį šv. Komunijoj. Visiems tiems mūsų kilniems pasiryžimams maldaukim to paties Jėzaus pagalbos, sukalbėdami Tėve mūsų. A.

16. Kryžius

Atsimename šventosios istorijos pasakojimą. Jokūbas, pabijojęs savo brolio, bėgo iš savo namų. Jo kelionė buvo varginga. Vieną kartą nuvargęs kelionėj jis pasidėjo akmenį po galva ir užmigo lauke. Sapne matė kopėčias. Jos stovėjo ant žemės, bet jų viršus siekė dangų. Tomis kopėčiomis tai į viršų, tai į apačią lipo Dievo angelų pulkai. Pačiame viršuje buvo matyti pats Dievas.

Praėjo ilgas laikas. Jau nebuvo sapnas, bet tikrenybė. Buvo tai pirmasis didysis Penktadienis. Jeruzalės miesto gatvėmis ėjo ne Jokūbas, bet Abrao-

mo ir Jokūbo Dievas — Jėzus Kristus. Jo kelionė buvo taip pat sunki, nes reikėjo eiti kietu gatvės grindiniu, ne minkštomis pievomis ir laukais, kaip keliavo Jokūbas. Jokūbas savo kelionėj nešėsi tik lazdą ir mažą maišelį, o mūsų Išganytojas nešė sunkią ir didžią naštą... Jūs jau žinote, ką jis nešė — **sunkų medžio kryžių.** Jokūbas kada norėjo ilsėjosi, o Išganytojas nuvargęs, liedamas kraują puolė po kryžiaus našta, kad pailsėtų. Bet ir čia pikti žmonės neleido jam atsigaivinti, tuoj vėl jį draskė keltis... Išganytojas turėjo įlipti į didoką kalną ir ten pailsėti mirties guolyje. Jokūbas keliavo vienas ir niekas jam kelio netrukdė, o Kristų lydėjo žiaurūs kareiviai, kurie nuolat jį plakė ir visaip kankino ir taip jau iškankintą ir nuvargintą. Jį sekė negailestingų žmonių minia, pakeliui prisidėjo ir padykusių vaikų būriai. Visi jie sunkino Jėzaus kelionę, pajuokė, spiaudė ir visaip tyčiojosi. Tikrai baisi buvo ta paskutinė jo kelionė.

Bet štai ir kelionės galas. Kristus ant Golgotos viršūnės, kurios išvaizda labai panaši į žmogaus kaukolę. Todėl ji ir vadinasi kaukolių kalnu. Dabar čia vyksta skubus darbas, eina pasiruošimas: kasamos duobės, guldomi kryžiai... Ant vieno turės ilsėtis lig mirties ne Jokūbas, ne pranašo pateptasis Saulius ar kitas kuris karalius, bet tikrasis Dievo Sūnus, visų žmonių, ypač vaikų mylimas Valdovas. Jokūbas matė sapne kopėčias, siekiančias dangų, dabar Viešpats ant kalno pasodins savo palaiminimo medį, kurio vaisiais džiaugsis žmo-

nės ir jūs, malonieji jaunuoliai. Jokūbo matytomis kopėčiomis laipiojo angelai į dangų ir žemėn, Kristaus pasodintas Kryžiaus medis bus žmonių kelias, kuriuo keliaus šventieji iš dangaus ir išrinktieji per kryžiaus kelius į dangų. Todėl drąsiai gali me sakyti, kad Kristaus Kryžius didįjį Penktadienį sujungė dangų ir žemę.

Kristaus mirtį vaizduojantieji paveikslai parodo kalną, kurs apsuptas debesų, tarp kurių matyti iškeltas Išganytojas ant kryžiaus. Tai yra žemės ir dangaus junginys, nes bendra žmonių kalba nuo kalno arčiau dangaus. Nuo Golgotos kils Dievo malonių debesys ir lis gaivinančio išganymo lietumi. Jokūbui regėjosi sapne atviras dangus. Dabar atidarytas dangus per kryžių, nes permaldauta Dievo teisybė ir nusidėjėliai ras pasigailėjimo. Visi kryžių mylintieji ir juo paženklinti lengvai pasieks dangų ir pamatys savo Išgelbėtoją.

Šiandien švenčiame antro tūkstančio pabaigos didįjį Penktadienį, tiek pat kartų prisimename Kristaus kryžiaus brangumą. Juk jis tiek pat brangus, kaip pats dangus, nes tik per jį dangus atidarytas. Todėl šiandien visų garbinamas ir aukštinamas kryžius. Jūs matėte, kaip kunigas iškilmingai paėmė kryžių ir pakėlė ant altoriaus. Altorius dabar gali vaizduoti kaukolių kalną, ant kurio pirmą did. Penktadienį buvo pakeltas kryžius. Kunigas, paėmęs kryžių, rodo žmonėms, garbina ir paskiau nuneša į bažnyčios vidurį, paguldo, gieda gražią giesmelę: „Kryžiau šventas, visų medžių, vienas tu

esi pagarbintas", ir, nusiavęs batus, tris kartus priklaupdamas garbina ir sveikina kryžių. Po kunigo eina sveikinti visi žmonės, ėjote ir jūs, jaunieji kryžiaus mokiniai. Tik vieno jus prašysiu, kad eitumėte su didžia pagarba ir ramumu. Jūs dar esate jauni ir galite išmokti tinkamai ir šventai rimtose vietose elgtis. Labai negražu, kai stumdydamiesi ir kits kitą pargriaudami einate kenčiančio Kristaus pagarbinti.

Didysis Penktadienis yra ir mūsų mylimiausio Jėzaus mirties metinė šventė. Visokiose metinėse šventėse mes stengiamės pagerbti tą, ką minime. Šiandien mūsų pareiga pagerbti didžiausią ir svarbiausią mūsų tikėjimo tiesą — Kristaus atpirkimo paslaptį. Tinkamai paminėti, reiškia, kuo nors atžymėti. Mes esame jauni, todėl galime tai jaunuoliškai padaryti. Jei tik kiekvienais metais dėl Jėzaus pasiaukojimo įvykdysime po 1-ą gerą pasiryžimą, tai greit patys šventi tapsime, o tai būtų geriausia atsilyginimo dovana kenčiančiam Jėzui. Šiais metais tvirtai pasiryžkime nuoširdžiai **gerbti kryžių.** Jūs esate jauni, greit užmirštate savo pasiryžimus, bet atsiminę, vėl greit taisykitės. Juk dažnai taip netikusiai darome ant savęs kryžiaus ženklą: žvalgydamies, paskubomis, tvarkydamies knygas, kalbėdamies su draugais ir t.t. Visa tai sudaro kryžiui ne pagarbą. Tarkime sau: žegnosiuos paprastai, bet rimtai ir šventai. Jei tai įvykdysime, didysis Penktadienis bus pagerbtas, o tuo pačiu pagerbtas Kristus ant kryžiaus.

Jei kas gražiai įpratęs žegnotis, tai gali padaryti kitą pasiryžimą — prižiūrėti namuose esančius kryžius, nuvalyti dulkes, vasarą papuošti, apsodinti gėlėmis. Netvarkingus kryžius prašyti tėvelių sutvarkyti. Eidami pro kryžių, noriai pakelkime kėpurę ar palenkime galvą.

Pagarbinkime kryžių, pagiedodami punktelį giesmelės: „Kryžiaus šventas"... A.

17. Velykos

Aleliuja, aleliuja, aleliuja!

Mielieji! Šiandien švenčiame Velykas, linksmai giedame aleliuja. Visi džiaugiamės, bet ypač džiūgaujate jūs, jaunieji lietuviai, nes Velykos yra drauge ir gerojo Dievo duota pavasario vaikų šventė. Gražiojo pavasario saulutė atgaivina jus, žydinčios gėlės pradžiugina, šiluma augina.

Kelias dienas tylėję varpai vėl sugaudė, pailsėję vargonai, giesmininkams pritariant, šį rytą galingiau garbina Dievą, nes pats Dievas yra pasakęs: „Girkite jį su trimito garsu, girkite jį su arfa ir kanklėmis, girkite jį stygomis ir vargonais" (Ps. 150, 3—4).

Kodėl Velykos yra džiaugsmo ir linksmumo šventė? Tuoj, malonus jaunime, papasakosiu. Geras ir šventas berniukas, angelaitis Pauliukas, labai mėgo lankytis savo miestelio bažnytėlėn. Jis čia užeidavo

ne tik šventadieniais drauge su savo tėveliais ar globėjais, bet ir dažniau, kada tik eidavo pro bažnyčią, užsukdavo Jėzaus aplankyti. Bažnyčioje patraukdavo jo dėmesį verkiąs Išganytojas, kurį jis matydavo did. Altoriaus paveiksle. Stebino jį ir gražiai mirkčiojanti raudona gyvosios lempelės ugnelė. Jis žinojo jos prasmę — visuomet deganti lemputė reiškia gyvą Kristų, altoriaus namely pasislėpusį. Tas didysis paveikslas priminė Kristaus mirtį ant kryžiaus. Ypatingai uoliai berniukas lankė bažnyčią didžiosios savaitės dienomis. Tuomet Nukryžiuotojo Jėzaus paveikslas jam atrodė dar skausmingesnis. Gailėjosi berniukas kenčiančio Išganytojo ir, neiškentęs sykį, tarė mamytei: „Mama, nušluostyk kenčiančiam Dievuliui ašaras, atrodo į mus žiūrėdamas jis verkia". — Supratusi motina gero sūnaus užuojautą, susigraudinusi paaiškino: Gerasis Išganytojas taip skaudžiai kentėjo už visus žmones, taigi ir už mus, vaikeli, jo skausmo ašaras mes nubraukiame gražiu savo gyvenimu ir gerais darbais.

Pasibaigė liūdnos ir įspūdingos did. Savaitės apeigos. Jau Velykų rytas. Minios žmonių skuba į bažnyčią. Tarp jų įeina į bažnyčią ir gerasis berniukas, kurs labai nustebo nebematydamas altoriuje savo taip numylėto Nukryžiuotojo paveikslo. Jo vietoj buvo atsuktas kitas paveikslas, kuriame matėsi rimtas ir gražus Išganytojas. Jis stovėjo prie urvo, kurio angos akmuo buvo atristas. Vienoj rankoj laikė didelį kryžių, raudona juosta perjuostą,

kita ranka rodė dangų. Krūtinėje, rankose ir kojose spindėjo žaizdos, po kojomis drebėjo išsigandę kapo sargai, o iš toliau garbino angelų pulkai.

Mylima vaiko motinėlė paaiškino paveikslo prasmę. Ten buvo atvaizduota, kaip Kristus prisikėlė iš mirties. Keldamasis išaukštino ir iškėlė kryžių, kurs perjuostas raudona juosta vaizdavo pragaro sunaikinimą. Kada žmonės nugali pikta, džiaugiasi. Kristus nugalėjo didžiausį blogį, t. y. nuodėmę ir piktąją dvasią, todėl mes per Velykas taip linksmai garbiname Dievą, nes dabar jau atviras kelias į tikras dangaus linksmybes. Gavėnios metu minėjome Kristaus kančią, todėl visi atgailodami garbinome Dievą. Tuomet matei kenčiančio Išganytojaus paveikslą. Laimėjus Kristui ir jo avelės, t. y. mes, linksmai šloviname jį. Todėl dabar matai kitokį paveikslą. Ant altoriaus matyti Kristaus stovylėlė su raudona vėliavėle rankoje, šalia altoriaus stovi didelė žvakė baltu kaspinu papuošta, kitoj pusėj kryžius su raudona stula perrištas. Aplink dega daug žvakių, girdėti džiaugsmingos giesmės. Visa tai yra linksmybės ženklai.

Gerieji klausytojai! Pasimokykime ir mes iš to berniuko, supraskime Velykų linksmybes, kurios yra Nukryžiuotojo Jėzaus dovana žemės vaikams. Velykų šventė ragina mus ieškoti tikrojo džiaugsmo, kurs galės būti tik danguje. Jos moko jus, gerieji vaikučiai, džiaugtis su Viešpačiu Dievu ir nepaskęsti vien žemiškose linksmybėse. Taigi grynomis širdimis giedokime a l e l i u j a, k u r s r e i š-

kia garbinkite Viešpatį Dievą, gyvendami čia ant žemės, kad paskiau be pertraukos galėtume giedoti danguje aleliuja. A.

18 Velykų Margutis

Gerasis Jaunime! Žinau, kad Velykos yra jums džiaugsmingiausios šventės. Pati gamta daro jas linksmesnes. Daugiau šviečia saulė, dygsta žolelės, gieda paukšteliai ir skraido vaikučiai, kaip drugučiai. Per Velykas visur gera ir linksma. Juk ir bažnyčioje jaučiamas džiaugsmas dėl Kristaus pergalės. Garsiai griežia vargonai ir gieda giesmininkų chorai. Su visu tuo džiaugsmu iš visų krūtinių plaukia linksmas Alleliuja, Alleliuja. Mat, visi linksmai garbina Dievą, kurs iš mirties prisikėlė ir mums dangaus vartus atvėrė. Tai tikrai didelė laimė.

Didžiausias vaikų džiaugsmas Velykose prasideda prie gardžių pyragų ir gražiai nudažytų margučių. Pasimokykime šiandien iš Velykų margučio. Matau, jums juokinga atrodo mokytis iš kiaušinio. Nieko. Galima ir iš jo pasimokyti. Pernai per Velykas žaidė būrys vaikų, tarp kurių buvo ir trečios klasės gimnazistas Romukas. Visi ritinėjo margučius, o jiems vadovavo Romualdukas. Bet vaikams pažaidus, staiga klausia žaidimo vadas: „Ar jūs žinote, kodėl per Velykas verdami ir marginami kiaušiniai?“. Visi susimąstė. Nė vienas negalėjo atsakyti. — Na tai aš jums paaiškinsiu, kalbėjo gim-

nazistas. Velykų margučiai turi mus pamokyti šventų tikėjimo tiesų... Na, mat, vyras atsirado, gudruolis, kad kiaušinis mus mokytų! Vieni juokai! Ar gali puodas puodžių mokyti, įsiterpė paūgėjęs berniukas Algis. Bet visi vaikai susidomėjo Romualduko pasakymu ir neklausė Algio juoko. Jie dar pradėjo prašyti draugą, kad jis jiems papasakotų ir pamokytų, kodėl Velykoms dažomi bei marginami kiaušiniai. Gerai. Papasakosiu, bet už tat jūs tą patį turėsite pakartoti savo namuose.

— Labai seniai seniai pirmieji krikščionys šventai gyveno ir vieni kitus mylėjo. Jie dažnai susirinkdavo kartu melstis, priimdavo šventą Komuniją, giedodavo šventas giesmes ir t.t. O paskiau turėdavo šventą puotą. Visi susėdę prie valgiais apkrautų stalų valgydavo, ką turėdavo, vargšai ir turtingi. Taip darydavo ir per Velykas. Bet pirmieji krikščionys labiausiai buvo išsiplatinę apie Rymą. Tos šalies gyventojai turėjo paprotį savo valgius pradėti kiaušinio valgymu. Todėl kiaušinių valgymą randame ir pas krikščionis. — „Bet kodėl dabar dažo kiaušinius?“ — neiškentė nepaklususi Onytė. — Balti kiaušiniai negražiai atrodo, todėl pradėjo juos visaip gražinti, marginti ir dažyti. Mes marginame kiaušinius savotiškai, lietuviškai, kiti juos margina pagal savo papročius. Dabar Velykos be margučių jau ne Velykos. Jau 700 metų, kaip margučius švenčia bažnyčioj ar namuose.

Dar pasakysiu, kad Velykos pirmiausia pradedamos kiaušinio valgymu: vienas duoda kitam ga-

balėlį kiaušinio ir linki linksmų švenčių. Taip atsirado Velykų margučiai. Dabar papasakosiu, ko jie moko. Jūs žinote, jog Velykos yra Kristaus prisikėlimo šventės paminėjimas. Kristus buvo palaidotas oloj, kuri buvo užrista akmeniu. Niekas iš tokio kapo ir sveikas negalėtų išeiti. Taip padaryta žydų, kad niekas Kristaus iš olos neišimtų. Bet štai trečią dieną po savo mirties pats išeina gyvas ir linksmas iš savo guolio — kapo. Visi stebisi, kaip tai galėjo įvykti, kad taip tvirtai uždaryta anga nesukliudė išeiti gyvam Kristui, kurs buvo miręs ant kryžiaus. Visi buvo užmiršę, kad Kristus buvo Dievas, o Dievui nieko nėra negalima. Jis savo valia prisikėlė, išėjo iš kapo, pasirodė mokiniams, kurie džiaugėsi ir linksminosi, atgavę savo Mokytoją.

Dabar jau galite suprasti, kodėl ir per Velykas vartojami margučiai. Juk kiaušinis yra apaugęs kietu kevalu ir aklinas. Rodos, niekas pats iš jo negali išeiti. Bet kiaušiny yra pasislėpusi nematoma gyvybė, kaip Kristus buvo aklinai palaidotas oloj. Kristus pats išėjo iš olos, taip ir viščiukas pats prasikala pro kiaušinio kevalą ir gyvas išrieda. Todėl Velykose ir vartojami margučiai, kad jie geriau mums primintų Kristaus iš mirties prisikėlimą. Dabar, kada tik turėsite ar matysite Velykų margutį, tuoj atsiminkite, kad jis primena Kristaus iš numirusių prisikėlimą.

Jaunieji klausytojai! Velykos yra mums malonios šventės, bet ir mokėkime šventai jas praleisti. Ypač stenkimės pasimokyti iš prisikėlusio Jėzaus,

kurs prisikėlęs spindėjo nepaprastu grožiu ir šviesa. Prisikėlęs Jėzus su savo kūnu galėjo visur eiti, niekas jam nekliudė, kol galutinai įžengė į dangų. Pasiryžkime per Velykas ir toliau per visą savo gyvenimą nesutepti savo kūno piktais darbais, ypač saugokime savo akis ir ausis. Jei taip elgsimės, tai ir mūsų kūnas bus skaistus ir tinkamas dangaus gyvenimui, ko mes visi taip nuoširdžiai trokštame.

A.

19. Apaštalausiu

Ar galvojate, mano klausytojai, kaip labai keista yra žmogaus širdis: čia ji plaka dėl Kristaus meilės, čia vėl daužosi mūsų krūtinėj dėl žemiškų linksmybių. Pirmieji Kristaus mokiniai ir apaštalai turėjo taip pat žmogiškas širdis. Juk jie Jėzų mylėjo, sekė ir išpažino, kol jis gyvas buvo. Bet kai greit nebepažįsta jo prisikėlusio iš mirties. Štai II-os Velykų dienos Evangelijos ištrauka. Prisikėlęs Jėzus su dviem mokiniais ėjo į Emaus miestelį ir jie jo nepažino. Jėzus matė visus jų širdžių kampelius, žinojo jų menką tikėjimą ir visokį silpnumą, pasikalbėjimais pradėjo juos stiprinti. Kalbėjo ir klausinėjo ir jį mokiniai. Jėzus apaštalų apaštalas gerai suprato jų kalbą. Išklausęs jų kalbos, griežtai jiems pasakė: „O, neišmanėliai ir nerangios širdies tikėti visam, ką yra kalbėję pranašai“. Bet ir po tokių žodžių mokiniai dar ne-

pažino Jėzaus. Kristus ir toliau su jais keliavo, kad visiškai juos laimėtų. Tik palaiminus duoną atsivėrė jų akys, ir jie pažino Jėzų, Kurį vėliau skelbė net mirti nebijodami už Jį.

Šis vaizdelis moko mus pasišvęsti dėl kitų, kad jie Jėzų pamiltų, kitaip sakant, moko mus apaštalauti. Jei pats Jėzus taip stengėsi įtikinti tik du mokiniu, kiek mes turime rūpintis milijonais nepažįstančių Kristaus. Tik pagalvokime, jaunieji klausytojai! Pasaulyje yra pusantro milijardo žmonių, kurių tarpe milijardas pagonių. Vadinas, du trečdaliu pasaulio gyventojų nepažįsta Kristaus! Likusįjį trečdalį sudaro katalikai, pravoslavai, protestantai ir įvairios sektos. Vadinasi, per du tūkstančiu metų tiek mažai pažįsta Jėzų. Kiek daug pažįsta Dievo kūrinį — gamtą, bet nepažįsta jos kūrėjo — Viešpaties Jėzaus. Nors jie yra mokyti, bet vietoj Dievo jie garbina Dievo sutvertą saulę, medžius, gyvulius ar žmones. Kokia tamsybė! Jūs esate jauni, bet laimingesni už tokius mokslinčius, nes tikrąjį Dievą garbinate. Bet to dar neužtenka, reikia apaštalauti, t. y. rūpintis daugiau sielų Dievui pritraukti. Ir jūs jau dabar galvokite apie tuos didžius skaičius: du šimtai penkios dešimtys milijonų nuo Bažnyčios atskilusių klaidatikių ir milijardas pagonių. Ar mes suvokiame, kas tai per skaičius milijardas? Juk milijardas minučių nuo Kristaus gimimo pasibaigė tik 1902 m., balandžio mėn. 18 d., 6 valandą vakaro. Milijardas pagonių, sustoję po keturius eilėje ir

praeidami kas sekundę, praslinktų pro mus tik per aštuonerius metus ir penkiasdešimt šešias dienas.

Tai koks reginys? Koks didelis pulkas žmonių nuolat bėga, bet vis pro šalį Kristaus. Mūsų pareiga juos sulaikyti, vesti prie gerojo Jėzaus Širdies. Klauskime savęs: gal ir aš būsiu vienas tokių apaštalų?

Jauni esame ir daug ko negalėsime padaryti, bet visada galime savyje ugdyti pasiryžimą vis labiau ir labiau pasiaukoti dėl Kristaus. Juk jei kiti jaunuoliai tiek daug galėjo iškentėti, kodėl mes negalėtume. Mūsų aukos gyvenimas sustiprins kitus Dievo meilėje, o kartais gal atves naujų sielų prie Jėzaus. Tiesa, ir mūsų laikais grįžta žmonės prie Kristaus, bet dažnai tokie sugrįžėliai turi labai daug kentėti.

Vienas jaunuolis darbininkas (Augustas Bodin) priėmė katalikų tikybą ir dėl to užsitraukė savo tėvo neapykantą. Vieną vakarą, sugrįžęs iš savo draugijos susirinkimo, rado užkištas duris. Beldžiasi. Išeina tėvas su lazda ir sako: „Eik nakvoti kur nori, bet į šiuos namus neįeisi".

Kur pasidėti, atsidūrus gatvėje? Sumanė eiti susirasti užvėją į apleistus tvirtovės griuvėsius. Beeidamas ranka užkliuvo už kišenės, kurioj visada nešiodavos knygelę — Kristaus Sekimą. Priėjo arčiau gatvės kampo ir skaito kas pasitaikė: „Kol dėl Kristaus neišliejai kraujo, žinok, kad dar nepasiekei pasiaukojimo ribų". Jaunuolis susi-

mąstė. Negali skųstis, prataria jo širdis. Ir rytą karžygis jaunuolis, nakties rasa apšarmojęs, eina prašyti savo draugijos kapeliono, kad jam išduotų Komuniją, dar prieš į darbą einant.

Jei mes daugiau kuo negalime apaštalauti, tai visuomet galime būti misijonieriais savo maldomis ir mažomis aukomis. Bet mes galime būti ir tikrais misionieriais. Tik reikia kasdien sukalbėti Sveika Marija, pabaigoj pridėti atsidūsėjimą: „Švenčiausioji Marija Mergelė, melsk už mus ir už vargšus pagonių kūdikius". Taip turėtų melsti visi tie vaikai, kurie dar nepriėję prie pirmos Komunijos. Po pirmos Komunijos jau mums reikėtų kasdien sukalbėti misijų intencija 1 Tėve mūsų, 1 Sveika Marija ir užbaigti maldele į didžiausį pasaulio misionierių šv. Pranciškų Ksaverą: „Šv. Pranciškau Ksaverai, melskis už mus". Toji mūsų bendra malda už misijas labai patinka Viešpačiui, nes jis pats pasakė: „Kame du ar trys susirinks mano vardu, ten ir aš esu jų tarpe" (Mat. 18, 20). O jeigu mes taip meldžiamės, tai jau priklausome prie misijų draugijos, kurių nariai visi kasdien taip meldžiasi, reiškia ir Viešpats Dievas padeda mums apaštalauti, o kur jis prideda savo valią, ten viskas gerai sekasi...

Jei mes taip darysime, tai misijų globėja šv. Teresėlė Kūdikėlio Jėzaus išmels mums palaimos. Jau šiandien pradėkime apaštalauti, sukalbėdami Tėve mūsų ir Sveika Marija į šv. Pranciškų ir šv. Teresėlę. A.

20. Baltieji Vaikai

Malonus jaunime! Jei dalyvavote visos Lietuvos eucharistiniame Kongrese, kurs įvyko Kaune 1934 m., ar buvote kitame panašiame kongrese, matėte dvi dideles vaikų grupes: mėlynų ir baltų vaikų pulkus. Daugelis iš jų buvo angelaičiai ir angelaitės. Mėlyni rūbeliai buvo angelaičių uniforma, o balti rūbeliai buvo parinkti visiems vaikams, kurie norėjo dalyvauti kongrese ir garbinti Šv. Sakramentą. Viso pasaulio eucharistiniame Kongrese, kurs ne taip seniai įvyko Amerikoje, dalyvavo kelios dešimtys tūkstančių vaikų, baltais rūbais pasipuošusių. Aikštė, kurioj jie Kristų garbino, atrodė, kaip baltos vatos medelių laukas, kurių švelnius plaukus lengvai vėjas judino... Kas tik pažvelgdavo, tuoj sakydavo: — O kaip gražiai atrodo baltųjų vaikų jūra sausumoje; rankose laikomos vėliavos ir vėjo siūbuojamos sudarė bangų paveikslą.

Atvelykis kitaip dar vadinasi baltasis sekmadienis, todėl dabar pakalbėsime, kodėl jis taip vadinasi, ir ką reiškia taip dažnai per iškilmes vartojami balti rūbai.

Pirmiausia papasakosiu, kodėl Atvelykio sekmadienis vadinasi baltuoju sekmadieniu. Po Kristaus prisikėlimo, t. y. po Velykų ir ypač po Sekminių arba Šv. Dvasios atsiuntimo, daug žmonių pamylėjo ir garbino Jėzų. Daugelis suaugusių ir jaunesnių ruošėsi krikštytis. Did. Šeštadienį juos

krikštydavo. Per krikštą žmonės nuvalomi nuo visokių nedorybių. Tuoj po krikšto apvilkdavo juos baltais rūbais, kuriuos nešiodavo lig Atvelykio. Todėl šis sekmadienis pradėtas vadinti baltuoju sekmadieniu. Dabar krikštija mažus vaikus, kuriuos neapvelka baltais rūbeliais, bet prisiminimui to papročio, vistiek uždeda baltą rūbelį ant krikštijamo vaiko.

Kodėl Bažnyčia tai daro, ir ką reiškia šis mūsų krikšto rūbelis? Ar pagalvojote, kada nors, kodėl jis vartojamas? Jis yra reikšmingas. Juk jums dar negimus, jūsų mamytė paruošė viską, kas tik buvo reikalinga pirmosioms jūsų gyvenimo dienoms. Tarp įvairių daiktų buvo paruoštas ir nedidelis, baltas rūbelis, kurį kunigas, pakrikštijęs, uždėjo ant naujo krikščionio širdies. Klausykitės, vaikučiai, kokius gražius žodžius tada kunigas kalbėjo, kurių tada mes nesupratome, bet kurie pasako mažojo rūbelio reikšmę: **„Imk šį baltąjį rūbą ir nunešk jį nesuteptą prieš mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus teismo sostą“**. Taigi krikšto rūbelis reiškia šventumą ir gerumą, kurį Dievas duoda per krikštą. Kada tik jūs apsivelkate baltais rūbeliais ar kitus pamatote taip apsirengusius, prisiminkite savo uždavinį — nunešti nesuteptą savo darbų ir gyvenimo rūbelį pas Viešpatį Dievą... Štai ką reiškia balti rūbeliai ir baltasis sekmadienis.

Neseniai po Velykų ir rekolekcijų. Jūs tebesate pasipuošę baltais rūbeliais, jei ne krikšto, tai jau

atgailos. Todėl dabar ir jus galima vadinti baltaisiais vaikais, šventais berniukais ir mergaitėmis. Baltu rūbu apsivilkę ir be nuodėmės švarią sielą turintieji vaikai yra panašūs dangaus angelams, kurie visada su baltais rūbais piešiami, nes jie visuomet šventi Dievo Akivaizdoje. Dėl tos priežasties, dalyvaudami iškilmėse, bažnytinėse šventėse, puošiatės baltais rūbais, nes tuomet esate arti Viešpaties: ar melsdamies, ar prie Švenč. Sakramento klūpodami. Kada Išganytojas persimainė Taboro kalne, t. y. stojo Dievo akivaizdon, jo rūbai buvo balti, kaip sniegas, o veidas žibėjo, kaip saulė. Pirmosios Komunijos dieną puošiatės baltais rūbeliais, nes patį Dievą į savo širdis priimate.

Atvelykis arba baltasis sekmadienis visada mums primins išlaikyti nesuteptą širdį, skaisčią sielą ir švarų gerų darbų rūbelį. Todėl, branginkite savo baltus rūbelius, gražiąsias sielas, kad gerasis Dievas patalpintų tarp milijonų šventųjų, kurie iš džiaugsmo danguje gieda: Šventas, Šventas, Šventas. A.

21. Pavyzdys Angelaičiams

Malonūs angelaičiai! Bažnyčioj ar kur nors kitur jūs esate matę tokį įspūdingą ir gražų paveikslą: stipriai apsiginklavęs jaunas vyras sėdi ant prunkščiančio žirgo. Jaunikaitis labai gražiai atrodo: akys spindi nežemiška šviesa, veidas skaisčiai šviečia, su viena ranka stipriai laiko arklio va-

deles, o kitoj ilgą ietį, kuria taiko į ugninį spiaudantį baisūną, nori perverti baisius jo nasrus... Visi atspėsite, ką reiškia šis paveikslas.

Tame paveiksle atvaizduotas jaunikaitis yra šventas Jurgis kankinys.

Nors jis gyveno labai seniai, bet iš jo gyvenimo yra užsilikęs toks pasakojimas. Švento Jurgio laikais vienoj šalyj buvęs milžiniškas baisūnas žvėris, kurs siautęs prie tos šalies sostinės, gąsdinęs visus miesto gyventojus. Jis buvęs labai baisus, galėjęs visus miesto gyventojus pražudyti, todėl visi jo bijoję. Jis daręs viską, ką tik norėjęs, ir žmonės jo klausę. Jis maitinęsis gyvais žmonėmis ir jų krauju. Kasdien po vieną žmogų reikėję jam atiduoti. Ne kiekvieną žmogų priimdavęs, o tik jaunas ir geras mergaites. Ilgą laiką žvėris buvęs maitinamas nekaltomis aukomis. Bet pagaliau pritrūkę tokių mergaičių. Pasilikus tik paskutinė karaliaus duktė, kuri pasiaukavusi už miesto žmones ir ėjusi patekti į smako nasrus. Ji buvus šventa ir dora mergaitė, baltais rūbais pasipuošusi, jos veidas žibėjęs... Beeinančią žūti sutikęs jaunikaitis, kurs, sužinojęs nelaimingosios likimą, pasigailėjęs niekuo nekaltos mergaitės ir pats pasiryžęs stoti prieš slibiną. Mergaitė bijojus, kad jaunikaitis nežūtų ir nenorėjusi su tuo sutikti, bet jaunuolis stojęs baision kovon. Nors slibinas buvęs labai galingas, ugnis spiaudęs iš savo snukio, visomis jėgomis puolęs jaunikaitį, bet stiprus vyras persmeigęs aną baisūną, nes jis kovojęs su Viešpaties pagalba. Stimpančio žvėries

riksmas buvęs toks baisus, jog čia subėgęs visas miestas, ir pats karalius atėjęs pasižiūrėti. Pamatę nugalabytą slibiną, karalius ir visi gyventojai garbinę jaunikaitį, dėkodami jam už išgelbėjimą nuo tos pabaisos. Tas narsus jaunikaitis ir buvęs Rymo kariuomenės kareivis, vardu Jurgis, kuris vėliau už krikščionybę buvo nukankintas.

Dabar šventas Jurgis yra keleivių, artistų, karių ir įvairių draugijų globėjas, o ūkininkai jį garbina, kaip gyvulių, ypač arklių globėją.

Gerieji angelaičiai! Šventas Jurgis gali būti ir jūsų globėjas, nes iš jo daug ko galite pasimokyti savo angelaitiškam gyvenimui. Prisiminkime porą jo pamokų!

1) Šv. Jurgis moko jus būti gerais angelaičiais.

Šventasis buvo labai uolus karys. Jis pirmas jojikas, geras šaulys, gerai mokėjo visą kareivio mokslą ir buvo klusnus savo viršininkams. Angelaičiai sudaro pulkus ir kuopas, vadinas, yra panašiai suorganizuoti, kaip kareiviai. Todėl jums šventojo Jurgio paveikslu reiktų būti gerais angelaičiais. Ką reiškia būti geru angelaičiu, jums ne kartą yra išaiškinęs jūsų pulko vadas. Geras angelaitis yra tas vaikas, kurs daro tą, ką angelaičių statutas įsako ir nedaro to, ką jis draudžia. Uolus angelaitis moka visą angelaičių programą ir jos laikosi savo gyvenime... Viso aš nekartosiu, tik primenu, kad šventas Jurgis ragina jus būti gerais angelaičiais, kaip jis buvo geru kareiviu. Jis pasižymėjo ir

gavo paaukštinimo laipsnį. Jei jūs būsite geri angelaičiai, tai pats Dievas jus paaukštins, nes laimingais padarys dar ant žemės tebegyvenant.

2) Šventas Jurgis moko angelaičius **kariauti.** Su kuo ir kaip kariauti, paklausite, gerieji vaikučiai? Jūsų ypatingi globėjai yra angelai, kurie jums aiškiai sako, su kuo reikia kariauti. Angelai ir šv. Jurgis pirmiausia kariavo su Dievo neprieteliais. Todėl antros pamokos šūkis šiandien tebūnie: angelaitis neįžeis Dievo ir melsis, kad ir kiti jo neįžeistų. Gražus pasiryžimas. Šventas Jurgis pagelbės tai įvykdyti. Juk jis neleido, kad smakas žudytų nekaltus žmones, o tokiais baisiais žvėrimis, ryjūnais yra nuodėmės, kurios ryja Dievo garbę. Taigi **angelaitis visuomet kovoja su nuodėme ir visokia piktybe!** Prašykim šventojo Jurgio užtarymo, melskime gerąjį Dievą, kad sustiprintų mūsų silpnas jėgas tai garbingai kovai. Sakykime — Dieve, leisk mums augti, kovoti ir gyventi tik dėl Tavo garbės ir Tėvynės laimės. A.

22. Skriskime Dangun

Mielieji Angelaičiai! Kristaus į dangų įžengimas arba Šeštinės yra mūsų metinė šventė. Kaip gražiai sutaikyta. Kristus keliasi į dangų pas savo Tėvą, ir angelaičiai pasisveikindami nuolat kartoja— vis aukštyn! Tuo norima pasakyti, kad angelaičiai trokštų skristi į padanges ir kilti

aukštyn pas gerąjį Išganytoją, kurs šiandien pakilo į neįžiūrimas aukštybes. Tos mėlynės ir tie debesys, kuriuose pasislėpė Jėzus, buvo tik regimi ženklai. Tikras dangus nėra tas mūsų akims matomas ir vadinamas dangus. Tikras dangus yra dvasiškas, neišmatuojamas, tai kitas pasaulis, gražesnis ir aukštesnis, kurio mes ir apsakyti negalime. Tikras dangus yra tas, apie kurį pasakyta: „Ko akis neregėjo, nei ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo, Dievas prirengė tiems, kurie jį myli" (Kor.).

Pasvarstykime:

I. Kaip vaikas turi siekti dangaus,

II. Kaip angelaičiai turi kilti dangun.

I. Gerasis Dievas duoda dangų visiems žmonėms, kurie gerai gyvena ir myli Kristų, bet ypač vaikams, kurie dar Dievui nenusikaltę. Todėl galima sakyti — vaikų dangus, nes ir parašyta: „Tokių Dievo karalystė". „Kas nepriima Dievo karalystės, kaip kūdikis, tas neįeis į ją", sako Išganytojas (Mork. 10, 15). Koks išaukštinimas! Kokia laimė girdėti iš paties Dievo tokį didelį ir brangų pažadėjimą! Jūsų jaunos širdys gal dar nesupranta, bet už tat jauste jaučiate, ką Kristus jums žada, kokią dovaną ruošia.

Bet jis prideda vieną sąlygą — trokšti dangaus, nes pasakyta: „Dangaus karalystė

kenčia prievartą ir smarkieji sau ją plėšia" (Mat. 11, 12). Jeigu jūs trokštate kokio daikto, tai visokiais būdas jo ir siekiate. Jeigu tikrai trokšite dangaus, tai viską darysite, kad tik gautumėte jį. Papasakosiu, ką darė vienas negriukas, norėdamas dangun patekti.

Labai tolimame krašte vienas misionierius, Tėvelis su didele barzda, kaip pagoniukai vaikai jį vadindavo, pakrikštijo mažą juodą berniuką Karolių. Šis berniukas žinojo, jog yra geras Dievas, kurs gyvena aukštai, toli už žvaigždžių ir debesų. Nors jis buvo mažas ir nedaug tesuprato, bet troško patekti dangun. Jis girdėjo misionierių kalbant apie auką. Jis tuomet gerai nesuprato tų žodžių. Jis galvojo: aš viską Dievui paaukosiu, atiduosiu savo žaislelius, arkliuką, kurį misionierius atvežė, švilpuką, su kuriuo taip linksmai švilpauja ir viską viską...

II. Angelaičiai turi kilti dangun. Jei paprastai jūs atsakote, mes kilsim aukštyn, tai šiandien, savo metinėj šventėj ir Kristaus dangun žengimo dienoje, privalote jau nebe paprastai tarti, bet šaukte šaukti: mes kilsim į dangų, pas Dievą. Angelaičių pasisveikinimas tą ir reiškia — kilti aukštyn, į padanges savo gerais darbais ir gražiu gyvenimu, bet svarbiausia po mirties pasiekti patį Dievą. Kaip turi siekti dangaus kiekvienas vaikas, taip ir angelaitis. Bet angelaitis turi labiau, karščiau to siekti, nes jis yra garbingos

organizacijos narys. Kada šiandien kiti vaikai nejaučia pareigos eiti prie Komunijos, daugiau melstis, angelaičiams tas privaloma, nes jų metinė šventė. Angelaičiai pratinas būriais, pulkais garbinti gerąjį Jėzų. O tuos, kurie sutartinai, t. y., drauge garbina Dievą, Kristus ypatingai laimina. „Nes kame du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu jų tarpe". Ne veltui tai pasakyta. Tais žodžiais, malonūs angelaičiai, Kristus ypatingai laimina jus, nes jūs esat rikiuoti Bažnyčios nariai, tikri jos kariai. Jūs esate Krikščioniškojo Mokslo Brolijos nariai ir gaunate daug Dievo malonių — atlaidų, kurių negauna kiti vaikai, nepriklausą prie angelaičių. Todėl jūs netingėjote ateiti į šią bažnytėlę, priimti šv. Komuniją, Jūs esate gerieji Kristaus vaikučiai, kurie padžiugina nuliūdusią Jėzaus Širdį. Šiandien visas mūsų pulkas garsiai ir galingai garbina Dievą, šaukia Šventas, Šventas, Šventas. Mes drauge meldžiamės ir giedame, o mūsų pulko Angelai Sargai nešioja jūsų širdžių ir sielų atodūsius prie Dievo sosto...

Mums šiandien linksma ir džiūgu ir dar dėl kitos priežasties. Juk šiandien mūsų ilgos eilės dar pailgėjo ir sustiprėjo naujai įstojusiais, kurių nemažas skaičius šiandien buvo priimtas ir pasižadėjo būti gerais angelaičiais. Sustiprėjo ir paaugštintieji angelaičiai, kurie buvo pakelti į angelaičių ar vyresnių angelaičių laipsnius. Taurinkime tad savo širdis, puoškime jas doros žiedais ir visų metų žy-

giais, kad kitą metą susirinkęs mūsų pulkas dar nuoširdžiau galėtų garbinti Dievą ir greičiau skristų dangun! A.

23. Mano Vardas Danguje

Gražią žiemos naktį mėgstame žiūrėti danguj mirgančias žvaigždutes. Mes jas vadiname angelų ir savo šventųjų žiburėliais ir t.t. Kartais kelios žvaigždės taip sustojusios, kad atrodo supynusios tam tikrus paveikslus, vaizdelius: — Grigo ratai, sietynas, trys Karaliai ir t.t. Mažoji Teresytė turėjo labai gilų žvilgsnį. Su džiaugsmu stebėdavo dangaus žvaigždutes. Kartą ji įsižiūrėjo į kelias žvaigždutes, kurios lyg sudarė raidę T, jos vardo pirmąją raidę. Nudžiugusi mergytė sušuko tėvui: „Tėveli, ar matai, mano vardas yra danguj užrašytas". Iš tikrųjų, mergytė nebegalėjo ramiai žiūrėti į šią vargingąją žemę, ji tik džiaugsmingai žiūrėjo į dangų, o tėvo prašė ją už rankos vesti namo. Ji akimis žiūrėjo į matomą dangų, bet savo šventa siela, be abejojimo, skrido į tikrąjį Dievo dangų...

Mergaitės troškimai išsipildė. Jos vardas tikrai liko tarp šventųjų pažymėtas, ką neklaidingai paskelbė popiežius Pijus XI 1925 m. Ji dabar šventoji Kūdikėlio Jėzaus Teresėlė.

Kodėl tai kalbėjau? Norėjau priminti, kad ir jūsų vardai danguj užrašyti. Tikrai! Pasižiūriu ir matau: Jonas, Petras, Alfonsiukas, Adelė, Agnė, Elzbieta... Taip. Jūsų vardai danguj pažymėti, nes

Dievas rūpinasi mumis, kaip motina savo vaiku; jis sako: „Argi gali motina užmiršti savo kūdikį, bet jei ji užmirštų, aš tačiau neužmiršiu tavęs!“ Kaip šviesi žvaigždė spindi šitie Dievo žodžiai mūsų gyvenime: Dievas mumis labiau rūpinasi, negu motina savo kūdikiu. Viską tvarko jo dieviškoji Apvaizda, be kurio leidimo niekas neįvyksta. Kai mums ką sunkaus siunčia, tai tik norėdamas mūsų gero, ir neleidžia tokio kryželio, kurio mes nepakeltumėm.

Jaunieji! Kai jums Dievas uždės sunkią, nors pakeliamą naštą, mokėkite ir tada pažvelgti į dangaus žvaigždelę ir pasitikėdami Dievu melskitės:

„Ar sunkus vargas, ar linksmybė
bus mums atsiųsta iš dangaus,
mes Dievo garbinsim gėrybę,
Jis mus nubaudęs vėl priglaus“.

Pažiūrėję dangun dar išgirstame meilingą Išganytojo žodelį. Kai apaštalai grįždavo iš savo pirmų misijų kelionių, džiaugdamiesi atpasakodavo Išganytojui, kiek daug ligonių išgydę, piktųjų dvasių išvarę, tada jiems Jėzus sakė: „Verčiau džiaukitės, kad jūsų vardai įrašyti danguje!“ (Luk. 10,20).

Taip mums užtikrino Jėzus, kad mūsų vardai užrašyti danguje. Pirma su erškėčiais ir vinimis jis juos įrašė savo kūne, įrašė ne rašalu, bet savo švenčiausiu krauju. Kad mūsų vardai danguj neišbluktų, Išganytojas paliko savo kraujo sakramentus atnaujinti tiems užrašams. Tai brangiau-

sia Jėzaus dovana, nes Jo švenčiausiu Krauju paženklinta. Brangieji, pasižadėkime gerbti brangiausią Jėzaus Kraują ir dažnai leiskime Jam mūsų sieloj tekėti per dažną šv. Komuniją, kad tuo ir Jėzaus Vardą giliau savo širdyse įspaustume.

Pažiūrėjus dangun, dar nušvinta viena žvaigždelė, Išganytojo žodis: „Mano Tėvo namuose yra daug buveinių; aš einu ten, kad jums vietos paruoščiau, ir kuomet vėl sugrįšiu ir pasiimsiu jumis pas save, kad jūs ten būtumėte, kur ir aš esu".

Ką reiškia tie žodžiai: daug buveinių, ir dėl mūsų nori paruošti vietų? Tuomet jau tikrai užrašys mūsų vardą ant kiekvieno mums paskirto gyvenimo, kurį mums bus paruošęs! Tokiu būdu jau trečią kartą pažymimas mūsų vardas danguje. Bet atsargiai: mums paskirtas dangaus namelis gali pasilikti tuščias. Jūs žinote, kad Jėzus kviečia visus į jo atidarytą dangų, bet jis nevaro mūsų ten varu. Mes patys turime užsipelnyti jį, žinoma, su Dievo malonės pagalba, kurios Jėzus nupelnė ir mums atsiunčia.

Matau, jog susirūpinote. Norite sakyti, kaip mes užsipelnysime dangų? Atsakymas paprastas ir darbas nesunkus. Pirma padarykime savo širdis mažu ir priruošiamuoju dangumi, tuomet nesunkiai gausime tikrąjį dangų. Dažnai žvelkime ten, kur mūsų vardai užrašyti ir buveinės paruoštos! Nenukrypkime į šunkelius. Tiesa, dažnai girdėsite

gundytojų: „Čia, ant žemės, yra jūsų laimė ir vardai įrašyti, dangus tepalieka kitiems“. Mes mokėsime drąsiai atsakyti — neapgausite mūsų, mes žinome tikrąjį kelią. „Ką padės jūsų peršama laimė amžinybei, dangui? Nieko! „Aš kilnesniems dalykams esu gimęs“. Ir mes, nors dar jauni, bet jau turėsime stoti į kovą su blogiu ir jo vylingais draugais, piktuoju pasauliui ir nuodėmingu džiaugsmu.

Šiandien iškilmingo Kristaus įžengimo dangun šventė. Nenurimkime ir mes, kol nešvęsime savo laimingos kelionės dangun. Dabar turime nuolat trokšti pasiekti tą vietą, kurioj užrašytas mūsų vardas. Nuolat prisiminkime ir kartokime: mūsų laimė ir gyvenimas Danguje! A.

24. Gyvoji Bažnyčia

Jūs daug žinote ir esate matę bažnyčių: vienos savo aukštais bokštais dangun stiebiasi, kitos plačios ir didelės, lyg visą pasaulį norėtų po savo sparnais patraukti. Vis tai yra iš plytų ar rąstų Dievo Namai pastatyti, bažnyčiomis vadinami. Ne tokios bažnyčios man šiandien galvoj. Juk buvo laikai, kai nė vienos tokios bažnyčios nei koplytėlės nebuvo, bet jau buvo Bažnyčia, geriau pasakius, gyvoji Bažnyčia, žmonės, kurie sudarė draugiją — Bažnyčia vadinamą.

Šiandien švenčiame didžiąją šv. Dvasios šventę — Sekmines, o Sekminės ir yra gyvosios Bažnyčios šventė. Kodėl taip yra, dabar ir išgirsite.

1. Šventoji Dvasia Sekminėse pažadino Bažnyčią tikram gyvenimui. Jau prieš Sekmines Bažnyčios užuomazga buvo. Buvo skelbiamas mokslas. Buvo išrinkti ir pašvęsti apaštalai, buvo tikinčiųjų... Buvo bažnytinė valdžia ir valdiniai. Šv. Petras buvo paskirtas visų viršininku, nes jam Išganytojas buvo pasakęs: „Ganyk mano avinėlius ir avis“. Visi septyni Sakramentai jau buvo įsteigti. Todėl Bažnyčia prieš Sekmines jau buvo, nors ji dar nežymiai teveikė. Dieviškos Išganytojo įdiegtos jėgos dar nerodė savo galybės. Visi įgaliojimai buvo lyg užrakinti: niekas nekrikštijo, neatleidinėjo nuodėmių, niekas neskelbė Dievo žodžio ir nelaikė šv. Mišių, nedalijo Komunijos. Žydai ir pagonys stovėjo prie Bažnyčios vartų ir niekas neatidarė. Bažnyčia buvo, bet dar negyva, kaip Adomo kūnas prieš įkvepiant jam sielą.

2. Sekminės. Šv. Dvasia nužengia iš dangaus. Ji viską prikelia ir atgaivina. Šv. Dvasia visus uždega ir įkaitina. Apaštalai, gavę šv. Dvasią, išeina viešumon ir pradeda skelbti Kristų. Jie gauna stebuklingą kalbos dovaną. Dabar jie kalba visur: sakyklose, lipa ant paplokščių stogų, skelbia skersgatviuose. Todėl jie vieną dieną pritraukia 3000 naujų narių. Tuoj jie ir tuo nepasitenkins: keliaus po visą Romos imperiją — karalystę, pradės nuo Atlando vandenyno ir nukeliaus lig Juodųjų jūrų, pasieks Reiną, iš ten Afriką, vis toliau ir toliau... Tomas pasieks Indiją. Tada

bus galima sakyti, jog Kristaus Evangelija ir Mišių Auka išsiplėtė nuo saulės užtekėjimo lig jos nusileidimo, nes visose šalyse laužoma duona ir geriamas Kristaus Kraujas. Užpuls persekiojimai ir kančios, bet jau jokia kančios audra nenušluos Bažnyčios nuo žemės veido. Iš tikrųjų, apaštalų misijinės kelionės ir visų vėlybesnių misionierių žygiai neturi sau palyginimo.

Vis naujos tautos ateina į Bažnyčią iki mūsų laikų.

3. Sekminėmis buvo pradėtas didelis dvasios gyvenimo perversmas, kuris sujudino dangų ir žemę su visais jų gyventojais. Šv. Dvasia įvedė naujagimį į gyvenimą, todėl Ji gali būti vadinama Bažnyčios atgaivintoja. Ir dėl to šv. Dvasios šventė yra kartu ir didžioji gyvosios Bažnyčios šventė.

Geras katalikas krikščionis Sekminėse ypač nuoširdžiai turi padėkoti Dievui, kad jį į katalikų Bažnyčią pašaukė. Kaip tinkamiausiai tai galime padaryti?

Pirmiausia klausykime Bažnyčios vadovavimo. Jau nuo jaunystės reikia įprasti paklusti Bažnyčiai, tai visada gyvai su ja jausitės ir šv. Dvasia stiprins jus, nes jau nebereiks dar gaivinti apsnūdusių. Didžiausia nelaimė, kai prie gyvos Bažnyčios priklauso gyvi lavonai. Tai ne tušti žodžiai ar prieštaraujantys, bet tikrai taip yra: vadina save Bažnyčios nariu, tuo tarpu, kai jis savo darbais

visiškai pragaro ponams vergauja, o tokie yra jau nebegyvėliai, nors dar ir ant žemės slankioja... Dalis yra krikštytųjų, bet iš krikšto tik parapija jų metrikas besaugo, o jie jau nieko krikščioniško savo gyvenime nebeturi... Nudžiūvo švento krikšto vanduo, o jie patys ištrynė ir to krikšto įspaustą krikščioniškumo žymę... *

Bent mes būkime gyvaisiais Bažnyčios stulpais. Vieni gal ir neįstengsime, bet šiandien melskime Šv. Dvasios pagalbos. Nuoširdžiai sugiedokime giesmelę į šv. Dvasią:

„Ateik, Dvasia Viešpatie,
ir išleiski dangiškos šviesos savo spindulį.
Ateik, Tėve vargstančių,
dovanų dalintojau,
širdžių nublaivintojau". A.

25. Dovanos

Kada mes buvome dar maži, bet jau mokėjome ištarti keletą žodelių, tai mamai ar tėčiui išvykstant į miestą visi griausmingai šaukdavome: „Mama, tėveli, parvežkite mums dovanų, tik neužmirškite". Pražiūrėdavome langus, spėliodavome, dažnai bėgdavome ant kalniuko pažiūrėti, ar negrįžta su dovanomis. Gavę dovanų, mes visi džiaugdavomės ir didžiuodavomės. Bet ypač malonu būdavo gauti dovanų Kūčių ar Kalėdų vakarą iš Kalėdų senelio. Jis būdavo su didele barzda, o ant nugaros

nešdavo dar didesnį maišą dovanų, kurių mes taip godžiai tykodavome. Taip. Gera gauti dovanų.

Vieną kartą, kai mes buvome jau paūgėję, į mūsų miestelį atvažiavo vyskupas. Iš jo vežimo tarnai išnešė kelias dėžes, susirinkę vaikai laižėsi ir mąstė, čia tai vėl mums dovanų atvežė...

Mane mama ruošė lydėti prie vyskupo į bažnyčią. Patenkintas rengiaus, nes, svarbiausia, tikėjaus gauti dovanų, bet pirma vis dar norėjau paklausti mamą ar gausiu dovanų. Mama pasakė — žinoma gausi, dar ne vieną, bet visas septynias. — Kaip aš jas pakelsiu? — Nesirūpink, vaikeli, iš vyskupėlio gausi kitokių dovanų, negu tu manai. — Tai ką aš gausiu? — Papasakosiu.

Vyskupas, lankydamas parapijas, dalija žmonėms ne savo, bet šv. Dvasios — Dievo dovanas, kurias Jėzus Kristus per Sekmines yra atsiuntęs pirmiesiems apaštalams ir įsakęs dalinti žmonėms. Vyskupas tą ir daro. Pirma apaštalai buvo silpni ir bailūs, bet, per Sekmines gavę šv. Dvasios dovanų, pasidarė labai drąsūs, sumanūs ir t.t. Tokių dovanų mes gauname priimdami Sutvirtinimo Sakramentą. Tu šiandien ir gausi, tik tinkamai prisiruošk, gerai melskis ir gražiai dėkok. Štai tos dovanos:

1. Išminties dovana padeda suprasti, jog dvasinės gėrybės yra daug vertesnės už šio pasaulio brangenybes. Ši dovana ragina pirmiausia Dievą mylėti ir savo sielos išganymu rūpintis. Tą išmintį turėjo šv. Paulius, kurs visą savo laiką ir

gyvenimą vien tik Kristui paskyrė ir daugelis kitų, kurie dėl Dievo ir sielų išganymo gyveno. Paprastas išmanymas dažnai sako — išmintinga yra kariauti ir laimingai čia gyventi. Taigi išminties dovana yra brangi ir verta melsti, kad ją gautumėm.

2. S u p r a t i m o dovana duoda teisingai suprasti Dievo ir Dievo — Kristaus mokslą. Jūs dar jauni ir daug ko negalite suprasti. Dievas — šv. Dvasia duoda dovanų, kad lengviau jas suprastumėte. Visų Dievo tiesų mes niekuomet nesuprasime, nes menkas mūsų protas jas suprasti. Supratimo dovana duoda mums tiek jėgų, kad mes galime šventai tikėti tą mokslą, kurį mums paskelbė gerasis Dievas, nors ir ne visas tiesas pilnai suprantame.

3. P a t a r i m o dovana duoda žmogui suprasti, kokiais būdais tinkamiausiai galima pasiekti tikslas tikybos dalykuos. Mokėti patarti visokiuose dalykuose, bet ypač tikybos, yra labai svarbu. Žinote, kaip gudriai patarė žydų karalius Saliamonas. Kartą pas karalių atėjo dvi moteri, kurios pradėjo ginčytis, katros sūnus gyvas, katros miręs, nes abi gyvenusios viename kambary ir, vienai miegant, kita apkeitusi savo negyvą kūdikį į gyvą. Tada karalius tarė: atneškite man kalaviją ir padalykite gyvąjį vaiką į dvi pusi ir duokite vieną pusę vienai, o kitą pusę kitai. Tikroji kūdikio motina sušuko karaliui: Duokite jai kūdikį gyvą ir jo neužmuškite! O ana priešingai sakė: Tenebūna nei man nei tau, bet tebūna padalytas. Karalius tuoj

suprato, katros yra vaikas ir tai atidavė. Dėl to ir kitų dalykų Saliamonas vadinamas didžiausiu išminčiumi. Patarimo dovana padaro mus tikrais Saliamonais dvasioje, nes mes išmokstame gyvenimo kelio tikybos dalykuose.

4. Stiprybės dovana. Toji dovana suteikia ne kūno tvirtumo, kad žmogus galėtų kitus mušti ir naikinti, o dvasios stiprybės. Štai jūs einate pasivaikščioti; silpnesni jūsų draugai ragina užeiti į svetimą sodą vaisių pasivogti — norisi, bet sąžinė draudžia. Sunku nugalėti pagundą, bet jei nepasiduosi, būsi stiprus, kitaip — silpnuolis. Daug yra blogybių, su kuriomis kovojant reikia stiprybės. Supykai — nesukeik, kas tave įžeidė, dėkui pasakyk — būsi stiprus. Kiti į tave žiūri, nebijok pasirodyti esąs katalikas, persižegnok, pasimelsk — būsi stiprus!

5. Mokslo dovana parodo takus, kuriais eidami laimingai galime nueiti į dangų. Ši dovana reikalinga visiems — mokytiems ir mažiau žinantiems, nes, kas neturi tos dovanos, gali nežinoti, kokiais keliais pas Dievą keliauti, todėl tie klaidžioja ir pražūva. Visi šios dovanos maldaukim!

6. Maldingumo dovana pirmiausia moko gerai ir tinkamai melstis, bet ši dovana lengvina ir kitus Dievo įsakytus darbus: pasninkus, apsimarinimus ir k. Ji įdiegia karštą Jėzaus ir jo šventųjų meilę. Jūs tokią dovaną gaunate, bet nenusiminkite, jei kartais ji bus atimta, nes Dievas nori iš-

mokyti žmones Dievą mylėti ir neturint iš to jokio džiaugsmo ir maldingumo dvasios.

7. Dievo baimės dovana galima pavadinti ir Dievo mielės dovana, nes, turėdami tą dovaną, bijome vien tik nuodėmės, nes ji Dievą įžeidžia. Nors jį vadinasi Dievo baimės dovana, tačiau nereikia mums drebėti prieš Dievą, kaip vaikas, mylėdamas savo tėvą, nedreba prieš jį, nors bijo jo bausmės už savo nusikaltimus. Dievas yra geras ir nereikia jo bijoti. Nuodėmė yra baisus dalykas ir jos bijokime.

Supraskime, gerieji klausytojai, kaip Dievas mus myli suteikdamas tokių brangių dovanų mūsų gyvenimui. Visuomet, bet ypač Sekminėse, dėkokime Jėzui už tokias dideles malones. Sukalbėkime į šv. Dvasią „Ateik šv. Dvasią". A.

26. Dangiška Meilė

Pirmą kartą eidami procesijoj su švenčiausiu Sakramentu jūs gal nustebote pamatę ant baldakimo didelį paukštį, kurs plėšė savo kūną ir šėrė vaikus. Kartais toks pat paveikslas paišomas ir ant durelių tų namelių, kuriuose gyvena gerasis Jėzus. Tai senovės krikščionių gyvo tikėjimo į šv. Sakramentą paveikslas. Jie norėjo vaizdžiai parodyti Jėzaus meilę, pasilikusio šv. Sakramente. Tas paukštis vadinasi pelikonas, kurs gyvena Jordano, Nylo ir ypač Dunojaus upėse ir minta žuvimis. Kada pelikonas augina vaikus, jis ypač daug žuvų

gaudo, todėl nuo nuolatinio žuvų gaudymo jo krūtinė esti visada kruvina. Tai matydami, senovės žmonės manydavo, kad pelikonas peni vaikus savo krauju. Iš to pradėta vartoti ir šis palyginimas — Kristus ir pelikonas, nes Išganytojas mus peni savo kūnu ir krauju.

Šiandien, šv. Sakramento pagarbinimo šventėj, galime pasidžiaugti ta didžia laime, kad mes esame katalikai, nes Devintinės yra katalikų džiaugsmo šventė. Ir jūs, jaunimas, šiandien esate linksmesni, kaip kitados: Dievą garbinate su nušvitusiais veidais ir smarkiau plakančiomis širdimis.

Ir kodėl nesidžiaugsime, jei Išganytojas iš mūsų meilės Žmogumi tapo, kentėjo, kraują liejo ir mirė. Ar begali būti didesnė meilė už tokią, kad net savo gyvybę paaukojo už savo artimuosius.

Mielieji! Išganytojas tuo nepasitenkino. Atsiskirdamas su šiuo pasauliu jis nenorėjo mūsų vienų palikti vargų vargti. Jis iš meilės su mumis norėjo amžinai pasilikti ir savo kančios vaisiais pasidalinti. Kasdien jis šv. Mišiose nekruvinu būdu aukojasi už mus. Per pašventinimą šv. Mišiose jis nužengia ant altoriaus, čia altorius tampa kryžiaus pavaduotoju. Iš čia teka jo meilės malonės srovė į vargingąjį pasaulį. Taigi pagalvokime, kas būtų iš pasaulio be Mišių Aukos? Juk Dievo rūstybė dėl nuolat besikartojančių žmonių nuodėmių vėl pasirodytų. Bet dieviškasis Išganytojas kasdien aukojasi Dievui kaip atlygis už mūsų nuodėmes.

Nuo altoriaus visados teka nauja paguoda ir jėga silpniems, prislėgtiems žmonėms.

Dar daugiau. Išganytojas norėjo visada gyvai su mumis pasilikti — jo noras visuomet būti su žmonių vaikais. Todėl jis pasirinko sau namelį — mažą Tabernakulį, kuriame užsidarė, kad su mumis pasiliktų. Dabar jis kiekvienoj katalikų bažnyčioj ir koplyčioj artimai yra. Ten jis laukia mūsų, kad mes su savo vargais ir rūpesčiais ateitumėm, o jis paguostų ir sustiprintų. Naktį, kai mes miegame ir ilsimės, jis budi ir apie mus mąsto. Mūsų bažnyčiose yra taip gera, miela, jog jaučiamės kaip namie.

Visada mirkčiojanti lemputė prie tabernakulio mums primena meilingos Jėzaus Širdies tvaksėjimą... Prie Jėzaus visuomet galime ateiti ir jam savo širdį atverti. Žmonėms mes negalime visko pasakyti. Jie dažnai nesupranta mūsų. Kartais mes patys nežinome, kas mumyse dedasi. Eikime tada prie Išganytojo. Jis supras ir pažins mūsų sielos aimanas. Jis nepaleis be paguodos malonės. Vienas pamaldus protestantas yra pasakęs: „Jei mes švenčiausiąjį Sakramentą turėtume, tai aš dieną ir naktį klūpočiau netoli altoriaus". Jaunime! Mes jį turime ir tikime, bet vis dėlto dažnai stovime prieš altorių, kaip šalti akmens, nors iš čia spinduliuoja karšta Jėzaus meilė mums. Nors retai kas Jėzų nuoširdžiai aplanko, dar rečiau naktį prie jo budi, tačiau jo malonė nuolat teka į mūsų širdis, ji lanko mūsų miestus ir kaimus...

Kai mes gyvenime silpstame, į amžiną tėvynę keliaujam, čia mums vėl Jėzus amžinuoju valgiu pasisiūlo. Iš šv. Komunijos ėmėsi sau jėgų ir ištvermės tikėjimo didvyriai, kankiniai, misionieriai ir šventieji. Kokia palaima gaunama prie Dievo stalo! Čia dangiškąja duona nuolat atsigaivinname, kad naujomis jėgomis, neklūpčiodami bėgtume gyvenimo kelią.

Mano gerieji! Ką už tokią meilę galime padaryti Jėzui? Mes turime jį taip mylėti, kaip jis mus mylėjo ir myli. Mylėkime mes jį visu savo jaunystės karščiu. Arčiau prie Jėzaus ir gyvenkime tik dėl jo!

Nauji laikai! Bet tikrai jie atsinaujins tik per jaunus, per jus. Be Išganytojo mes nieko nepadarysime. Žmonės turi priartėti prie Išganytojo, jaunimas turi pirmasis tai pradėti. Jūs turite atsiduoti jam visiškai, pas Jėzų gyvenimo ištvermės ieškoti. Pirmiausia šv. Mišias pamėgti. Šv. Kotryna, išgirdusi pakylėjimo varpus, ir laukuose būdama priklaupdavo ant kelių ir melsdavo iš Mišių pagalbos. Jūs, išgirdę šventadienio varpą, noriai bėkite dalyvauti šv. Mišiose pasveikinti iš dangaus nužengusį Dievą.

Dažniau atsiminkite ir Jėzų altoriuje. Praeidami pro bažnyčią, neužmirškite pasveikinti jį. Paskirkite valandėlę aplankyti jį, Išganytojas nudžiugs. Juk jūs turite jam daug ko pasakyti, padėkoti, dar daugiau paprašyti. Jis sustiprins kovai su sielos priešais ir viliojimais. Jis šalia jūsų sto-

vės ir globos bei saugos. Čia nereikia daug žodžių, užtenka akių ir širdies. Vienas žmogus, kurs dažnai prie altoriaus klūpodavo, paklaustas, ką jis ten veikiąs, atsakė: „Aš žiūriu į Išganytoją ir jis į mane". Įsmeikime ir mes savo žvilgsnį į Jį, o Jis nepaleis tuščiomis rankomis į namus!

Bet geriausiai padėkosime dažniau jį šv. Komunijoj priimdami. Dažna ar kasdiene Komunija mes panašesni į jį daromės, įgyjame jėgos ir pasaulį į gerą keičiame. Pasaulis atsinaujins tik per Kristų. Melskime pasauliui atsinaujinimo, sugiedodami — Garbinkime šv. Sakramentą. A.

27. Didysis Atšiskyrėlis

Jaunieji mano draugai! Žinau, jog jūs visi esate pastebėję savo ar kaimyninėj bažnyčioj vieno švento vyro paveikslą. Jei kur nėra jo paveikslo bažnyčios altoriuj, ant sienos ar lubose, tai ten galima jį pastebėti ant krikštyklos, prie kurios tapome Dievo vaikais. Šitas šventasis vadinasi šv. Jonas Krikštytojas. Jis vaizduojamas stiprus, augalotas vyras, apsivilkęs keistu trumpu rūbu, kurs neišaustas ir nenupirktas... Jo rūbas nuveltas iš kupranugario plaukų. Aplink savo strėnas turėjo šikšninę juostą. Jo rankos išdžiūvusios, basas, ilgais plaukais, rimtomis akimis. Jei vaizduojama, kaip jis krikštija, tai antroj rankoj laiko ilgą lazdą su kryželiu ant galo ir juostele, ant kurios užrašyta jo didysis šūkis: „Štai Dievo Avinėlis".

Bet Jonas ne iš karto skelbė pasauliui Išganytoją. Pirmiau jis išėjo į tyrus, atsiskyrė nuo žmonių. Čia niekas jam nekliudė ruoštis dideliam darbui. Jonas maitinosi žemės šaknelėmis, vabzdeliais ir laukinių bičių medumi. Labiausiai jis rūpinosi dvasios maistu: meldėsi, mąstė ir galvojo apie Jėzų Kristų, kurį jis turės parodyti visiems žmonėms. Kai jau prisiruošė ir atėjo laikas, Jonas pradėjo didžiu balsu skelbti atėjusį Išganytoją. Jonas buvo pirmasis ir artimiausias Jėzaus — Mesijo nurodytojas. Jis buvo tas, kurs turėjo taisyti Jėzui kelią. Tyruose šaukiantis balsas: Taisykite Viešpaties kelią, darykite tiesius jotakus.

Atgailavęs, užsigrūdinęs, nepabijojęs tyrų žvėrių nei žvarbaus vėjo, dvasios stipruolis Jonas galingai šaukė ir skelbė Išganytoją. Jo balsas nepraskambėjo pro žmonių ausis. Pas Joną pradėjo plaukte plaukti visi žydų šalies gyventojai, neatsiliko ir miesčionys jeruzaliečiai. Ėjo pas jį maži ir didesni būreliai, keliavo didžios minios. Pradžioje jiems buvo įdomu pamatyti ir išgirsti tą keistą pranašą, kurs taip keistai atrodo, keisčiau gyvena ir taip keistai save vadina: „Aš tyruose šaukiančiojo balsas...“

Atėjusieji klausėsi Jono pamokslų. Didžios minios priima jo žodžius į savo širdį, tuoj nori atgailoti ir išpažįsta savo nuodėmes. Bet nuodėmėms atleisti Jonas skelbia krikštą. Žmonės eina prie Jordano upės, brenda į vandenį, o Jonas krikštija.

Dauguma pamėgsta Joną, gal net Mesiju laiko, vis daugiau ir daugiau prie jo veržiasi. Dabar Jonas pamato atėjusį laiką pasakyti tiesą, paskelbti didžiausią džiaugsmą, t. y., nurodyti tikrąjį Mesiją, žmonių Išgelbėtoją. Kartą, didelei žmonių miniai klausant pamokslo, pro šalį praėjo Išganytojas. Jonas užsidega didžiausiu džiaugsmu, nes dabar galės įvykdyti savo pasiuntinybę. Todėl su visu savo dvasios pakilimu skelbia visiems susirinkusiems dideliems ir mažiems: „Štai Dievo Avinėlis, kurs atima pasaulio nuodėmes". Jonas neturi puikybės skelbdamas tokią didelę ir svarbią naujieną. Ne. Jis nusižeminęs sako: Po manęs ateina galingesnis už mane; jam aš nesu vertas parpuolęs atrišti jo kurpių dirželio. Aš jo nepažinau, bet todėl atėjau ir krikštijau vandenimi, kad jis apsireikštų Izraeliui.

Kas mums praneša linksmą žinią, mes esame dėkingi. Jonas paskelbė džiaugsmingiausią žinią, todėl mes jį taip labai gerbiame. Juk Jono vardų yra daugiausia; šv. Jono koplytėlių paupiuose dažniausiai pristatyta; šv. Jono altorių bažnyčiose taip pat daug.

Bet ir Jėzus Jono neužmiršo, o gražiai atsilygino. Jonas paskelbė Kristų, Kristus įvertino Joną: Ko išėjote į tyrus pasižiūrėti? ar vėjo linguojamos nendrės? Bet ko išėjote pasižiūrėti? ar švelniais drabužiais

vilkinčio žmogaus? Štai tie, kurie švelnius rūbus dėvi, yra karalių namuose. Bet ko išėjote pasižiūrėti? Ar pranašo? Taip, sakau jums, ir daugiau kaip pranašo. Iš tiesų, sakau jums, tarp gimusiųjų iš moterų nekilo didesnio už Joną Krikštytoją.

Jei taip kilniai Jėzus įvertino Joną, pagerbkime ir mes jį, ypač prašykime drąsos visur pasirodyti gerais katalikais. Ir mes visiems parodykime Kristų savo gerais darbais ir visada skelbkime tiesą. Šventasis Jonai, globoki mus!

Pas mus yra paprotys minėti Jonines. Senovės tai palikimas, galime ir mes prie to gražaus paminėjimo prisidėti. Bet mes turime platinti šv. Jono dvasios karštį ir jo pasiaukojimą už tiesą ir grožį. Kūrendami Joninių laužą, neužgęsinkime savyje šv. Jono skelbtosios Kristaus meilės kibirkšties. Tautiškus Joninių papročius sujunkime su religiniais ir tada patarnausim Dievui ir Tėvynei. Jūs, jaunime, galite tam praskinti kelią. A.

28. Kryžiaus ir Kardo Brolystė

Du didieji apaštalai Petras ir Paulius nebuvo broliai nei gimimu nei pašaukimu. Petrą pašaukė apaštalu Kristus gyvendamas ant žemės. Paulius taip pat Kristaus pašauktas, tik jau vėliau. Petrą pašaukė nuo žvejybos, jis tuomet vadinosi Simonas. Petras nedaug kuo rūpinosi — gaudė žuvis ir buvo

patenkintas. Bet štai kartą, išilgai Galilėjos jūros praeidamas, Išganytojas pamatė Simoną ir jo brolį Andriejų, leidžiančius tinklą į jūrą. Jėzus juodviem tarė: Eikite paskui mane; aš padarysiu, kad judu būtumėte žvejai žmonių. Kokie meilūs, nors paprasti Kristaus žodžiai. Savo pakvietimą Išganytojas patvirtino dar didžia malone Simonui. Jis liepė įmesti tinklą, kad sugautos žuvys parodytų, kaip gausiai jie turės sužvejoti žmonių sielų. Įmetus tinklą, ištraukiama didelė daugybė žuvų. Ką labar daro Petras? Jis buvo geros širdies ir nusižeminęs — puolė Jėzui į kelius, sakydamas: Eik sau nuo manęs, Viešpatie, nes aš žmogus nuodėmingas. Koks didelis Petro nuolankumas. Bet Jėzus nesitraukė nuo Petro, o žinodamas jo širdį, giliai įsmeigė savo žvilgsnį į Simoną, pervėrė jo sielos gelmes ir tarė: Tu, Jonos sūnau Simonai, tu vadinsies Kėfas, tai reiškia Petras (uola). O koks didelis nustebimas. Simonas vadinsis uola. Kodėl toks vardo pakeitimas? Petras viso to negalėjo suprasti. Vėliau jis dar nuostabesnių dalykų išgirs. Bet dabar jam nėra ko gaišti. Jėzus pašaukė, tai reikia skubiai klausyti jo pakvietimo. Petras nieko nebelaukia, palieka visą savo brangiausią turtą — žvejybos įrankius ir seka Jėzų. Toks buvo kelias prie Jėzaus.

Kitoks buvo Pauliaus pašaukimas. Jis pirma vadinosi Saulius. Tai buvo karštas, energingas ir mokytas vyras. Bet jis nepasitenkino ramiu amatu, o norėjo platinti savo mokslą. Būdamas žydas, ne-

apkentė krikščionių, juos persekiodavo. Jis tiek buvo užsidegęs, kad šv. Raštas apie jo žygius taip rašo: „Saulius, dar tebealsuodamas kerštu ir žudynėmis prieš Viešpaties mokytinius, atėjo pas vyriausiąjį kunigą ir prašė jį laiškų į Damasko sinagogas, kad, kuriuos tik ras to mokslo vyrus ir moteris, galėtų apkalęs atvesti į Jeruzalę". Vargšas Paulius nežinojo, kad jis pats apsikals retežiais dėl Jėzaus vardo.

Ant prunkščiančio žirgo, pats ugnimi liepsnojąs Saulius išjojo krikščionių gaudyti. Bet prie Damasko Saulių ištinka staigmena. Ūmai apšvietė jį šviesa iš dangaus. Saulius iškrinta iš balno, sukniubęs viena ranka pasirėmęs arklį, kitą pridėjęs prie kaktos bailiai žvelgia, kas dabar bus. Čia dabar išgirsta balsą, kurs Saulių trenkia kaip perkūnas iš dangaus: Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji? Sauliaus širdis suminkštėjusi pasidarė palankesnė dangaus balsui. Todėl Saulius nužemintai klausia: „Kas tu gi, Viešpatie?" Saulius išgirsta nelauktą atsakymą. — Aš Jėzus, kurį tu persekioji. Sunku tau spardytis prieš akstiną. Dabar Saulius susimaišo. Juk jis tik krikščionis persekioja, o čia Jėzus sakosi persekiojamas. Saulius gal nežinojo Kristaus pasakymo, kad k a s k r i k š č i o n i s p e r s e k i o j a, t a s p a t į J ė z ų p e r s e k i o j a. Bet, malonūs jaunuoliai, mes gerai tai žinome, todėl vieni kitus dėl Kristaus mylime.

Ką dabar daro Paulius? Jis sudreba iš baimės, kad patapo paties Dievo persekiotojas, dan-

gaus griovėjas. Susijaudinęs Saulius klausia Jėzaus, ką jis turįs daryti. Jėzus jam liepia keltis ir eiti į miestą, kur bus pasakyta, kas reikia daryti. Atsikelia Saulius, bet jau aklas, tik vėliau jis praregėjo. Čia jis iš krikščionių persekiotojo tampa uoliausiu Jėzaus Vardo skelbėju. Dabar jis tikras apaštalas Paulius!

Tokiais keliais Petras ir Paulius pasidarė Kristaus apaštalais, Jėzaus mokslo skelbėjais. Jau Jeruzalėj jie susitikdavo, kartu tardavos. Petras vyresnis savo pašaukimu, bet ir Paulius labai užsidegęs Kristaus mokslo platinimu.

Po didžių darbų ir ilgų metų vėl abu apaštalai susitinka Romoje. Čia abu vargsta, skelbia Kristaus mokslą, bet ir abu sugaunami ir kalinami dėl Kristaus meilės. Taip įvyko, kad abu pasidarė kančios ir mirties broliai. Mirtis sujungė juos amžinai su Tuo, Kurs juos buvo pašaukęs. Miršta kartu, bet ne vienodu būdu. Vienas miršta ant kryžiaus, kitas nuo kardo, bet ir kryžius ir kardas paskelbė juodviejų brolystę.

Šiandien švenčiame abiejų šventųjų mirties metines, šiandien tartum matome, kaip nuvargintas Petras privedamas prie mirties kryžiaus. Jį nori nukryžiuoti. Bet Petras ir šiandien nuolankus savo Jėzaus mokinys. Todėl jis iš nusižeminimo nenori taip mirti, kaip mirė Jėzus Kristus. Budeliai paklauso ir jį prikalę prie kryžiaus pakelia aukštyn, tik ne taip kaip mokytoją, bet žemyn galva. Dabar Petras įvykdo savo pakvietimą sekti

Jėzų be sąlygų, pas jį nueina amžinam gyvenimui.

Daug veikęs Paulius mielai palenkia galvą, kad ją nukirstų ir taip jis įeitų į tą šviesybę, kurią matė įjodamas į Damaską, kad dabar veidas veidan susitiktų su Tuo, Kurį gyvendamas taip nuoširdžiai skelbė.

Ir štai vieną dieną dvi sielos, kaip du nekalti paukšteliai, nuskrido dangun, vienas per kryžių, kitas per kardą, bet tarp jų įvyko tikra mirties brolystė. Petro ir Pauliaus mirtis iškalbingai mus ragina būti tvirtais ir ištvermingais. Ypač sveikinu Petrus ir Paulius, linkėdamas jiems tos pat ištvermės ir jėgos. A.

29. Lelijos Žiedas

Balti ir gražūs lelijos žiedai yra paveikslas jaunuolių nekaltų širdžių. Tokiu tikro, jaunuoliško nekaltumo gyvuoju žiedu buvo šventas Aloyzas. Jis gyveno gražioj šalyj Italijoj ir buvo kunigaikščio sūnus, bet nuo jaunų dienų pasižymėjo ypatingu pamaldumu ir širdies skaistumu. Kartą, dar būdamas mažas, išgirdo iš savo tėvo kareivių nešvarių kalbų, kurių nesuprasdamas pradėjo kartoti. Kai jam mokytojas paaiškino tokių kalbų bjaurumą, susigėdo ir visą savo gyvenimą apgailėjo tokias kalbas. Jis buvo vyresnysis sūnus, todėl jam po tėvo turėjo tekti kunigaikščio vardas. Bet Aloyzas savo širdyj jau seniai kitaip nusprendęs: jis norėjo Dievui pasišvęsti ir įstoti į

vienuolyną. Tėvai su tokiais sūnaus norais nenorėjo sutikti, todėl nusiuntė Aloyzą į Madridą, kur tėvai turėjo namus, kad ten gyvendamas tarp kitų padykusių draugų atsisakytų noro būti vienuoliu. Čia Aloyzas išgirsdavo iš svečių netikusių kalbų, matydavo nekuklių elgesių. Bet jis mokėjo tarp pavojų gyvendamas uždaryti savo ausis ir nežiūrėti, kas pikta. Jis bėgdavo nuo blogio, todėl pasidarė dar šventesnis. Jo pasiryžimas stoti vienuolynan sustiprėjo. Kartą tėvas pro plyšį pasižiūrėjo, ką veikia jo sūnus. Pamatė atsiklaupusį ir kruvinai besiplakantį. Tai pamatęs tėvas susijaudino ir leido jaunuoliui stoti vienuolynan. Septyniolikos metų jaunuolis nuvyko į Rymą, įstojo į Jėzuitus, bet tik šešerius metus pabuvęs vienuolyne nukeliavo į dangų.

Jaunuoliai! Iš šv. Aloyzo gyvenimo mes labiausiai pasimokykime, kaip galima ir reikia išlaikyti nesuteptą širdį. Žmonės ir vaikai Dievui nusikalsta. Bet bjauriausi nusikaltimai yra tie, kurie sutepa jaunuolio nekaltą sielą ir kūną. Aš manau, kad jūs suprantate, ką aš tuo mąstau. Kai jūs visai maži buvote, jau jūsų motina perspėdavo nuo visokių susitepimų. Kai jūs nepadoriai sėdėdavot, tuoj sakydavo, taip negalima ir negražu. Jei išgirsdavo netinkamų žodžių, pespėdavo, kad nežaistumėte su blogais vaikais. Gaila, bet pasitaiko negerų vaikų, kurie nepadoriai kalba ir didžiuojasi tokiomis savo kalbomis: neklausykite jų, bet bėkite iš to kelio, kaip Aloyzas darė. Kaip supuvęs

obuolys kartu su sveikaisiais supiltas visus sugadina, taip blogas vaikas savo nešvariomis kalbomis gali užkrėsti daugelį gerų vaikų širdžių. Nekalbėkite piktų kalbų, ypač nedainuokite netikusių dainų, nors ir vieni būdami. Visada kalbėkite taip, kad jūsų kalbų galėtų klausytis tėvai, mokytojai ir kunigėlis. Reikia mokėti tvarkyti ir savo akis. Yra paveikslų, nuo kurių geri vaikai nugręžia savo akis. Dievas mūsų akims davė du vožtuvėliu — blakstienu, kuriais norėdami galime atidaryti ar uždaryti savo akis. Žiūrėkime, kai reikia. Juk akys yra dveji vartai, pro kuriuos daug pikto įsiveržia į sielą, ko nebegalima taip lengvai iškrapštyti.

Kartą senovėje buvo išsiplatinusi baisi liga, kurią žmonės „juodąja mirtimi" vadino. Kas ja susirgdavo, to visą kūną išpildavo baisios votys, juodi šašai, kurie pratrūkdavo, pūliuodavo, nemalonų kvapą skleisdavo ir kitus užkrėsdavo. Dar blogesnis dalykas yra nešvarumo nuodėmė, tai juodoji mirštamoji nuodėmė, kuri užteršia žmogaus sielą ir kūną. Dėl tokių nuodėmių kadaise Dievas išnaikino du miestu — Sodomą ir Gomorą, kuriuos iš dangaus iškritusi liepsna sunaikino su visais gyventojais, kadangi jie nusidėdavo nedorybės nuodėmėmis... Kur buvo miestai, dabar yra ežeras, Mirties jūra vadinamas. Ten visuomet užnuodytas oras, ant jos krantų nežaliuoja žolė, nežydi gėlės ir paukščiai perskrisdami negyvi puola į jūrą. Taip labai Dievas neapkenčia nedorybės

nuodėmės, nubaudžia ant žemės, bet dar labiau po mirties.

Dievas mėgsta skaisčius ir nekaltus. Dėl to jis Mariją išrinko savo Sūnaus Motina, kad ji buvo be nuodėmių. Šv. Juozapas buvo parinktas Jėzaus globėju, nes buvo skaistus. Dėl to jo rankose laikoma lelija — skaistybės ženklas. Šventas Jonas apaštalas buvo skaistus, todėl jį Jėzus labai mylėjo, net dangų leido pamatyti. Jis ten matė šventųjų būrį, kurie buvo apsivilkę baltais rūbais, rankose laikė palmes, o taip gražiai ir maloniai skambėjo muzika, kaip niekur negirdėta, kad šv. Jonas norėjo mirti iš tos laimės ir džiaugsmo. Vėliau angelas jam pasakė, kad tai buvo visiškai skaisčios sielos, kurios lydėjo Dievo Aviņėlį ir giedojo, ko nė viena kita siela to negalinti.

Malonieji jaunuoliai! Matau jūsų žvilgsnius, girdžiu širdžių balsus: ir mes būsim tų išrinktųjų būry, vengsime nepadorių kalbų ir žvilgsnių, visuomet atsiminsime savo Angelą Sargą, kurio didžiausias rūpestis mūsų nekaltybę apsaugoti. Jis dažnai jus perspėja nuo to pavojaus pirma negu jūs pastebėsite, kaip arti yra nuodėmė. Jei jūs tiktai stebėsite, tai būsite skaistūs visą savo gyvenimą. Tuomet tiks jums tie džiaugsmingi palaiminimo žodžiai: „Palaiminti nekaltos širdies, nes jie Dievą regės". Jau šiandien nuoširdžiai pasimelskime į šv. Aloyzą, prašydami ir jo malonaus užtarimo. Sukalbėkime į tą šventąjį Tėve mūsų. A.

30. Džiaugsminga Kelionė

Vienas dailininkas yra nupiešęs paveikslą, vaizduojantį mergaitę keleivę, kuri kelionės lazdą rankoje laikydama eina ramiai, maloniai ir paprastai. Bet iš jos veido galima išskaityti didelį džiaugsmą, kurį ji pergyvena viduj. Pirm jos eidamas angelų choras gieda ir barsto jai ant kelio dangaus gėles, o iš tolo sekdamas ją keleivis rūpestingai ir dievobaimingai rankioja išbarstytąsias angelų gėles.

Iš to aprašymo galite jau suprasti, jog čia papasakotas paveikslas yra Marijos kelionė. Marija, gavusi iš dangaus apreiškimą, jog yra išrinkta Dievo Motina, iš to paties angelo sužinojo kitą naujieną, kad jos giminaitei Elzbietai Dievas duos sūnų, kuris bus didelis pranašas Jonas. Todėl ji norėjo aplankyti savo giminaitę, kad pasveikintų. Zakarijas ir Elzbieta gyveno šv. Jono kalnuose, vadinamuose Ain-Karim. Pati jų buveinė buvo viduryj slėnio, gulsčioj kalvoj. Ten buvo dailūs nameliai, aukštais, amžinai žaliuojančiais kiparisais, alyvomis ir vynmedžiais gražiai apaugę. Aukščiau aplink namelį matėsi pilkos uolos.

Kodėl tai jums pasakojau? Dėl dviejų dalykų tai darau. Pirma noriu priminti Marijos susitikimo su Elzbieta proga pasikeistus pasisveikinimo žodžius. Jie mums brangūs tuo, kad dažnai juos vartojame savo maldoje. Marija prisiartinusi prie Elzbietos namų, sutikusi savo giminaitę, nuošir-

džiai pasveikino. Bet išgirdusi Marijos pasveikinimą, gavusi Dievo įkvėpimą, Elzbieta sveikina Mariją mūsų maldoj kalbamais žodžiais: „Pagirta tu tarp moterų ir pagirtas tavo įsčios vaisius. Iš kur man tai, kad mano Viešpaties motina ateina pas mane?“ Marija suprato Dievo valią, nes Elzbieta tęsia angelo pasveikinimą.

Dabar Marija nuoširdžiai dėkojo Dievui už išrinkimą ir visa savo siela sugiedojo gražiąją giesmę — „Magnificat“, kurią dažnai giedame mišparuose, o kunigai kasdien kalba savo poteriuose. Jūs jauni, bet jau galite atsiminti tą gražiąją giesmę, o kai kurie ir patys giedate mišparuose. Štai gražesniosios jos eilutės: „Mano siela garbina Viešpatį ir mano dvasia džiaugiasi Dievuje, mano Išganytojuje. Jis pažvelgė į savo tarnaitės žemumą. Štai nuo dabar visos kartos vadins mane palaiminta, nes didelių dalykų padarė man galingasis, kurio vardas šventas“.

Kaip pamokantys yra tie žodžiai jums, jaunuoliai, kurie esate dar žemi Viešpaties tarnai ir tarnaitės. Bet juk Jėzus iškels vargingiausius, menkiausius, nusižeminusius. Daugelis jūsų tokie esate: nuvargę, nuskurdę, neturtingi, žmonių mažais laikomi. Bet štai Marija didelių dalykų mokina: per Jėzų siuntė malonių, per Ją visus jus išaukštins.

Marija bus didžiausia to geradarė, nes ji Jėzaus motina, o Kristus visokių malonių šaltinis.

Jei lig šiol ir nežinojote, kokiose aplinkybėse buvo pasakyti Sveika Marija tolimesnieji žodžiai, tai dabar jau žinote, todėl toliau melsdamiesi ne tik lūpomis juos kartokite, bet ir mąstykite, kaip jie buvo pasakyti, ką jie reiškia. Jei kuomet giedosite „Magnificat" prisiminkite, kokia dvasia ją giedojo Marija, kad ir jūsų siela dėl to sušiltų. Ta giesmė buvo tartum lakštutės giedamas himnas Viešpaties pasaulin atėjimui pagarbinti, kurį užgiedojo Marija, įkvėpta šv. Dvasios, ir todėl ji labai brangi visiems Marijos vaikams.

Marijos apsilankymo šventė moko ir nuoširdžios meilės tarp giminaičių. Jei vienas giminių džiaugiasi, tai džiūgu ir kitiems, jei jis liūdi, visi kenčia. Marija būdama Dievo motina buvo labiau išaugštinta už savo giminaitę Elzbietą, bet ji to nežiūri, pirmoji eina pas Elzbietą sveikinti ją ir savo džiaugsmu pasidalyti. Koks gražus paveikslas, atvaizduoti galįs, kaip vaikai skrenda pas savo gimines ir artimuosius jų pasveikinti ir palinkėti. Ypač čia gali parodyti artimumo ryšius dvasios ir bendro darbo artimieji. Štai gražu būtų matyti angelaičius sveikinančius kitus angelaičius jų vardinėse ir t.t. Kaip malonu būtų girdėti, kad jie neša savo draugams užuojautos gėlelę, maldų puokštę ar paguodžiantį žodelį.

Viso to moko gražioji Marijos Apsilankymo šventė. Melskime Mariją, kad ji išklausytų ir va-

dovautų mūsų šventiems pasiryžimams. Jau dabar nuoširdžiai jos garbei užgiedokime Marija, Marija. A.

31. Dvasiniai Šarvai

Iš šv. Istorijos atsimename smarkią kovą tarp Dovydo ir Galijoto. Dovydas buvo jaunas berniukas, nepratęs kariauti. Galijotas buvo Izraelitų priešų milžinas, galingas vadas. Seniau žmonės apsivilkdavo geležiniais rūbais arba šarvais. Ant galvos dėvėdavo taip pat geležinį šalmą, rankoje laikydavo geležinį skydą. Žodžiu, gyvieji žmonės, eidami kariauti, pasidarydavo geležiniais vyrais.

Galijotas buvo labai gerai apsišarvavęs: ant galvos jis turėjo varinį šalmą ir buvo apsivilkęs žvyniuotu šarvu, kurs svėrė 70 kilogramų; jis turėjo varines uždangas, ir varinis skydas dengė jo pečius. Pradžioje ir Dovydas buvo apsivilkęs Sauliaus šarvais ir pasiėmęs jo kalaviją, bet taip apsiginklavęs jis negalėjo paeiti. Viską šalin padėjęs, jis pasiėmė savo lazdą ir išsirinko iš upelio penkius slidžiausius akmenis. Tai buvo visi jo ginklai. Bet mes žinome, koks buvo kovos galas. Dovydas nugalėjo Galijotą. Kodėl? Žinome. Gerasis Dievas yra geriausia apsauga tiems, kurie jo vardu ką daro. Nors Dovydas buvo neapsiginklavęs, tačiau jis sakė: „Aš einu prie tavęs vardan „kareivijų" Viešpaties, Izraelio būrių Dievo", kurs ir buvo geriausias Dovydo ginklas.

Iš to, malonieji jaunuoliai, galime suprasti, jog be blizgančių varinių ar plieninių ginklų yra dar už juos galingesni dvasiniai šarvai. Be to, be paprastos kovos žmogaus gyvenime yra dvasinė kova, kurią laimėsime tik dvasiniais ginklais būdami tinkamai apsišarvavę.

Gal dabar jūs dar savyj nejaučiate didelės kovos, esate ramūs, bet neužilgo viduj užgims tokia kova. Viena jėga trauks jus į pikta, kita turės atsispirti, kaip prieš Galijotą. Bet jūs dar būsite silpni, jauni, o jūsų priešas atrodys daug stipresnis. Todėl reikės didelės ir sunkios kovos. Kas padės jums pergalėti? Dvasinė kova laimima tik dvasiniais ginklais; ypač čia gali padėti dvasiniai šarvai. Kas gi jie yra? Manau suprantate. Šiandien švenčiame Marijos Škaplierinę šventę. Taigi škaplieriai mūsų dvasios gyvenime yra tikros pergalės šarvai.

Prisiminkime aną laimingąją Pirmosios Komunijos dieną, kada įrašę jus į škaplieriaus broliją, uždėjo gražų Marijos garbės rūbelį — škaplierį. Kaip malonu buvo tada pirmą kartą nešioti tą rūbelį, kuris teikia pagalbos sunkioj gyvenimo kovoj. Graži škaplierių istorija patvirtina škaplierių dvasinę galią.

Palestinoj yra Karmelio kalnas, ant kurio po Kristaus mirties apsigyveno pamaldūs Marijos garbintojai. Vėliau čia buvo pastatytas vienuolynas, iš kurio buvo išėjęs pamaldus Simonas Škotas. Jis nuoširdžiai garbindavo Mariją. Kai jis išsikėlė į

Romą gyventi, vienuolija vargo ir kentė persekiojimus. Simonas maldavo Marijos užtarimo. Yra padavimas, kad Marija įteikusi jam škaplierius sakydama: „Priimk, brangus sūnau, savo vienuoliams šiuos škaplierius (rūbą), kaip mano brolijos ženklą, kurį išprašiau tau ir Karmelio vaikams. Kas numirs, turėdamas ant savęs šiuos škaplierius, bus apsaugotas nuo amžinos ugnies. Šis rūbas bus išganymo ženklas, skydas pavojuje iki amžių pabaigos ramybės ir ypatingos mano globos užtikrinimas". Ar bereikia gražesnio liudijimo! Juk mes čia žinome, kad sunkiausia mūsų gyvenimo kova yra mirtis. Čia reikia sielai su kūnu skirtis. Dėl sielos varžosi piktasis ir dangus. Nelengva atlaikyti. Bet štai čia pat mūsų laimė. Geroji Marija duoda mums didelį ir gerą šarvą — škaplierių. Kas juos nešios, laimės. Dvasinio gyvenimo kovoj mes esame maži Dovydukai, kurie kitaip nelaimėsime, jei nesinaudosime dvasiniais šarvais, tarp kitų ir Marijos škaplieriais. Škaplierių yra daug rūšių, bet labiausiai prasiplatinę šv. P. Marijos Karmelių škaplieriai.

Klauskime savęs: ar branginame ir uoliai nešiojame juos? Jei ne krikščionys uoliai nešioja netikrų dievų ženklus, iš kurių mano gausią pagalbos, kaip uoliai mes turėtume nešioti tikrus Marijos siųstus pagalbos ženklus! Bet ir čia mes apsileidžiame; nepagalvojame, užsimirštame ir škaplierių nebenešiojame, darome didelę žalą savo sie-

lai, nes be škaplierių lengviau galime netekti dangaus — pralaimėti dvasinę kovą. Bet Marija saugo ir nuo žemiškų nelaimių. 1927 m. geras dvylikos metų berniukas užmiršo užsidėti škaplierius, kuriuos jis visada nešiodavo. Tai pastebėjo prie gimnazijos durų. Apsigręžęs parbėgo namo: „Mama, aš užmiršau savo škaplierius. Aš noriu juos surasti. Nežinau, kas šiandien su manim gali atsitikti". Motina surado sūnelio škaplierius ir išlydėjo į gimnaziją. Prie gimnazijos vartų stovėjo automobilis. Tuo pačiu metu, kada berniukas parpuolė, automobilis pradėjo eiti ir pirmas ratas pervažiavo koją, o bestabdant automobilį ir paskutinysis pervažiavo berniuko kūną. Matęs vienuolis bėgo teikti paskutinį Patepimą, bet visi nustebo, kai berniukas stovėjo sveikas ir norėjo eiti į gimnaziją, bet auto savininkas gydytojas parvežė namo pailsėti.

Škaplierių nešiojimas duoda labai daug malonių — atlaidų, tik reikia nepatingėti sukalbėti septynerius poterėlius, be kurių negaunami atlaidai. Bet šiandien dar palengvinta: vietoj mažo škaplieriaus rūbelio, galima nešioti medalikėlį — Marijos ordiną. Puoškimės ir ištikimai nešiokime savo dangiškos Motinos Marijos ženklus. A.

32. Gėlių Puokštė

Ar neklausinėjote savo namiškių, kodėl šiandien žmonės eina į bažnyčią, rankose nešdamies gėlių ir

geltonų javų varpų puokštes. Šiandien mūsų vieškeliai ir takai marguoja maldininkais su gamtos grožybėmis. Visi neša prie Marijos altoriaus ir mels iš jos javams palaimos ir gėlėms gardaus kvapo prašys.

Norėdami suprasti Žolines, turime geriau pažinti šiandieninę Marijos šventę — Jos skridimą dangun. Vieną kartą Marija sėdi savo kambaryje pilna ilgesio ir meilės ašaromis akyse prisimena savo mylimą sūnų. Ji kelia savo išsiilgusias akis ir rankas į dangų. Įeina angelas, kuris blizga dangaus šviesa. Jis jai atneša meilės rūbus ir palmės šakelę, kaip ženklą, jog dabar ateis Dievas jos nusivesti į savo karalystę. Marija apsivelka įkapėmis ir atsigula paskutiniam poilsiui. Visi mokiniai netikėtai susirenka prie jos mirties lovos. Ateina šventosios moterys. Visi apaštalai meldžiasi ir gieda, kiti deda smilkalus į indus, šv. Petras laiko šlakstytuvą, šv. Jonas duoda į rankas mirštančiajai žvakę.

Dabar pasirodo Kristus angelų ir šventų mergaičių lydimas. Marija prašo palaimos žemėj pasiliekantiems vaikams. Švelniai atsiskiria nuo kūno jos šventa siela. Kūnas nenublykšta ir apie jį dvelkia malonus kvapas. Mokiniai neša į grabą. Jonas eina pirma nešdamas palmę, kiti eina paskui ir gieda. Jie paguldo į uolos grabą. Trečią dieną vėl ateina Kristus su savo Motinos siela ir prikelia kūną naujam gyvenimui. Mariją pasiimama į dangų, Ji nuskrenda kaip lakštutė su Nekaltuoju Avi-

néliu — Jėzumi Kristumi. Tomas apaštalas ateina pavėlavęs, bet nori pagerbti Marijos kūną. Kada grabas buvo atidarytas, jame neberasta kūno; grabas buvo pilnas kvepiančių gėlių, o iš dangaus girdėjosi angelų chorų giesmės.

Taip pasakojamas Marijos dangun paėmimas. Visa supinta su palmėmis ir gėlėmis, kurias atneša angelai, o kitas randa jos karste. Todėl dabar galite suprasti, kodėl Marijos dangun Ėmimo šventėj nešamos gėlės į bažnyčią. Mes norime išprašyti iš Dievo palaimos mūsų laukų javams, grūdams ir visiems augalams. Tik mes neturėtume naikinti to papročio: kaip gražu matyti jaunuolius, kurie skuba į bažnyčią ir nešasi savo darželio gėlių puokštę, pamargintą javų varpomis, kad Dievas viską palaimintų. Jūs esate jauni, todėl jums labiausiai reikalingas geras sielos ir kūno maistas. Čia yra proga Marijos prieglobsty išmelsti savo jaunam kūnui jėgų. Prašykime, kad visi Dievo duoti augalai, žalumynai, javų varpos mums padėtų augti ir stiprėti, o jei susirgsime, kad pašvęstos gėlės būtų vaistai mūsų jėgoms atgaivinti. Gėlių puokštė lydės mus į kapą.

Šiandien galime pagalvoti ir apie kitokių gėlių puokštę. Kokių? Nešamos gėlės ir javų varpos moko mus siųsti Marijai gerų minčių ir darbų puokštę. Puošnūs margi žiedai vilioja akį, o Marijai yra malonūs mūsų sielos žiedai, pirmiausia — geros mintys, kurios kyla lig Marijos ir Dievo.

Prinokusios javų varpos yra mūsų geri darbai, kurie ne tik gražūs pažiūrėti, bet jais džiaugiasi ir dangus. Mūsų pareiga nuo jaunų dienų rišti gerų darbų puokštę, kuri būtų maloni gerajam Dievui ir jo Motinai Marijai. Dėl to šiandieninėj šventėj taip dažnai minėjau gėlių puokštes. A.

33. Maldų Vainikas

Po kaitrios vasaros atsirito ruduo. Lauke darosi šalta, nyku, tuščia. Viens po kito pageltę medžių lapai ritasi nuo šakų žemyn. Daugelis gėlių jau nuvyto, bet ir kitos palengva vėl lenkia savo galvytes žemyn poilsiui. Bet Dievo darže, mūsų Katalikų Bažnyčioj, kaip tik dabar pradės žydėti rožės, nepaprastos, bet šventos rožės — tai rožančiaus gyvos maldos, kurias rytais ar vakarais žmonės spalių mėnesį kalba. Manau, kad ir jūs nuoširdžiai kalbėsite tą maldų rinkinį — šventą rožančių.

Iš kur šventas rožančius atsirado, jūs jau žinote. Šiandien pasvarstykime, kodėl jį reikia kalbėti.

1. Rožančiaus maldos gražios,
2. Rožančiaus maldos galingos.

1. Buvo laikai, kai žmonės išsiilgę laukė Išganytojo. Jie tartum vienu didžiu balsu šaukė: „Te atsiveria žemė ir dangus telyja mums teisųjį". Dievas išgirdo žmonių balsą. Pirma jis nusiunčia angelą pas gražiausią žiedelį —

Mariją. Atskridęs Gabrielis iš dangaus atneša Marijai brangų pasveikinimą: „Sveika, malonės pilnoji, Viešpats su tavimi; pagirta tu tarp moterų“. Tai jau vienas rožės žiedelis atsiųstas iš dangaus. Greit bus supintas ir visas vainikas. Archangelo pasveikinta Marija eina pas savo giminaitę Elzbietą, kuri Dievo įkvėpta taip kalbėjo: „Pagirta tu tarp moterų ir pagirtas tavo įsčios vaisius“. Dangaus duotas ir Jėzaus vardas, kurs tuoj buvo įpintas į maldų vainikėlį. Dar ne viskas. Kristaus įkurtoji Bažnyčia prideda: „Šventoji Marija, Dievo motina, melsk už mus nusidėjėlius dabar ir mūsų mirties valandoj. A.“ ir taip susidarė pilnai pražydusi roželė — „Sveika Marija“. Prie tų maldų buvo prijungta paties Jėzaus Kristaus iš dangaus atnešta malda Tėve mūsų, vėliau kitos maldelės, iš kurių ir susipynė gražusis maldų rinkinys — rožančius.

Dabar jau aišku, kad iš dangaus atneštos maldos yra pačios švenčiausios ir tinkamiausios. Netikusių Dievas neleis siųsti.

Dangaus siųstos maldos turi būti mūsų maloniai priimamos ir kalbamos. Juk jei mes mėgstame kartoti savo mylimų asmenų žodžius, dar labiau turime mėgti paties gerojo Dievo duotus žodžius. O šv. rožančius ir yra dangaus maldų vainikas. Kalbėdami savo gyvais žodžiais, mes jį padarome lyg gražiai žydinčių rožių vainiku.

Šv. Rožančių kalbėti negali nusibosti, tik reikia kalbant mąstyti apie Jėzaus ir Marijos gyvenimo paslaptis. Mąstydami pamatysime gyvą Jėzų ir Mariją, kaip buvo maži, kiek kentėjo ir džiaugėsi.

2. Rožančių kalbantieji gauna labai daug malonių iš Dievo per Mariją. Kada dvyliktame ir tryliktame amžiuje visoki klaidatikiai pradėjo plėstis ir pakeisti Kristaus mokslą, jie pradėjo viešai katalikus persekioti, griaudavo katalikų bažnyčias, užpuldinėdavo vienuolius ir vienuoles ir niekam nebedavė ramybės. Katalikai pradėjo net kardu gintis nuo tokių baisių priešų. Bet nepasidavė, kova tęsėsi keliasdešimts metų. Kaip tik dabar atsiranda šventas vienuolis Domininkas, kurs pradėjo pagalbos prašyti iš Marijos. Marija duoda šv. Domininkui ginklą apsiginti nuo klaidatikių. Tas ginklas buvo šv. rožančius, kurį Domininkas turėjo platinti. Šventasis uoliai skelbė rožančiaus garbę, o katalikai jį kalbėjo, todėl visi priešai kaip garas pranyko!

Nuo to laiko rožančiaus garbė vis plačiau ir plačiau plečiasi. Kuomet tik būdavo didelis priešas tikėjimui, valstybei ar šeimai, sukalbėję rožančių sulaukdavo pagalbos.

Prancūzijoj yra daug bedieviškų mokyklų, kur katalikų vaikai esti pašiepiami ir niekinami. Vienoj tokioj mokykloj buvo egzaminai. Mokiniai žymiai anksčiau susirinko į mokyklos kiemą, kuriame žaisdavo ar susirūpinę laukdavo egzaminų. Žaidžiant

vienam mokiniui iš kišenės iškrinta rožančius. Kitas tuoj nutveria ir nunešęs pas direktorių sako: „Žiūrėk ponas direktoriau, kad mūsų mokykloj yra tokių, kurie kalbėdami rožančių daro mums gėdą". Direktorius smarkiai supykęs ir paėmęs rožančių pakabino visiems matomoj vietoj. Sušaukęs visus mokinius liepė prisipažinti keno jis esąs. Išeina priešakyn linksmas jaunikaitis ir pasisako: „Tai mano rožančius. Aš jį kalbėdamas kasdien prašau Dievo, kad jis palaimintų mano darbus ir pašauktų darbininku į savo vynyną. Ir mano malda bus tikrai išklausyta". Ir pasiėmęs rožančių įsidėjo kišenėn. Po egzaminų pasirodė, kad tas mokinys geriausiai išlaikė egzaminus. Dievas jį laimino; tai buvo garsusis popiežius Leonas XIII.

Bet kas suskaitys, kiek jaunieji ir senieji pajaučia pagalbos iš rožančiaus. Rožančiaus malda taip yra galinga, kad jos kalbėti dauguma katalikų spalių mėnesį susirenka. Jūs esate moksleiviai, kuriems reikalinga pagalba, o toliau toji pagalba dar labiau bus reikalinga ir naudinga. Neužmirškite visada savo rūbelių kišenėlėj laikyti maldų — vainiką — rožančių, o turėdami laiko, eidami, važiuodami, vasarą gyvulius ganydami jį kalbėkite. Juk galima sakyti piemenėlė Bernadeta per rožančių šventąja tapo. Neapleis ir jūsų Marija, jei ją garbinsite kalbėdami rožančių. Kas negali iš karto visą dalį, užteks, jei sukalbėsite 1 Tėve mūsų ir 10 Sveika Marija, o kitą kartą vėl tiek pat ir taip visą dalį. Šiandien padarykime pradžią, sukalbėdami

Marijos garbei ir savo naudai vieną šv. rožančiaus dalį. Marija, globok mus! A.

34. Mūsų Palydovai

Visi mes žinome, jog viskas pasaulyj bėga, skuba ir keliauja. Dangaus šviesuliai: saulė, mėnulis, begalybė žvaigždžių, debesys... visi skuba, bėga, vieni kitus seka. Ir mūsų žemė, kuri yra kaip didelis futbolas, nuolat bėga ir sukasi, o ją nori pavyti mėnulis ir kitos planetos. Neatsilieka ir žemės gyventojai: gyvuliai, paukščiai, kirminai ir kirminėliai, slankioja ir juda, nestovi vietoj... Bet kaip yra su mumis? Ir mes bėgame, judame, dirbame ir krutame. Ar viskas? Ar mes tiek pat tejudame, kaip automobiliai, lėktuvai ar kitos mašinos? Ne, mano mieli klausytojai! Žmogus nėra tik mašina ar neprotingas gyvulys, bet žmogus yra mašinos meisteris ir gyvulių valdovas. Juk ne jus valdo jūsų padirbti malūnėliai, o jūs juos tvarkote, ant mietų pakabinate, kad vėjas suktų. Vadinasi, mūsų kūne yra kas tai skirtingo, ko neturi kiti žemės gyviai. Tai yra mūsų siela. Bet siela yra šventa. Ji valdo kūną ir gyvendama ant žemės neatsiskiria nuo jo. Todėl siela ir kūnas draug keliauja ant žemės, o ta kelionė vadinasi gyvenimas. Mes gyvename, taigi keliaujame. Ko sėkmingai kelionei reikia? Kai jūs keliaujate, ką jūs pasiimate? Matau, ką norite atsakyti—pasiimame užkandžių, lazdą į rankas ir keliaujam. To užtenka mūsų kūnui.

Bet juk gyvenime keliaujame mes ne tik kūnu, bet ir siela. Kas galėtų palydėti sielą? Jau numanau jūsų atsakymą. Mes žinome — gerasis Dievas kiekvienam mūsų davė dangišką palydovą, kurį mes Angelu Sargu vadiname. Jis mus lydi ir sergsti nuo pikta! Kokia laimė turėti Dievo siųstą Dvasią sau palydovu visame gyvenime. Bet ar tik sielą Angelas Sargas saugoja? Aišku, kad visą žmogų, nes ant žemės gyvename su siela ir kūnu. Bet labiausiai vis dėlto Angelas saugoja mūsų sielą. Taigi Angelas Sargas yra geriausias mūsų palydovas žemiškajame gyvenime.

Iš šv. Istorijos atsimename, kaip angelas Rapolas pasivertęs į jaunikaitį lydėjo Tobiją. Jaunasis Tobijas turėjo keliauti į tolimą kelionę, parnešti tėvui iš draugo skolą. Anais laikais buvo labai sunku keliauti, nes traukiniai nevažinėjo, automobiliai nezvimbė ir neskraidė lėktuvai. Keliai buvo prasti ir be rodyklių kelio linkmei pažymėti. Buvo galima greit paklysti. Tuomet jodavo kupranugariais, asilais arba pėsti eidavo.

Jaunasis Tobijas atsisveikino su tėveliais, o angelas palydovas pažadėjo sugrąžinti sūnų laimingą. Jie keliavo per visą klaurą naktį. Vakare priėjo sriaunią upę. Po ilgos dienos kelionės Tobijas jautėsi išvargęs ir norėjo šaltame upės vandeny atsigaivinti, išsimaudyti.

Įbrido į vandenį, bet staiga pradėjo šaukti, nes pamatė didelę žuvį, kuri metėsi į jį, lyg norėdama praryti. „Nesibijok“, sakė jam Angelas Sargas,

„čiupk žuvį už galvos ir trauk ją iš vandens ant kranto“. Tobijas ištraukė žuvį ant smėlio, o būdamas išalkęs norėjo ją paruošti valgyti. Palydovas liepė išimti žuvies taukus ir laikyti vaistu. Tobijas taip ir padarė. Dabar pavalgę ir pailsėję keliavo toliau. Atsiėmė skolą, surado Tobijui gerą žmoną ir linksmi grįžo namo. Čia išsiilgusi laukė sūnaus motina ir aklas tėvas. Sugrįžę žuvies taukais patepė tėvui akis, kurios prasivėrė. Senis Tobijas vėl praregėjo ir garbino Dievą.

Susijaudinę tėvai norėjo pusę turtų atiduotį sūnaus palydovui, nes nežinojo, kad jis yra angelas. Tuomet tas palydovas jaunam Tobijui tarė: „Aš nesu žmogus, bet angelas Rapolas, vienas iš septynių, kurie tarnauja Dievui. Kai aš buvau su jumis, jums rodėsi, jog aš valgau ir geriu. Tikrumoje aš neturiu kūno ir man nereikia savęs maitinti taip, kaip jūs save maitinate. Aš jus nuo seno pažinojau ir jūsų nepastebimas buvau prie jūsų. Mačiau jūsų visus gerus darbus ir girdėjau jūsų maldas į Dievą. Dievas pasiuntė mane pas jus. Vėl grįžtų!“ Štai koks Dievo gerumas. Ar tik Tobijas buvo toks laimingas? Aišku, kad ne. Jūs jau žinote, kad ir jūsų kiekvieną lydi angelas, kurio taip pat nematote, nes jis neturi kūno. Jis mus mato, girdi mūsų maldeles, skaičiuoja mūsų gerus darbelius, viską užrašo savo atminty ir Dievui persiunčia... Angelas Sargas mato jūsų širdį, mintis, žiūri jūsų veiduosna... Jei jis pamato iš pykčio surauktą kaktą, sugniaužtą kumštį, jei jis girdi jū-

sų neteisybės žodžius, keiksmus, negražias dainas... Angelas Sargas verkia didelėmis ašaromis, kurios neištirpsta, kaip ledo gabalas, kol jūs vėl nepasitaisote, netampate geri. Bet Angelas Sargas džiūgauja ir krykštauja, matydamas nekaltas širdis, darbščius prie mokslo knygos, pamaldžius bažnyčioj ir meilius su savo tėveliais ir kitais namiškiais. Tobijo tėvai angelui Rapolui pažadėjo pusę savo turto, kurio jis neėmė. Ką mes galime duoti angelams Sargams? Įspėjote! Mes atiduosim savo širdies raktelį, akių vokelį ir raudoną savo liežuvėlį. Mes sakysim — „Angele Sarge, tu būsi mano sielos sargas, mano akių ir liežuvio valdovas. Ką tu norėsi, tą mano širdis vykdys!

Tėvelio ar mamytės šventėj mes juos pasveikiname, duodame gėlių, pareiškiame savo meilę. Spalių 2 dieną yra Angelų Sargų šventė. Toj šventėj mes privalome prisiminti juos, padėkoti už mūsų palydėjimą, ryžtis jų neliūdinti, tik pradžiuginti gerais darbais mokykloj, namuose ir visur. Ypatingą pagarbą turime reikšti mes angelaičiai, nes Angelų Sargų šventė yra visų angelaičių šventė. Toj dienoj tūkstančiai angelaičių garbina savo dangiškus globėjus ir tūkstančiai Angelų Sargų siunčia savo palaiminimą visiems Lietuvos angelaičiams. Kaip danguj yra angelų pulkai, taip ir Lietuvoj yra angelaičių pulkai. Be kiekvieno angelaičio angelo Sargo, dar visas Angelaičių pulkas turi savo globėją, kuris rūpinasi visais angelaičiais, priklausan-

čiais prie to pulko. — Todėl gera ir naudinga būti angelaičiu. Baigsime visiems žinoma maldele:

„Angele Sarge, man paskirtasis,
būk prie manęs, tu mano gerasis,
vakarą, naktį, rytą ir dieną
saugok mano žingsnį kiekvieną". A.

35. Gamtos Mylėtojas

Prieš kelis šimtus metų jaunikaitis Pranciškus, viską tėvui palikęs, apsivilko rudine, susijuosė virve ir išėjo iš mūro miestų į platųjį Dievo pasaulį, gyvąją, gražiąją gamtą. Čia jo siela mokėsi kalbėtis su Dievo paukšteliais, kirminėliais, saule ir visa, kas tik ant žemės ir po dangumi yra. Visa, ką tik jis gamtoj matė ir girdėjo, kas žaliuoja ir žydi, kas skrenda ar šliaužia, gieda ir čirpia, viskas jaunikaitį džiugino, nes visa tai priminė Dievą ir jo gerumą. Saulės šviesa, ugnis, šaltiniai ir upeliai, uolos ir medžiai, gėlės ir lapai, paukščiai ir avinėliai buvo jo vadinami broliukais ir sesutėmis, kuriuos jis savaisiais laikė. Taip įsigilino į Dievo gamtos grožybę, kad viskas jam priminė gerąjį Dievą. Rytą, patekėjus saulei, visi turi garbinti Dievą, kuris saulę dėl mūsų sutvėrė, nes tik dėl saulės viskas matoma pasidarė. Naktį taip pat visi turi Dievą garbinti už brolį mėnulį, kurį mums sutvėrė tamsybėm pašalinti. Mes esame lyg akli, tik Dievas mums davė brolį su seserimi — saulę ir mėnulį, kad šviestų. Kai jis pamatydavo vandenį, at-

simindavo krikštą, todėl palenkdavo galvą. Kai jis plaudavosi rankas, ieškodavo vietos, kad nukritę vandens lašeliai nebūtų kojomis mindžiojami. Vaikščiodamas po kalnus, uolas sulygindavo su Bažnyčios pamatu... nes Petras reiškia uolą — Bažnyčios pamatus.

Kartą sutiko ūkininką, nešantį du avinėliu pasiskersti. Pagailo. Nupirko juos už apsiaustą, kad nepapjautų. Kaip jis išgirsdavo juos bliaunant, tai susigraudindavo ir guosdavo, kaip motina savo vaikus. Pasakojama, kad jis turėjęs prijaukintą avinėlį, kuris jį visur sekiodavęs, į bažnyčią ateidavęs broliams giedant ir jis švelniai pritardavęs, lyg ir jis prie choro priklausytų. Vienas ūkininkas jam padovanojęs didelį paukštį fazaną, o jis kalbėjosi su juo: „Garbė Dievui, brolau fazane!“ Ir jis nebepasitraukdavo nuo jo... „Sveika, sese Cikada“ (žiogeli), ir ji giedojo, kol tik jis girdėjo. Sliekus nuo gatvės pakeldavo, kad praeiviai nesutryptų.

Vaikščioja miške, o čia skraido daug paukščių. Ką daro Pranciškus? Jis pasako jiems pamokslą. Tikrai pamokslą. Taip, malonūs jaunuoliai! Ne tik jums kunigas pasako pamokslą, bet ir Pranciškus pasakė paukšteliams. Jis kalbėjo, kaip paukšteliai privalo Dievą garbinti, nes Dievas jais rūpinasi. Paukšteliai išgirdo ir čiulbėdami sekė šventąjį. Jis ir paukšteliams lizdus taisė, inkilus kėlė.

Prieš mirtį atsisveikino su gamta: „Lik sveikas,

šventas kalne, Alverne! Lik sveikas, mielas ereli, kuris savo ryžtingumu mane žadinai, dėkoju tau už tą rūpestį. Lik sveika, didžioji uola, ant kurios melsdavaus, tavęs daugiau nebematysiu".

Taip jautriai šventasis Pranciškus Asyžietis mylėjo gamtą ir visus gyvius. Todėl pasaulis jo neužmiršo. Gamtos mylėtojų ir gyvuliams globoti draugija išsirinko jį gyvosios gamtos globėju.

Kai Bažnyčia švenčia jo šventę ir visi gamtos bičiuliai švenčia savo šventę. Ir mūsų Tėvynėj gamtos globėjai ragina mus branginti savo gražiąją gamtužę. O juk mūsų Tėvynės laukai, pievos, miškai, girios, gėlės yra tikrai gražūs. O koks paukštelių margumas, jų dainelių malonumas! Jūs patys galite tai paliudyti. Kaip linksma ir malonu yra girdėti lakštutės la la, vieversėlio čirenimus, gegutės kukavimą, pempės „gyvi"... Kaip malonu žiūrėti į linksmai šokinėjančius pavasario eriukus, žvengiančius žirgelius. O pirmąsias žibuokles bėgate pamatyti keletą kilometrų... Žiemą rūpinatės padaryti keletą namelių mieliesiems svečiams varnėnams. Kai kurie ir ilgakojui garniui ratą ant stogo ar į medį įritina. Gražu. Šventasis Pranciškus ir moko mus mylėti visus Dievo tvarinius.

Mūsų globa gamtai turi būti veikli. Čia neužtenka nieko pikto nedaryti, bet reikia gera daryti. Tiesiog baisu būtų girdėti ar matyti skriaudžiant gražiąją Dievo gamtą, jos augalėlius ar paukštelius. Bet pasitaiko blogos širdies vaikų, kurie laužo

pakelių medelius, pjausto medžių žieves, daužo botagu gėlių žiedus... drasko paukštelių lizdus, o kartais juos nukankina. Tai labai negražu. Dažnai pats Dievas nubaudžia tokius vaikus. Jie iškrinta iš medžių, nusilaužia ranką ar kojį ar visiškai užsimuša. Jei yra paukščių ar gyvių, kurie nenaudingi, bet žalingi, tai jūs, vaikai, patys jų nenaikinkite, o pasakykite tai savo namiškiams, kurie žinos, ką reikia padaryti. Mes esame gerojo Jėzaus ir šv. Pranciškaus globoje. O Kristus nenulaužė nendrės, nenumynė žolelės, nieko nesunaikino be reikalo, nors Jis yra gamtos Viešpats. Mokykimės mylėti gamtą iš Jo.

Koks gražumėlis, kai pavasarį būrys vaikų eina į pakeles, miškelius ir čia sodina medelius. Tie medeliai augs jiems augant. Ir kai jūs išnyksite, jie dar apie jus kalbės. Gyvūnėliai ir paukšteliai mus linksmina, patarnauja. Todėl rodykime meilę savo prieteliams. Neplakite gyvulėlių be reikalo botagais, nepančiokite kietais pančiais, bet prižiūrėkite ir globokite savo geradarius. Užeis gili žiema, daug žibančių akučių žiūrės iš medžio viršūnės į jūsų trobą, kad sušalę paukštelių kūneliai gautų grūdelį ar duonos trupinėlį. Pavalgę išmeskite ir jiems užsikąsti, nes ir jie Dievo sutvėrimai nori gyventi. Jei mes gamtą ir visus gyvius mylėsime, mums patiems bus geriau gyventi.

Jūs galite būti gamtos sargais, prieteliais ir globėjais. Šv. Pranciškau, išmokyk mus mylėti gamtą ir jos gyvius. A.

36. Garbinkime Šventuosius

Jaunieji mano bičiuliai! Visi esate matę ir grožėjotės dangaus mėlyne nakties metu. Kaip nuostabiai gražiai tas dangus atrodė. Jo gaubti skliautai tolumoje siekė žemę ir atrodė lyg didelis lietsargis, po kuriuo vaikščiojame ir gyvename mes, Dievo vaikai. Be to, visas dangus pasipuošia šviesiais, mirgančiais žiburėliais — žvaigždutėmis. Vienos didesnės ir šviesesnės, kitos mažesnės ir tamsesnės. Tiek jų daug, jog ir suskaityti negalima: vos pradėjai skaityti, štai ir vėl nebežinai, kur skaitei, mirga marga akyse ir tiek, nes žvaigždė prie žvaigždės šviečia. Neretai dangų pamargina pilkšvi ar juodi debesėliai, ir uždengia žvaigždučių šviesumą. Bet gražią naktį jos spindi ir mirksi pilnoje savo grožybėje.

Gerieji klausytojai, šiandien noriu jūsų klausti, ką jūs galvojate žiūrėdami į daugybę dangaus žvaigždelių? Įspėju, ką jūs mąstote, — kad tą gražų dangų su visomis jo margybėmis sutvėrė gerasis Dievas. Gerai galvojate. Taip ir yra. Dievas yra viso pasaulio Viešpats ir Kūrėjas. Jis yra grožio ir laimės Valdovas.

Dabar papasakosiu, kaip vienas mažas berniukas šnekėjosi su savo mama apie mėlyną dangų ir mirksiančias žvaigždeles. — Vėlai vakare grįžta Jonukas nuo kaimyno iš spalinių — šv. Rožančiaus pamaldų. Buvo gražiai žvaigždėtas dangus, kurs

patraukė berniuko akį. Eina vaikas ir grožisi marguoju dangumi. Pagaliau nebeiškenčia ir klausia mamytę. — Ar ten gyvena Dievas, Jėzus Kristus, Marija ir šv. Jonas? Kodėl tiek daug žiburėlių ir kas ten juos uždega ir užgesina, kodėl jos nevienodai šviečia, kaip toli nuo mūsų ir t.t. — Gerai, vaikeli, viską tau pasakysiu. Šis matomas dangus yra gerojo Dievo sutvertas, bet ne jame gyvena Dievas ir šventieji. Tikras dangus yra nematomas, taip kaip ir mūsų siela nematoma. Tikras dangus yra dvasiškas ir mums sunkiai suprantamas. Bet mes galime pasimokyti iš šio matomo dangaus ir žibančių žvaigždelių. Šis gražusis dangus mums primena gerąjį Dievą ir jo galybę. Jau baigiasi spalių mėnuo, tuoj bus pirma lapkričio. Tą dieną garbinsime visus šventuosius, kurie gyvena danguje ir džiaugiasi garbindami Dievą ir Jo Sūnų Jėzų Kristų. Šventųjų danguje yra labai daug. Jų negalime suskaityti. Visi gražiai ant žemės gyvenę arba maži būdami yra šventais danguje. Vieni buvo labai didelio šventumo ir gerumo, tie daugiau malonės pas Dievą turi. Kiti mažiau, bet visi yra laimingi danguje, galėdami Dievą garbinti. Visi jie atsimena ir savo draugus, broliukus ir seseles, kurie dar ant žemės gyvena ir nori į dangų patekti. Jie meldžia Dievą už mus, kad mes nenusidėtume, būtume geri ir į dangų patektume. Bet kad mes neužmirštume šventųjų danguje, kartas nuo karto žvaigždelės padeda mums tai prisiminti. Jos mirkčioja, tartum kalbasi su mumis ir meldžia Dievą už

mus, lyg kartodamos: „Atsiminkite, mažieji gyventojai, kad jūsų laukiame danguje. Jei gražiai elgsitės, pateksite į neišpasakytas linksmybes. Čia matysite Kristų, Jo Motiną Mariją, kurios garbei spalių mėnesį taip nuoširdžiai rožančių kalbėjote, gegužės mėnesį gėlių nešėte ir giesmes giedojote. Čia sutiksite savo angelą Sargą, kuris visada budėjo prie jūsų šalies, saugodamas nuo nuodėmių ir nelaimių. Čia sutiksite savo Vardo globėją, savo tėvelių globėjus, gerus vaikus ir t.t. Danguje matysite pulkus angelų ir archangelų, milijonus kentėtojų, mirusių už Kristų ir daug daug šventai gyvenusių sielų. Visi jie gieda šventas giesmes, šlovina savo Dievą ir Sutvėrėją. O kaip ten gera ir miela! Mes dar negalime suprasti. Jūs tik pagalvokite, kaip jums malonu būti su gerais tėveliais, su mielais pažįstamais. Kaip būtumėte patenkinti, jei jūs galėtumėte pagyventi su mūsų valstybės prezidentu, vyskupu ar popiežium. Bet danguje būsite kartu su pačiu Dievu, visako Viešpačiu. Koks džiaugsmas ir laimė, kas gali apsakyti. Matyti Dievą ir su juo draug būti yra didžiausia laimė. Kas tą pasiekė, nieko daugiau nebetrokšta ir yra labiausiai laimingas. Todėl visi šventieji taip karštai troško dangaus, jog nebijojo kentėti ir mirti dėl dangaus laimės.

Šventųjų danguje yra labai daug, o dienų metuose tėra 365, todėl šiandien garbiname visus šventuosius kartu. Dėl to ir ši šventė vadinama Visų šventųjų švente. Ji mus mokina gar-

binti šventuosius ir melsti jų pagalbos ir ištvermės. Jie daug gali pas Dievą: juos prašydami prašome patį Dievą, kurs viską gali. Be to, šventieji yra buvę žmonės, mūsų artimieji krikščionys, mūsų seselės ir broliai, todėl negalima jų užmiršti ir negarbinti. Sveikinkime ir garbinkime šiandien visus šventuosius, o ypatingai iš jų išrinkime savo globėjus, į kuriuos melskime kasdieną. Ypač garbinkime savo angelą Sargą ir vardo Globėją. Jie yra artimiausi mūsų geradariai.

Toliau ta šventė moko, kad mes galime būti šventais ir gyventi danguje. Juk šventieji buvo toki pat žmonės. Nemaža šventųjų yra tokio pat amžiaus, luomo, kaip jūs. Jie dabar šventi, todėl ir mes galime tokiais likti, tik reikia prašyti jų užtarimo. Jei šv. Agnietė 14-kos metų būdama galėjo drąsiai mirti už Kristų; jei trys šv. Sofijos dukterys, 9, 10 ir 12 metų būdamos nuėjo į dangų, jei daug jaunų berniukų pateko į dangų, kodėl ir jūs negalėtumėte jų pavyzdžiu sekti. Taip. Galite. Tam pasiekti ne daug tetrūksta. Užtenka, kad jūs klausysite savo tėvelių, mokytojų ir kunigų, gyvensite kaip jie pataria, garbinsite šventuosius, būsite šventi.

Tad klaupkime ir garbinkime visus šventuosius, kad jie būtų mūsų vadai į dangaus grožybes. Sekime jų gyvenimo pavyzdžiu, o jų kelias tik dangun veda. Tad į dangų, mielieji vaikučiai, visi, kaip vienas, ženkime per dienas. A.

37. Gelbėkime Mirusiuosius

Mieli jaunuoliai! Vakar garbinome visus šventuosius, šiandien meldžiamės už visus mirusiuosius ir skaistykloj kenčiančiuosius. Šventieji labiau mums pagelbsti, o mes mirusiems, kurie dar nėra danguje. Jau vakar vakare pradėjome melstis už juos. Visur liūdna ir juoda. Gedulas. Miestų kapai pražydo gėlėmis, dega apstatyti žvakėmis. Visi skuba į amžinojo poilsio vietą, neša gėlių, žvakelių, puošia, klūpoja, meldžiasi ir rauda prie mirusiųjų. Motina kalbasi su mirusiais vaikais, vaikai liūdi ir aimanuoja savo mirusių tėvelių. Pilni kapai žmonių, lyg visi numirėliai prisikėlę ir vieni su kitais kalbėtųsi. Gražu, vaikučiai, kaip žmonės bent vieną dieną prisimena savo mirusiuosius. Galima papuošti gėlėmis jų kapus, apstatyti žvakėmis, bet to dar maža. Tai yra gražu pažiūrėti gyviesiems, bet ne mirusiems. Jų nebevilioja gražūs gėlių žiedai ir šviečiančios žvakės. Mirusieji nebežiūri savo kūno akimis, o sielai toki dalykai nenaudingi. Šiandien mirusiųjų sielos, kurios dar nepateko į dangų, bet skaistykloj kenčia, trokšta ir maldauja kitokios pagalbos, negu gėlės ir žvakės. Girdisi jų jautrus šauksmas: „Pasigailėkite manęs, pasigailėkite manęs, bent jūs, mano prieteliai, nes Viešpaties ranka ištiko mane". (Job. 19,21). Ypatingos pagalbos reikalingos tų sielos, kurių kūnai palaidoti be kapų, kurie žuvę ir užmiršti.

Bažnyčia šiandien prisimena visus mirusiuosius, meldžiasi už juos. Pasimokykime ir supraskime, kaip reikia gelbėti sielas skaistykloj kenčiančias. Jūs dar esate jauni, jei Dievas leis, ilgai gyvensite ir gerai galėsite pagelbėti mirusiųjų sieloms. Kad geriau suprastumėte, kaip galima tinkamai gelbėti mirusius, papasakosiu tokį vaizdelį. Vėlinių vakarą neturtinga mergaitė eina į kapus. Jos veidas rimtas, susimąstęs, akys ašaromis pasruvusios. Ji keliauja prie savo motinos kapo, kurs gražiai sutvarkytas, bet vis dėlto liūdna jai darosi, kad ji nieko neatnešė prie to kapo: nei gėlių, nei žvakelių... Aplink matė taip gražiai papuoštus kapus, visus liepsnose paskendusius. Tikrai graudu darėsi mergaitei, bet ji nenusiminė. Ji gerai žinojo, kaip tikrai sieloms galima pagelbėti. Todėl kalbėjo sau: — Mama, motute, tu žinai, kad tavęs neužmiršau, nors aš neatnešiau ant tavo kapo gėlių ar žvakės, bet užtai atnešiau kitokių dovanų, niekad nevystančių gėlių... Aš šį rytą už Tavo sielą priėmiau šv. Komuniją, išklausiau kelerias šv. Mišias ir aplankiau bažnyčią, kad pelnyčiau tau atleidimą. Tą patį pakartosiu ir kitas kelias dienas. Aš turėjau kelius centus, už kuriuos žadėjau nupirkti gėlių ant tavo kapo, bet nupirkau duonos ir sušelpiau vargšus beduonius, kad ir jie už tave melstųsi. Manau, motina, kad tau bus lengviau. Atleisk man... pravirko mergaitė.

Šis vaizdelis parodo tikrai krikščionišką pagal-

bos teikimo būdą mūsų mirusiesiems. Taigi geriausiai ir jūs pagelbėsite melsdamies, priimdami šv. Komuniją, išklausydami šv. Mišių už mirusiuosius. Taip pat geri darbai, išmalda ir pasninkas tikrai gelbsti mirusiems. Ne visus gerus darbus dar galite atlikti, bet melstis, šv. Mišių klausyti ir bažnyčias lankyti tikrai galite. Šiandien šv. Tėvo yra suteikta didelė malonė — priėjus išpažinties ir priėmus Komuniją, lankyti bažnyčią, pasimelsti popiežiaus intencija ir kiekvieną kartą galima gauti visuotinius atlaidus už sielas skaistykloj kenčiančias. Koks palengvinimas ir Bažnyčios gerumas. Kaip gražu, kai būriai angelaičių lanko bažnyčias ir taip laisvina sielas iš skaistyklos kančių. Jūs būdami maži ir nekalti, geriau galite išmelsti iš Dievo sieloms kalčių atleidimo. Todėl nepatingėkite tai atlikti.

Taigi, melstis, aukoti ir aukotis geriausiai tinka mirusiems, o visoki išoriniai pagražinimai, kapų aptaisymas gėlėmis, žvakėmis, nieko jiems nepadeda. Todėl šv. Raštas sako: „Maldasupasninku ir išmalda geresnis dalykas, negu krauti aukso turtus; nes išmaldaišlaisvina iš mirties ir ji tai apkuopia nuo nuodėmių ir duoda rasti mielaširdystę ir amžinąjį gyvenimą“ (Tob. 12, 8-9). Nors sieloms geriausiai padeda malda, išmalda ir pasninkas, bet ir išoriniai reikia gerbti kapus. Kapai yra šventa vieta. Juose ilsisi kaulai visų mūsų protėvių. Geri vaikai labai

tykiai ir ramiai vaikšto, žaidžia, kada ilsisi jų tėveliai. Panašiai reikia įprasti elgtis ir kapuose, kur amžinai ilsisi visų tėvai, broliai, seserys. Kapai yra amžinos ir šventos ramybės vieta. Kur turi būti ramybė, ten negalima jos sudrumsti. Kur yra šventa vieta, tą reikia tinkamai pagerbti. Todėl įpraskime, vaikučiai, laikyti ramybę šventose kapinėse. Niekuomet nebėgiokite ir nežaiskite, kaip aikštelėj, kapuose. Nekrykštaukit ir nejuokaukit, nedainuokite ir nešūkaukite šventose kapinėse. Neskinkite nuo kapų gėlių ir nelaužykite medelių. Visuomet su pagarba vaikščiokite takeliais ir nemindžiokite supiltų kapų, kurie slepia mirusiųjų karstus ir kaulus. Jūs jau esate nebemaži ir galite tai suprasti. Sudrauskite tuos, kurie netinkamai elgsis. Kaip šventą vietą jūs turite mokėti tinkamai pagerbti. Eidami pro didžiuosius kapų vartus, neužmirškite nuimti kepurės, mergaitės palenkti galvas ir a. a. sukalbėti. Užaugę mokėkite gerbti kapų kryžius, prižiūrėkite, kad nebūtų pakrypę, neišvirstų. Iškrypusius atitieskite, per naują įkaskite. Tinkamai sutvarkykite savo giminių kapus, kad ir išoriniai gražiai atrodytų mūsų mirusiųjų buveinė, į kur kasdien artinamės atsigulti ir mes dar gyvi esantieji.

Įpraskite, vaikučiai, laiko turėdami, ypač šventadieniais, aplankyti savo parapijos kapus, pasimelskite už savuosius ir tuose kapuose beilsinčius. Dažniau lankydami kapus, įprasime atsiminti ir mirusiuosius, kurie patekę dangun mus prisimins ir pagelbės.

Pradėkime dar šiandien nuoširdžiai melstis už mirusiuosius, suklaupę ir sukalbėdami amžiną atilsį duok mirusiems, Viešpatie! A.

38. Giedokim Viešpačiui

Kada žydų tauta buvo Dievo išrinkta, ji turėjo mokyti pasaulį, kaip reikia Dievą garbinti. Pats Dievas paskelbdavo savo valią. Izraelio vaikai kas met dideliais būriais skubėdavo iš visos Palestinos į Jeruzalę, kad čia tikrąjį Dievą pagarbintų vienoj vietoj, gražioj Jeruzalės bažnyčioj. Šventkeleiviai eidami giedodavo šventas giesmes. Bažnyčioj taip pat gražiai Dievą garbindavo giedodami šventas giesmes, čia būdavo dideli chorai, kurie gražiai giedodavo. Bet gal manote, kad tik suaugę giedodavo! Klystumėte. Juk ir vaikams reikia garbinti Dievas. Šv. Rašte yra užrašytas įsakymas visiems Jį garbinti: „Alleliuja. Giedokite Viešpačiui naują giesmę, tegul skamba jo gyrius šventųjų susirinkime... tegul jam gieda su bubneliais ir su arpa... Garbinkite vaikai Viešpatį; garbinkite jį visa giminė". Tuo tikslu prie Jeruzalės bažnyčios būdavo Dievui paaukotų vaikų, kurie patarnaudavo prie bažnyčios, valydavo bažnytinius indus, rūbus, o turį stipresnius balsus sudarydavo chorus ir giedodavo. Tokie vaikų chorai patikdavo Dievui, nes vaikų nekaltos širdys šventai garbindavo savo balseliais. Pasakojama, kad

Marija, būdama paaukota prie Jeruzalės bažnyčios, priklausiusi tokiam vaikų chorui ir savo šventa siela jautriai ir maloniai garbindavusi Dievą. Sakoma, kai Marija užgiedodavusi, visas dangus klausydavęs, o paukšteliai suskrisdavę pasiklausyti jos dangiškos giesmės. Bet tikra, kad Marija labai šventai Dievą garbino savo giesmėmis.

Kaip dabar mes Dievą garbiname? Ar mūsų balsai skrenda į dangų, ar giedame šventas giesmes? Šiais laikais vaikai yra laimingi, visi lanko mokyklą, mokosi. Čia visi gali išmokti šventų giesmių, kurias giedosim bažnyčioj. Šiandien taip ir daroma. Kada yra vaikų pamaldos, jaunesnieji giesmininkai visu balsu ir šlovina savo Viešpatį. Tai yra labai gražu ir pagirtina. Jei nuo jaunų dienų įprasime giedoti, tai ir užaugę nebeužmiršime. O giesmė Dievą garbina ir mūsų sielą džiugina. Giedodami dvigubai meldžiamės. Geriausia visiems kartu per šv. Mišias lietuviškas giesmeles giedoti. Bet kartais gera ir lotyniškai pagiedoti, ar keliais balsais išsimokyti lietuviškų giesmių. Dėl to kai kur yra vaikų chorai, būriai giesmininkų, kurie išsimoko giedoti šv. Mišias ir kitokių giesmių. Pas mus dažniausiai yra sudaromi angelaičių chorai, kurie tikrai gražiai pagieda. Gražios giesmės paveikia visų žmonių širdis, nors jos būtų šaltos, sušildo ir atgaivina. Šv. Cecilija taip gražiai skambindavusi ir giedodavusi, kad kas tik išgirsdavęs, tuoj krikščioniu patapdavęs, nes šventos mergaitės bal-

sas perverdavęs klausytojų sielas. Dėl to šv. Cecilija yra giesmininkų globėja.

Jos šventė yra 22 lapkričio. Lietuvoj yra šv. Cecilijos giesmininkų ir muzikų draugija, kurios turi chorų plačioj Tėvynėj. Kaip jūs užaugsite gerabalsiais, galėsite prie tos draugijos prisidėti ir kartu Dievą giesmėmis garbinti.

Giesmė tikrai padeda pakeisti sielą ir ją į Dievą nugręžia. Štai Šveicarijos kalėjimuose sėdėjęs vienas didelis nusikaltėlis, kurs išeidamas iš kalėjimo jau buvo sumanęs apsivogti. Eina. Išgirsta Išganymo armijos narius begiedant. Įeina ir jis pasiklausyti. Čia beklausant Dievas taip sukrečia jo sielą, kad jis pasibaisėdamas pamatė savo biaurią praeitį. Čia pat jis pasiryžo nauju žmogumi tapti. Tokiu jis tapo. Jį išgelbėjo giesmė.

Labai daug atsitikimų yra žinoma, kad beklausydami gražių giesmių ir dideli nusidėjėliai sugrįždavo pas Dievą, jie patys pradėdavo savo giesmėmis Viešpatį garbinti, nes giesmė labiau veikia sielą, kaip paprasta malda. Kad tai yra tiesa, jūs patys galite pasakyti.

Ne kartą mačiau didelį jūsų nustebimą išgirdus naujų giesmininkų balsus. Kartą, užgiedojus gražią giesmę, nebesusilaikė vaikai, atsisuko į vargonus, prasižiojo (vienas net liežuvėlį iškišo), viską užmiršę klausėsi gražios giesmės. Tik pabaigus atsiminė, kad jie ne į altorių atsisukę, bet į vargonus, kad giesmių klausė ne ausimis, bet akimis, vėl atsisuko į altorių.

Jaučiu jūsų jaunų širdžių balsus, kurie šauktų — nuo šiandien mes rūpinsimės giesmėmis, nes giesme geriau ir lengviau Dievą garbinti. Taip. Gerai. Bet to dar maža. Reikia tikrai pasiryžti ir ruoštis giesmininku. Ką pirmiausia reikia daryti? Giesmės turi žodžius, todėl pirmiausia pradėkite mokytis giesmių žodžių. Įsigykite giesmynėlių ir skaitykite namuose, bažnyčioje, ar pamėginkite namuose pagiedoti. Taip palengvėl mokėsite visų giesmių žodžius, bet kartą išmokę nepalikite, o dažniau juos pakartokite. Kaip tai išmoksite patys, galėsite padėti kitiems išmokti, ypač neturtingiems vaikams, kurie negali nusipirkti giesmynėlių. Kuomet jau bus jūsų būrys mokančių žodžius, nueikite pas vargonininką ir prašykite pamokyti giedoti. Šventadieniais ir šiaip kuomet pasimokydami tapsite tikrais giesmininkais. Jūsų giesmių klausys tėveliai ir visa parapija. Jūs galite giedoti rytmečio valandas, Mišias, karunkas, mišparus ir daug daug giesmių. Kad tai įvykintumėte, jau šiandieną pasimelskime į giesmininkų globėją šv. Ceciliją, sugiedodami Marija Marija... Giedokime Viešpačiui! A.

39. Mūsų Valdovas

„Valdove, neik pro šalį,
išvydęs mūsų šalį,
Tau duosim, ką tik galim,
tik lik su mumis".

Jaunieji! Šiandien džiaugiasi dangaus ir žemės gyventojai. Angelai ir sielos danguj lenkiasi prie

Kristaus Valdovo sosto, o žmonės klūpi prie jo Altoriaus durelių. Visi džiūgauja, nes šiandien Kristaus Valdovo šventė. Jei žemiško valdovo šventėj visi stengiasi jį tinkamai pagerbti, tai dar labiau turime susirūpinti Kristaus — Dievo Valdovo pagerbimu. Tinkamiausiai pagerbsime, jei gerai suprasime, kas yra mums Kristus ir ką jam privalome. Todėl šiandien svarstysime:

1. Kristus vaikučių Valdovas,
2. Mūsų širdys Kristui.

Gerieji! Kristus yra galingiausias Valdovas. Jūs dažnai galite jam giedoti: „Valdove, neik pro šalį... Tau duosim, ką tik galim, tik lik su mumis". Teisingai sakoma: jam lenkiasi dangus ir žemė, nes jis viso Sutvėrėjas ir Viešpats. Jo žodžių privalome klausyti. Jūs dar atsimenate, kai mokykloj kunigas pasakojo, kaip kartą Kristus laivelyje miegojo, tuo tarpu siautė audra, bangavo jūra, kaip išsigandę apaštalai šaukė: „Viešpatie, gelbėk mus, žūname!" Tada visur buvo neramu: širdyse ir gamtoje. Pabudo Kristus, pati ramybė ir nuramino įšėlusią gamtą. Galingai ištarė: „Nutilkite, nurimkite"! Visa nutilo. Kaip nuramino audrą, taip Kristus gali išgydyti žmones nevartodamas vaistų. Užtenka Kristui pasakyti: „Stokis, imk savo lovą ir eik namo", ir 38 metus sirgęs stojasi sveikas. Gydo raupsuotus jų nepaliesdamas. Taria: „Noriu, būk nesuteptas", ir raupsai išnyksta. Ta pačia galia išvarydavo piktąsias dva-

sias. Pati mirtis ir gyvybė jo rankose. Jis pasakė mirusiam jaunikaičiui: „Aš tau sakau — kelkis“ ir vėl kitą kartą: „Mergaite, kelkis“, ir mirtis išnyko, nes Kristus gyvybę pašaukė. Taigi Kristus yra visagalis Valdovas.

Vienas žymus karalius yra pasakęs: „Tikras karalius privalo pirmasis savo tautos tarnas būti“. Kristus dar gražiau tai išreiškė: „Nes ir žmogaus sūnus neatėjo, kad jam tarnautų, bet kad jis pats tarnautų ir duotų savo gyvybę, kaip atvadavimą už daugelį“ (Mrk. 10, 45). Mieli vaikučiai! Tai nėra tik gražūs žodžiai. Ne. Juk jis iš džiaugsmingo dangaus ant žemės atėjo, vargšu žmogumi tapo, buvo paklusnus, dirbo nuo ryto lig vakaro, sužeistom kojom vaikščiojo, ieškodamas pražuvusių avelių. Jis davė prikalti prie kryžiaus savo rankas, perdurti širdį, mirė iš žmonių meilės, kad mes dangaus gyvenimą gautumėm, Dievo ir Kristaus Valdovo vaikais taptumėm. Šiandien mes tokiais ir esame. Bet ypatingai Jis yra vaikučių Valdovas, nes jam brangiausia nesuteptos kūdikiškos vaikučių širdys. Jis tampa jūsų Valdovas per krikštą, pirmąją Komuniją. Jis jūsų sielos Valdovas, kai mokotės, ilsitės, meldžiatės, ar žaidžiate. Jis visuomet arti jūsų, nes Jis meilingasis Valdovas.

II. Malonūs jaunuoliai! Ką mes privalome už tai Kristui Valdovui? Mums, Valdovo vaikams, tas yra aišku. Ką mes jam privalome, tą dažnai ir karštai išreiškiame giesmėj:

„Todėl Tau, saldi Paguoda,
savo širdį atiduodu".

Mūsų Išganytojui priklauso mūsų ištikimybė ir meilė. Niekas negali mūsų nuo jo atskirti. Jis mūsų Valdovas, kurs valdo tiesa, tikėjimu, kurį Pats atnešė. Šiandien pasiryžkime niekuomet neatsisakyti tikėjimo. Geriau mirti, negu katalikiškąjį tikėjimą prarasti. Toliau Kristus yra mūsų širdies ir valios Valdovas. Todėl mes privalome Jo ir Jo įkurtos Bažnyčios klausyti. Pagaliau Kristus yra ir mūsų kūno Valdovas, mumyse jis gyvena, kaip savo bažnyčioj, čia yra Jo karališkas sostas.

Kaip tinkamiausiai įteiksim Kristui Valdovui savo jaunas širdis? Manau, žinote. Visiškai paaukosim savo širdis savo dangiškam Valdovui maldingai klausydami šv. Mišių ir priimdami šv. Komuniją. Šv. Mišiose Kristus yra arčiausiai, o per komuniją jis apsigyvena jumyse, čia Jis pradeda viešpatauti. Jums reikia paruošti ir nuoširdžiai kviesti Jį į savo širdį. Priėmę Jį praturtėjate ir tampate kilnesni. Po komunijos, gerieji vaikučiai, Kristus gyvena jūsų dvasioje ir valioje, širdyje ir kūne!

Bet kartais aukojant Kristui savo širdis tenka ir labai daug kentėti. Kai Meksikoj persekioja katalikus, tai ir vaikai turi uoliai ginti savo tikėjimą. Tikinčiuosius sugauna, sukiša į kalėjimus, kankina. Vieną Didįjį Penktadienį sugavo jaunuolį, pastatė prie sienos sušaudyti, jei jis drįstų Kristų išpažinti. Norėjo jam užrišti akis, bet jis nesutiko. — Aš ne-

su joks nusikaltėlis ir pats drąsiai galiu duoti ženklą savo mirčiai. Tai ištaręs sušuko: „Tegyvuoja Kristus Valdovas!“ Su tais žodžiais krito negyvas, bet už tai buvo ištikimas iki mirčiai.

Tai nebuvo berniuko tušti žodžiai, bet gyvybės verti. Ir mes gyvenimo sunkenybėse visuomet pasiryžkime aukoti gerajam Kristui jei ne savo gyvybę, kurios niekas dar dabar iš mūsų nereikalauja, tai aukokime bent gyvai tikėjimu plakančią širdį. Jei gyvai Kristų išpažinsime, jo apaštalai būsime, daug laimėsime; jei užsiginsime, Jo išdavikais būsime. Bet iš jūsų veidų matau, kad jūs pasiryžę visuomet su Kristumi būti, lyg girdžiu galingai šaukiančius, kaip anas meksikietis — Tegyvuoja Kristus Valdovas! A.

II. PASITAIKANČIOSE ŠVENTĖSE

40. Naujas Žmogus

Mažasis Jonukas, dvejų metų berniukas, vos galėdamas paeiti parvirto į purvyną, susipurvino savo rūbelius, visas išsitepė ir atrodė kaip koks purvo „Jonelis". Pamačiusi motina taip išmurzintą vaiką, greit čiupo į savo rankas, nešė į kambarį, pervilko švariais, gražiais rūbeliais, nuprausė, sušukavo... Jonukas vėl pasidarė švarus, gražus motinai ir visiems kitiems.

Kitas atsitikimas po šešerių metų. Jonukas jau aštuonerių metų. Jis bėgioja gatvėmis, žaidžia su vaikais. Taip bežaisdamas vaikas panorėjo parodyti, kaip degloji voliojasi saulės atokaitoje, purvyne. Todėl gerokai pasivoliojo ir Jonukas, susitepdamas savo drabužėlius, rankas ir veidą. Tokį murziną Jonuką vėl pastebi budri motinos akis. Dabar motina liepia pačiam nusiprausti ir už tokį sauvaliavimą Jonuką išbara ir net beržinę parodo, iš namų nebeišleidžia.

Gerieji! Manau, suprantate, ką tiedu vaizdeliai reiškia. Mažasis Jonukas yra jūsų sielos paveikslas

prieš krikštą. Tuomet jūsų siela buvo sutepta, subjaurota, kaip tas mažas vaikas, bet jūs patys buvote nekalti, todėl jus mūsų dvasiška motina Bažnyčia krikšto vandeniu greit apvalė, ir vėl tapote šventų širdžių žmonės.

Aštuonerių metų Jonukas yra dabartinės mūsų sielos paveikslas. Jūs jau ne be supratimo, bet žinodami, savo noru, išsimurzinate sielą. Todėl šiandien savo noru, su Bažnyčios pagalba ir ruošiatės ją nuvalyti. Pirmoji jūsų išpažintis, geriau pasakius, pirmą kartą priimtas Atgailos Sakramentas apvalys nuo nuodėmių, kurias patys padarėte. Krikštas nuplauna nuodėmes ir be mūsų pačių, bet atgaila išdildo nuodėmes tik mums patiems to norint. Tiesa, čia reikės jums išgirsti pabarimo ir pamokymo, žodžiu, gausite bausmę, tik niekas neplaks jūsų rykšte, nepeš ausies, kaip gal kai kurie jus pagasdindami pasakė. Kadangi jūs šiandien pirmą kartą atliekate išpažintį, tai bus sunkiau, negu įpratus, bet nėra taip baisu ir sunku, kaip kartais mąstome. Pirma išpažintis bus lengviau atlikti, negu kai reikėjo iškęsti sūnui bausmę iš savo tėvelių už nusikaltimus. Čia jus teis ne kunigas, bet pats Dievas per kunigą. Dievas yra geras, ypač vaikams, kurie prie Jo eina. Dievas ne tik teis, bet ir palaimins, padarys jus kitais žmonėmis, o tai yra laimė.

Bet vis dėlto atgailos Sakramento priėmimas yra rimtas įvykis jūsų gyvenime. Jis toks bus visą gyvenimą. Kaip prieš rimtą dalyką jūs rimtai ir

ruošiatės jau keli metai, bet ypač paskutiniaisiais mėnesiais. Paskutinė diena ir naktis ypač buvo nerami. Laukėte egzaminų, mokėtės kaip elgtis prie langelio, bet daugiausia mąstėte savo širdy, ką padarėte netinkamo Dievui. Štai dabar matau jus esant labai susirūpinusius. Artėjant prie langelio, dar smarkiau pradės lakstyti jūsų širdis krūtinėj... Atsiras baimė. Tai paprastas dalykas, nėr ko rūpintis, bet nekreipiant dėmesio siekti savo tikslo.

Jūs viską jau mokate ir žinote, kaip reikia priimti šv. Atgailos Sakramentą. Taip ir reikia. Bet prieš tokį rimtą darbą naudinga pakartoti pačius svarbiausius klausimus. Aš noriu tai priminti prieš pirmą išpažintį, kad kai jūs vieni eisite išpažinties, patys lengvai galėtumėte tai padaryti. Vieni palikti esame silpni ir negalėtume tinkamai tai atlikti. Todėl dabar ir vėliau prieš kiekvieną išpažintį neužmirškite karštai pasimelsti. Galite melstis iš maldaknygės, bet galite ir savo žodžiais prašyti šv. Dvasią, kad ji paruoštų jūsų jaunas sielas tokiam svarbiam veiksmui atlikti. Galite sukalbėti septynerius poterius ir palenkę galvutes mąstyti ir laukti, ką pasakys jūsų vidaus balsas. Pamėginkime šiandien pasimelsti kartu, kad vėliau mokėtumėte vieni. (Čia sukalbami pot. ir padaroma pašnekesys su šv. Dvasia). Jau. Juk geriau sieloje pasidarė. Dabar dar kartą atsiminkime tą tvarką, kuria suskaičiavote savo nusikaltimus. (Keliais žodžiais pakartojama išpažinties atlikimo būdas). Sakykime ką žinome: nuodėmes ir jų skaičių, rūšis, apsilei-

dimus, skriaudas. Dabar, dar turime atlikti patį svarbiausią pakartojimą. Kas yra svarbiausia atgailos Sakramente?... Gerai. Žinote.

Gailestis su tvirtu pasiryžimu nebenusidėti. Tik pagalvokime, kaip meiliai Kūdikėlis Jėzus į mus žiūri ir laukia mūsų sugrįžimo. Jis buvo mažas, užaugo, mokė žmones. Bet paskui? Paskui aukštai ant kryžiaus iškeltas kentėjo ir mirė, visas kraujas ištekėjo... Už ką? Už tas nuodėmes, kurias mes dabar savo sąžinės krepšelyj turime. Todėl su skaudančia širdimi ir kenčiančio Jėzaus pasigailėjimu tarkime: „Jėzau, atleisk man, aš tave įžeidžiau, nors tu mane labiau mylėjai, kaip manc motina. Nuo šiandien aš būsiu kitas, tikras tavo draugas. Jėzau, padaryk, mane savo draugu". Valandėlę gailėkimės savo širdyj. Pasiruošta. Dabar ramiai ir rimtai galite eiti prie dvasiškos ugnies, atgailos Sakramento. Čia tegul dega mūsų nuodėmės ir tegul pražysta šventos gėlės. Visi už savo gerą išpažintį drauge sukalbėsime Tėve mūsų. A.

41. Vėl sieloj Giedra

Jaunieji mano klausytojai! Pradžioje nukeliaukime į vieną Vokietijos miestą — Regensburgą, kuriame yra šv. Emerano bažnyčia. Tos bažnyčios prieangyje prieš daug šimtų metų Didįjį ketvirtadienį dideli nusidėjeliai laukdavo nuodėmių atleidi-

mo. Tur būt tie atgailautojai virš durų abiejose pusėse buvo nupaišę Jėzaus ir Marijos paveikslą, kuris atrodo tikrai senoviškas, nors neryškus ir nublukęs, nes daug šimtmečių jis išbuvo po kalkėmis. Mat, pradžioj jis buvo tikrai gražus, bet kai kurį laiką tų paveikslų grožio niekas nebevertino. Juk ir Pažaislio bažnyčioj ir vienuolyne paveikslų nebrangino ir naikino. Tuomet tuos paveikslus užtepdavo kalkėmis. Ir taip užtepti jie išbuvo lig mūsų laikų, kai keli gražiųjų paveikslų mylėtojai įspėjo tose vietose galint būti paveikslų, atsargiai su peiliu nuskuto. Nuostabu. Su džiaugsmu sušuko: — Mes atradome gražiuosius paveikslus, nors žmonės iš jų juokiasi. Dabar tie paveikslai saugojami ir niekuomet nebebus sunaikinti, nes tai yra senų šimtmečių liudininkai.

Šiomis dienomis, malonieji klausytojai, jūs privalote ką panašaus padaryti savo sieloj, panašiai, kaip anie dailininkai su paveikslais. Tai jūsų darbas atgailos sakramentą priimant. Jūs jau gerai žinote, jog ir jūsų siela yra didžiai gražus paveikslas, panašus į Dievą, kuris savo begaliniu grožiu atsispindi jūsų sieloj. Mūsų sielos yra spindintis Išganytojo paveikslas, Kristaus kraujo lašeliais išpuoštas. Jūsų sielos yra šv. Dvasios indu, kuriame sukrautos, kaip auksas žvilgančios Dievo malonės. Bet, deja, kaip išrodo šis nuostabus paveikslas kai kurių vaikų sielose. Jis yra užtrintas visokeriopomis bjaurybėmis. Giliau įsižiūrėję jūs galite pamatyti vieną sielos brūkšnį raudoną, kaip kraują, tai

koliojimasis, keiksmai ir peštynės vienų vaikų su kitais, tai yra įžulus nepaklusnumas tėvams, kada jie užkaitina šiems širdis! Kitas bruožas atrodo geltonas—ar tai nėra geltonasis pavydas ir niekingas džiaugsmas iš artimo nelaimės. Toliau vėl matyti pilkas kleksas, tai ne juodas ir ne baltas, bet savotiškas, neapsakomas — tinginys, kurs nepajudina savo valios rimtiems darbams.

Toliau vėl blizga žaliai, mėlynai, violetiniai ir dar kaip kitaip: tai melagiai vaikai, kurie į visokius klausimus gali visada pataikyti, kaip kuomet reikia. Bet ką dar galima pamatyti? — Juoda kaip anglies dėmė! Ar tai galima, kad vaikai jau būtų savo dieviško panašumo sielos paveikslą mirtina nuodėme taip baisiai sutepę, kad nieko iš jų dieviško nebebūtų galima bepažinti? Gaila ir graudu nustoti dangiško grožio paveikslo...

Bet nenusiminkite, nors yra ko nuliūsti. Šis gražusis jūsų sielos paveikslas turės būti vėl atgražintas. Tik leiskite nukaišti nuodėmių kalkes, o siela vėl suspindės tokiu nekaltumu, kaip ką tik po krikšto buvo.

Dabar galite suprasti, ką atgailos sakramentas iš sielos padaro. Čia nuskaistinama, nes visos nuodėmės atleidžiamos, subjaurinta siela vėl Dievo kūdikiu tampa, reiškia atgauna malones, kurias buvo praradusi. Taip! Sielos skaistumas sugražinamas su Dievo malonės pagalba, bet mes turime norėti ir toliau jį gražinti. Sielai puošti teptukas yra pamirkomas dieviškojo Išganytojo kraujuje, kuris

šv. Komunijoj yra išliejamas atgaivintame sielos paveiksle. Mes dabar turime atsižymėti visus Kūdikėlio Jėzaus bruožus. Bet ir taip papuošta siela negali palikti be rūpesčio. Ji kasdien turėtų būti puošiama gerais darbais, kad mes, kaip sako šv. Paulius, pasikeistume iš skaistumo į skaistumą.

Kartais sieloj taip sunku ir liūdna, kad nei kitam negalima pasakyti, nei nusiraminti. Ateikite tada prie Jėzaus per išpažintį, Jam pasiguoskite ir tuoj geriau pasidarys. Siela po išpažinties pasidaro panaši į nugiedrėjusį dangų. Ką tik čia pilki debesys slankiojo, vėjas ūžė, lietus lijo, perkūnija skaldė. Praėjo. Padangėj vėl saulės spindulėliai sužibėjo, ramu ir giedra pasidarė. Taip yra ir sieloj po gerai atliktos išpažinties. Prieš ją gal ir baisu buvo, bet po jos tik malonu, gera, giedra. Ypač jums, jaunieji klausytojai, tokios sielos giedros nuoširdžiai linkiu, kad niekuomet audros nesiaustų, o tik giedra jūsų sieloj viešpatautų, kaip ramią vasaros naktį...

A.

42. Mano Žvakė

Jėzau, prie manęs ateiki,
savo meilės man suteiki...

Mielieji Kristaus jaunuoliai! Matau nušvitusius jūsų veidelius, džiaugsmu spindinčias akutes ir... Dar daugiau... Ramu. Klausaus. Lyg girdžiu Kristaus Kūnu ir Krauju pasotintų jūsų širdžių plaki-

mą: tuk tuk tuk. Taip. Tikrai jūs džiaugiatės, nes yra kuo džiaugtis. Laimingesnės dienos neturėsite savo gyvenime ant žemės. Laimingi ir linksmi būsite, kaip su Jėzumi danguje gyvensite. Šiandien esate dangiškojo Rojaus prieangyje. Jūs turite Jėzų ir Jėzus jumyse gyvena. Čia telpa visa laimė. Kai žmogus yra labai laimingas, jis viską užmiršta ir užsimiršta, nes laime gyvena. Jūs šiandien ir esate taip laimingi, nes pats Jėzus jums tą džiaugsmą teikia, bet nenorėčiau, kad jūs visiškai užsimirštumėte, kaip bus toliau. Šią valandėlę pagalvokime, kaip toliau reiks gyventi, kad toki pat laimingi liktumėt, kaip šiandien esate.

Aš žinau, kad jūs jau padėkojote Jėzui už Pirmąją Komuniją, dieviškąją dangaus dovaną. Nujaučiu, kaip jūs kalbėjotės su geruoju Kristumi, ką Jam sakėte ir ko prašėte. Gražu. Leiskite ir man dar kelius žodelius pasakyti.

Eidami Pirmosios Komunijos turėjote gražesnius rūbelius, naujus batelius, mergaitės su gėlių vainikėliais ant galvų, ant rankų laikėte apsivynioję Dievo Motinos Marijos rožančių. Bet vieną daiktą jūs visi turėjote tokį pat. Kas tai? Įspėjate — ž v a k ė. Kodėl jūs einate prie Pirmosios Komunijos su žvake rankoje? Gerai, papasakosiu. Jūs esate matę krikštijant mažus vaikus. Kai jūs buvote mažiukai ir jus kunigas pakrikštijo. Ką kunigas įduoda kūdikiui į rankas tuoj pakrikštijęs? Matėte, kad jis įduoda degančią žvakę. Tai yra krikšto žvakė, pirmoji mūsų gyvenimo žvakė. Tos žvakės liep-

na išreiškia Dievo malonės šviesą, kurią gauna kiekvieno apkrikštytojo širdis. Prieš krikštą mūsų širdis yra juoda ir sutepta, bet po krikšto tampa skaisčiai spindinti. Uždegta krikšto žvakė aiškiai tai parodo. Pirma ji nedegė, bet dabar liepsnoja. Pirma mūsų tikėjimo šviesa buvo užgesinta, dabar ji veržiasi į Jėzų Kristų. Tą tikėjimo šviesą, kurią gauname per krikštą, negalima užgesinti, bet dar labiau šviečiančią nunešti dangaus Viešpačiui, Jėzui Kristui, Marijai ir visiems šventiesiems.

Štai jūs augate ir stiprėjate. Kartu didėja ir jūsų tikėjimas, Dievo malonė veda mus vis arčiau dangaus. Šiandien jūs jau įžengėte į neapsakomojo dangaus prieškambarį. Šiandien parodėte Dievui, kad jūsų pirmoji krikšte gauta šviesa neužgeso, bet dar šviesiau dega... Tie, kurių tikėjimas užgeso, čia nepasirodė. Jūs gi džiaugdamiesi atėjote. Atėjote pasakyti Dievui, pareikšti Jam savo karštą tikėjimą į Jį. Pasakėte, kad tikite ir į Švč. Sakramentą, ne tik tikite, bet panorėjote Jį į savo jaunas širdis paimti. Kartu atsinešėte ir pirmąją — krikšto žvakę. Nesvarbu, kad tai kita žvakė, bet ji tą patį reiškia. Matau jūsų eiles, — visų rankose tikėjimo ir šviesos ženklas — žvakė. Prieš Komuniją užsidegėte ją iš Amžinos lempelės liepsnos. Kaip ta lempelė nuolat dega prieš Švč. Sakramentą, taip ir jūsų tikėjimas į Švč. Sakramentą nuo šiandien dar labiau liepsnos. Kas dega, tas šildo ir kaitina. Jėzus šv. Komunijoj tikrai maloniai šildo, tik ne kūną, bet sielą. Tą dievišką šilumą dabar jaučiate ir vi-

suomet jausite, kai tik šventai Jėzų priimsite Komunijoj. Tai bus visuomet, kai tik degs jūsų antroji žvakė, arba Pirmosios Komunijos žvakė.

Komunijos žvakės istorija nesibaigia šia diena. Šią žvakę jūs turite pasilikti tolimesniam gyvenimui. Ji turi būti jums brangi. Malonu būtų girdėti, jei jūs visi šią žvakę gražiai užlaikytumėte visą savo gyvenimą. Kai kurie vaikai taip ir daro. Pirmosios Komunijos žvakę parsinešę padeda patogesnėj vietoj: pakabina prie savo lovelės ar padeda į savo daiktų skrynelę, kad nesugestų.

Vėl gyvenate, kartais prisimenate savo Pirmosios Komunijos žvakę. Paklausiate savęs: ar neužgeso anas šventas tikėjimas, kurį gavote per krikštą ir kurį taip jautriai atnaujinote ir pagilinote priimdami Pirmąją Komuniją. Štai dabar Viešpats siunčia savo angelą iš dangaus, kurs kviečia jus keliauti pas save. Kas dabar ves jus? Kas rodys kelią, apšvies takelius? Prisimenate savo Pirmosios Komunijos žvakę — pasiimate ją. Dabar ta pati Pirmosios Komunijos žvakė tampa Paskutinės jūsų Komunijos žvakė. Kaip per Pirmąją Komuniją ji švietė jūsų sielai tolimesnį žemės gyvenimą, taip dabar apšvies amžiną kelionę. Matote, ši žvakė taps jūsų mirties ir dangaus gyvenimo šviesa. Kaip prasminga turėti savo Pirmosios Komunijos žvakę!

Įsivaizduokite, kad esate seneliai, gulite mirties patale, taip sunku, baisu... Bet štai paduoda jums Pirmosios Komunijos žvakę... Suspaudžiate stingstančiomis rankomis ir prisimenate šią laimės dieną,

kai Jėzų priėmėte, džiaugiatės, ką Jėzus jums buvo prižadėjęs. Tas prisiminimas suteikia jėgų ir jūs sustiprėjate. Čia tuoj ir Paskutinioji Komunija. Jūsų siela laimėjo. Trejopa žvakė neužgeso, bet dega ir šviesdama veda jus į laimingą amžiną gyvenimą. O laimė! Taigi žvakė neduoda tik šia diena gyventi, bet ji moko tinkamai visą gyvenimą sutvarkyti. Pasiryžkim visuomet išlaikyti šviesiai degančią tikėjimo, Dievo ir artimo meilės žvakę. Kad tai pavyktų, kartu sukalbėkime trumpą maldelę **Sveika Marija. A.**

43. Neišgriaunama Pilis

Daugelis jūsų esate keliavę po gražiąją mūsų tėvynę. Stebėjote, kaip blizga patvinę ežerai, žaliuoja miškai, žydi gėlės... Bet visų akys labiausiai nukrypdavo į kalnus, kurie piliakalniais vadinasi. Gal yra jų ir jūsų apylinkėj. Jei kas nematė ir nelankė, tai bent girdėjo ar skaitė jų padavimus. Visų akyse stovi darbščių lietuvių rankų supilti kalneliai: Merkinės, Pūnios, Birštono, Pilėnų, Veliuonos, Šatrijos, Džiugo ir t.t. Kodėl juos pylė, visi gerai žinote. Čia statė pilis, degino ugnis ir darė ženklus priešui artėjant, budėjo Tėvynės sargyboj.

Lietuvių pilis gyvai gali pavaizduoti mūsų sielą. Priešai, norėdami nukariauti tautą, pirmiausia stengiasi paimti pilis. Ar sielos pilys neturi priešų? O, kur neturės, ir kiek dar daug. Mūsų sielą puola tūkstančiai įvairių gudragalvių nevidonų. Visas

margasis gyvenimas nusėtas sielos žudikais. Jų slankioja namuose, kelyje, mokykloj, žaidžiant ir ilsintis... Kartais jie kaukia kaip vilkai,tykodami mus praryti, kartais švelniais žodeliais prašneka draugo lūpomis. Bet tikslas tas pats — pražudyti sielą.

Smarkiai priešai puldavo senovės lietuvius ir griaudavo jų pilis. Bet narsūs mūsų broliai nepasiduodavo — ritindavo rąstus nuo pilies kalno, liedavo verdantį vandenį, akmenis svaidydavo, bet apie pasidavimą nė kalbos! Tada priešai šaukdavo —čia neišgriaunama pilis! Kai jėga neįveikdavo, tai griebdavos gudrybės. Apsupdavo pilį iš visų pusių ir laikydavo neišleisdami nė vieno žmogaus. Taip tęsdavosi kelius mėnesius. Pilies gynėjai pritrūkdavo maisto ir vandens, nusilpdavo ir be vargo patys pasiduodavo išbadėję ir išvargę: Išalkintus karius priešas tuoj paimdavo į nelaisvę ar iššudydavo.

Mielieji klausytojai, ar nenuvokiate, kad taip įvyksta ir su mūsų sielos pilimi. Ji tada lengviausiai įveikiama, kai dvasia kenčia alkį ir troškulį. Nesistebėkite, jaunieji klausytojai. Jūsų sielos dažnai šiandien pratinamos ar net verčiamos badauti. Ar nejautėte tingų savo širdies balsą, nerangumą, kai ruošėtės eiti prie Dievo stalo, tai buvo pirmas ženklas sielos alkimui paskelbti. Gal jau pas kai kuriuos tas badas jau tęsiasi kelius mėnesius, o gal jau metus. Ne, jūs to dar nežinote, bet pasėta sėkla greit keroja ir užauga dideliu medžiu. Juk mes į dieną kelius kartus maitiname ir girdome savo bro-

Įį asilą — kūną, bet kiek kartų pasotiname to kūno valdovę sielą? Ar neraustame tai prisiminę? Ar nežvanga priešo retežiai, kurie greit gali būti užnerti ant išbadėjusios mūsų sielos.

Jaunuoliai ir jaunuolės! Šiandien noriu jums skelbti, ne, noriu kartu su jumis kartoti — **mes ilgiau nebadausime ir netrokšime!** Kas yra mūsų sielos dvasiškas penas? Aišku. Pats Jėzus Kristus šv. Komunijoj. Klausykimės, supraskime jo džiuginančius žodžius: „Aš gyvenimo duona, kas ateina pas mane, tas nealks, ir kas tiki į mane, niekuomet netrokš". Koks geras Jėzus ir kaip brangus jo maistas. Kitoj vietoj jis vėl tai kartoja, aiškiau pasakydamas, kas bus tas maistas, nuo kurio nemirs: „Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, jei nevalgysite žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvenimo. Nes mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas" (Jon. 6).

Ar begali būti aiškesnis liudijimas ir brangesnis palikimas. Pats Jėzus duoda save mūsų sielai maistu, kad ji nealktų, o išalkusios neužvaldytų piktasis, t. y., nuodėmė ir gyvenimo nedorybės.

Iš to, kas lig šiol pasakyta, nebegalite abejoti, kaip svarbu dažnai eiti prie šv. Komunijos. Tik Komunija palaiko mūsų sielos gyvybę, jėgą

ir grožį. Dažna Komunija yra apgultai pilies įgulai iš dangaus numetama mana. Dabar apgultus karius aprūpina maistu ir visokiais reikmenimis lėktuvais. Bet ir Dievas nepamiršta savo karalystės karių, jis juos aprūpina dvasišku maistu, dažnai prie Komunijos kviesdamas.

Dažna Komunija ne tik saugo mūsų sielą, bet ir puošia ją. Pažįstu vaikų, kurie dažnai eidami prie Komunijos iš pikčiurnų pasidarė švelnūs ir malonūs, iš tinginių — įpratę dirbti, iš nepaklusnių — klusnūs. Tokių jaunuolių akys linksmai žiba, mintys dažnai į dangų kyla, žodžiais Dievą garbina. Pasitaiko būti neramiems, nuliūstate ir nepatenkinti... Skubėkite į bažnyčią, prieikite išpažinties, priimkite Komuniją ir vėl atsinaujinkite, kaip pavasario gėlelė, vėl čiurlensite, kaip skaidrus upelis.

Augant kūnui ir siela daugiau priešų sutiks. Kas padės tada jūsų dvasiai į gera pakrypti, kas išmokys kenčiant džiaugtis? Atsakymas tas pats — dažna Komunija. Bus sunku dirbti, nepasisekimai persekios, nelaimės aplink jus skraidys, kaip šikšnosparniai, ir tada tikras apsigynimo ginklas — dažna Komunija. Bet kaip dažnai eiti? Juo dažniau, juo geriau — kad ir kasdien. Bet ne rečiau, kai kartą į mėnesį. Tai jau nevadinsis dažna Komunija. Reiktų dažniau. Stiprinkitės kas savaitę, prieš didesnes šventes ar dažniau, niekas jūsų sielos pilies neišgriaus. Viešpatie, laimink mūsų didžius pasiryžimus. A.

44. Dievas su Mumis ir Mumyse

Septyni šimtai metų prieš Išganytojo gimimą žydų žemėje gyveno didis pranašas. Jo vardą visi esate girdėję. Jis vadinosi **Izaijas.** Pranašas Izaijas labai daug pranašavo apie būsiantį Mesiją. Jis skelbė tai, kas turėjo įvykti po kelių šimtų metų, nes Dievas jam buvo suteikęs pranašystės dovaną. Tarp kitų žinių, jis yra nusakęs ir Mesijo vardą: **„Jis vadinsis Emanuelis“,** skelbė pranašas. Mes pakartojame — Emanuelis. Lietuviškai tai reiškia — **Dievas su mumis!**

Tokiu būdu visi gerieji žmonės sužinojo didelę ir malonią žinią: Ateis laikas, kad Dievas gyvens su mumis ant žemės. Jis gyvens, kaip ir mes gyvename. Jis kalbės, kaip ir mes vieni su kitais šnekamės. Papasakos apie savo dangiškąjį Tėvą — Dievą, dangų, angelus... Jis vargšams nusidėjėliams žmonėms atleis nuodėmes. Kaip mielai džiaugsis žmonės! Pagalvokime, kaip jie laukė Mesijo.

Kaip pranašas sakė, taip ir įvyko. Gerasis Išganytojas atėjo į pasaulį. Jis su savo motina Marija ir globėju Juozapu gyveno Nazarete. Užaugęs keliavo po visą šalį, mokė žmones, stebuklus darė ir barstė žmonėms savo gerumą. Tada gyvenę žmonės tikrai galėjo šaukti — **Dievas su mumis!**

Ar mes negalime to pat sakyti — **„Dievas su mumis“.** Taip. Ir mes galime ir turime tai daryti, kadangi Dievas altoriaus namelyje visada pa-

šilieka su mumis. Ten, kur dega amžina ugnelė, jis pasirinko sau gyvenimą tarp mūsų — D i e v a s s u m u m i s! Mes galime dar daugiau pasakyti... Ir jūs, mano mielieji Pirmosios Komunijos dalyviai, pirmą kartą gyvą Jėzų priimdami į savo širdis, galite daugiau pasakyti negu Dievas su mumis. Juk per Komuniją Išganytojas mumyse apsigyvena. Mumyse! Ar tai gali būti, klauskime savęs, kad Dievas mūsų vargingose širdyse rastų sau pastogę... Taip tikrai yra. Džiaugsmingai plaka širdis, kurioje turi atrasti gražiausią ir tyriausią namelį. To ir mes norime. Todėl mes taip karštai meldžiame, kaip tik galime. Kokie jūs laimingi būsite Dievo vaikai. Jumyse dabar gyvens Dievas! Jūs būsite gyvasis Dievo namelis. Čia reikia rimtai ir ramiai pamąstyti, kokia laimė ir džiaugsmas apglėbs jus. Prie jūsų širdžių dabar atskris angelų pulkai, lydės šventieji, nes Dievas pas jus ateis...

Jūs tur būt esate matę dideles bažnytines iškilmes, kurios primicijomis vadinasi. Tada kunigas pirmą kartą vienas laiko šv. Mišias. Džiaugiasi parapija, visi žmonės, bet didžiausia laimė kunigui, kurs savo žodžiais Dievą iš dangaus nukviečia ir visoms širdims maistą pateikia. Tada kunigas yra galingesnis už pranašą Izaiją, nes jis pasako Išganytojui: „ateik" ir jis ateina.

Jūsų šiandieninė Pirmosios Komunijos valanda yra panaši į kunigo pirmųjų šv. Mišių laikymo laiką. Ir jūs sakote: „A t e i k, J ė z a u m i e-

liausias, į mano vargšę širdį", ir Jis paklauso, skubiai ateina, apsigyvena, kalbasi, laimina. Ar begali būti didesnis džiaugsmas ir laimė! Suprantu, kodėl nušvitę jūsų veideliai, kodėl taip patenkinti... O jei galėčiau įeiti į jūsų širdis, tai ten didžias linksmybes atrasčiau.

Ne jūs vieni šiandien džiaugiatės. Džiaugsmo ašarą braukia ir jūsų miela mamytė ir tėvelis, visi namiškiai ir artimieji. Juk jūsiškiai paskutinėmis savaitėmis daug meldėsi ir dabar meldžiasi už jus. Visi jie pasako Išganytojui labai daug svarbaus, kas jus gali nudžiuginti, ko Išganytojas šioj valandoj laukia. Ar žinote, ką jūsų tėvai tyliai gerajam Išganytojui sako? Pasiklausykite: „Mielas Jėzau! Mes rūpinamės ir stengiamės, kad mūsų vaikai būtų tinkamesni tavo gyvenimo nameliai. Mes budėsime, kad piktasis ir blogieji žmonės jiems nepakenktų. Mes kasdien su jais melsimės, šv. Mišiose dalyvausime, dažnai ir pamaldžiai šv. Komunijos eisime!" Taip tą valandą šnekėjo jūsų tėveliai Išganytojui.

Ką mes pasakysime gerajam Išganytojui Kristui? Ne ką kitą, kaip tą patį, ką pasakė ir jūsų tėveliai. Taip kalba jūsų kunigas klebonas, kuris jus priruošė prie tos šventės ir kuris jus taip myli, nes jis yra jūsų dvasios Vadas, o jam rūpi, kad jūs būtumėte geri ir šventi parapijiečiai. Taip kalbėjo jūsų mokytojai, kurie jums gero linki, taip mąsto visi tie, kurie yra bažnyčioj. Jėzus, išgirdęs to-

kią mūsų kalbą ir šventus pasiryžimus, palaimins. Jis dabar tikrai yra su mumis ir mumyse.

Pasikalbėkime valandėlę su geruoju Jėzumi patys vieni, pasakykime, ką dar kiekvienas savo širdyj turime ir ko norėtume turėti. Ypač nepamirškime padėkoti Jėzui už šiandien gautą malonę — dangišką Svečią. Pasveikinkime jį taip, kaip kiekvieno širdis moka sveikinti savo geriausius geradarius. Jėzau, pasilik su mumis ir gyvenk mumyse. A.

45. Kelias Dangun

Kai šv. Aloyzas buvo dar mažas ir išgirsdavo pasakojant apie dangų, jis greičiau troško užaugti ir pakilti į jį. Jis girdėjo, jog ten bus Jėzus, daug angelų ir būriai šventųjų, kurie tik šventas giesmes giedos ir Dievą garbins. Kiek paugėjęs pradėjo klausinėti, kur yra tas kelias, kurs į dangų veda? Ar tas vieškelis, kur vingiuojasi į kalnus, už debesų... Aš ten bėgsiu, kad tik greičiau į dangų patekčiau. „Palauk dar, mažasis Aloyzai", sakydavo jam vyresnieji, „kai priimsi Pirmąją Komuniją, tuomet tikrąjį kelią į dangų surasi". Dabar vaikui prasidėjo naujas gyvenimas. Dieną klausinėjo, galvojo, kuomet jis Pirmosios Komunijos sulauks, o naktį jau sapnuodavo ją priėmęs ir pamatęs baltomis rožėmis kelią išklotą į dangaus linksmybes. Prie ryto ir vakaro maldų pridėdavo ir maldelę, kad greičiau Pirmosios Komuni-

jos diena ateitų. Jaunuolis troško Jėzaus, ieškojo kelio į dangų.

Galite įsivaizduoti jo džiaugsmą, kai išgirdo pasakymą: „Aloyzai, tu greit jau prie Pirmosios Komunijos eisi". Vaikas viską užmiršdavo: valgį, žaidimus, vis ruošdavos prie Pirmosios Komunijos. Visi stebėjosi tokiu jaunuolio karščiu. Jis džiaugėsi, kad išsipildys jo didysis, iš vaikystės dienų įgytas troškimas — surasti kelią į dangų! Aloyzas prisiruošė. Pirmosios Komunijos rytas išaušo. Naktį kiekvieną valandą nubusdavo ir vis melsdavosi, kad tik gerai šv. Komuniją priimtų. Eina Aloyzas į bažnyčią. Ką manote, ar ir dabar jis dar klausia, kur kelias į dangų? Ne, mano gerieji Pirmosios Komunijos priėmėjai! Jis pats jau žino ir nujaučia. Eina į bažnyčią, bet jau rodosi, eina į dangų, nes juk šiandien pas jį Jėzus ateis ir apsigyvens.

Ir iš tikrųjų. Užgieda vaikų choras, užgroja vargonai, lyg prie dangaus vartų Aloyzas atsirado. Dabar jo sieloj jau dangus matosi, o čia tik angelų chorus girdi. Dar valandėlė ir Aloyzo širdis bus dangus, nes į ją nužengs dangaus Viešpats Jėzus...

Pagaliau per šv. Mišias išsipildo jo šventasis troškimas — jis priima Komuniją — Jėzų. Užtenka. Aloyzui aišku pasidarė, nebereikia klausti kelio į dangų. Jis jau žino, šiandien, šią valandą jis tuo keliu pradėjo eiti, pirmą žingsnį žengė. Jaunuolis iš džiaugsmo kalbėjo, šaukte šaukė, kad ir

kiti girdėtų — k e l i a s į d a n g ų p e r J ė z ų š v. K o m u n i j o j!

Šiandien mes žinome, kad tai tiesa, Aloyzas yra šventas ir gyvena danguje, jau ne sapne, bet tikrumoj. Jis su pasigėrėjimu stebi jūsų būrį, pradėjusį žengti tikrąjį kelią į dangų.

Bet gal dar maža to pavyzdžio. Prisiminkime kitą dangaus gėlelę, kuri į dangų nuėjo taip pat per Jėzų šv. Komunijoj. Tai šv. Teresėlė Kūdikėlio Jėzaus. Ji taip pat dar mažutė būdama žiūrėdavo į žvaigždeles, net matydavo savo vardą ten užrašytą. Ji troško šv. Komunijos ir dangaus. Ir Aloyzas ir Teresėlė ir milijonai kitų dangų pasiekė per dažną šventą Komuniją.

Dabar galite suprasti, kokią laimę jums Dievas šiandien teikia, ateidamas šv. Komunijoj. Jis jus pastato į tikrąjį kelią, duoda geriausią Vadovą į dangaus laimę. Bet dar ne viskas. Jūs pažįstate ir tokių, kurie taip pat priėmė Pirmąją Komuniją, bet kurie vis dėlto neina į dangų, nusigręžė nuo jo. Kas reikia daryti, kad ir su mumis taip neatsitiktų? Pirmiausia nukrypo nuo dangaus tie, kurie, priėmę Pirmąją Komuniją, greit ją užmiršo, daugiau nebeėmė. Taip negali būti! Kartą apsigyvenęs Jėzus nori ir toliau pasilikti, o kas jį išveja, tas tuo pačiu nusigręžia ir nuo dangaus, pameta tikrąjį kelią, vaikščioja šunkeliais. Ne taip elgėsi mūsų paminėti šventieji ir visi dangaus gyventojai. Jie, priėmę pirmąją Komuniją, artimai susibičiuliavo su Jėzumi, niekuomet nebeatsiskyrė,

tartum gyveno dangaus prieangyj ir dangiškos laimės priešaušryj. Jie prie Jėzaus Komunijoj eidavo dažnai ar kasdien. Bet ir nepriimdami Komunijos, jie dvasiniai jungdavosi su Jėzumi, sužadindami karštą norą ir troškimą priimti jį.

Vėliau nukrypo nuo dangaus tie, kurie šaltai priėmė Pirmąją Komuniją, o paskiau jei ir ėjo prie Dievo stalo, tai tik verčiami, be noro ir be supratimo. Kaip šventai reikia priimti šv. Komuniją, moko šventieji, kurie, Komuniją priimdami, viską užmiršdavo, tik Jėzaus meile degdavo...

Šiandien pastebiu ir jūsų karštą meilę Jėzui šv. Komunijoj. Todėl padarykime stiprų ir nebeatšaukiamą pasiryžimą taip šventai priimti kiekvieną šv. Komuniją, kaip priima šventieji, kaip mes priimame pirmąją Komuniją. Priimkime taip dažnai, kaip ją priimdavo visi dangaus gyventojai. Šventa ir dažna Komunija nuves mus tikru ir lengvu keliu į Dievo dangų... Dieve, laimink mūsų pasiryžimus! A.

46. Stebuklinga Duona

Jaunuoliai ir jaunuolės! Iš šv. Istorijos jūs gerai atsimenate, kaip Jėzus Kristus, gyvendamas ant žemės, stebuklingai padaugino duoną. Štai paties šv. Rašto žodžiai: „Ir, liepęs miniai atsisėsti žolėje, jis paėmė penkis kepalus duonos ir dvi žuvi, pažvelgė į dangų, palaimino, laužė ir davė duonos mokytiniams, o mokytiniai minioms. Ir visi

valgė ir privalgė. Ir surinko, kas buvo likę trupinių, dvylika pilnų pintinių. Valgiusiųjų gi skaičius buvo penki tūkstančiai vyrų, be moterų ir vaikų" (Mat. 14, 19 - 20). Šitas Kristaus stebuklas moko mus trijų tiesų, kurias ir pasvarstysime:

1. Duonos padauginimas primena šv. Sakramentą,

2. Stebuklingas pasotinimas parodo kūno ir sielos pasisotinimą,

3. Šis stebuklas ragina bendrai artintis prie šv. Komunijos.

1. Malonūs klausytojai! Kristus atėjo į pasaulį dėl žmonių meilės. Bet ir ant žemės Jėzus žmonių labai gailėjosi. Stebuklingas duonos ir žuvų padauginimas parodo tą nepaprastą Kristaus meilę. Tuo stebuklu Jis norėjo pabrėžti ir kitą svarbią tiesą — savęs palikimą Šv. Sakramente, t. y., Šv. Sakramento įsteigimą. Šitame stebukle panašiai darė, kaip darė per paskutinę Vakarienę. Kristus paima duoną į savo rankas, kad parodytų turįs galios daryti stebuklus. Paskiau pažvelgė į dangų, kad parodytų, jog Dievas yra visų gėrybių šaltinis. Jis dėkojo už tuos, kurie valgys ir bus nedėkingi. Laužė ir laužydamas savo rankose daugino duoną ir davė savo mokiniams, kad jie, tarsi kunigai, išdalytų žmonėms. Didelė daugybė žmonių valgė, visi buvo sotūs, ir dar daug liko. Visi supranta, kad gyvoji duona, tai yra šv. Sakramentas bus stebuklingas valgis, kurį visi val-

gys, bet kuris niekad nesibaigs. Ir štai jūs šiandien maitinatės tuo valgiu jau kelintą ar kelioliktą kartą.

2. — Antra, šis stebuklas primena didelę šv. Sakramento galią. Jis pasotina kūną ir sielą. Padaugintoji duona pasotino tik kūną, dabar šv. Sakramentas, gyvoji duona, ypač pasotina žmogaus sielą, nes Komunija yra dvasiškas sielos penas. Be maisto žmogus negali gyventi, bet ir be dvasios peno siela lieka silpna. Nusilpusi dvasia naikina ir kūną. Todėl kas šventai priima Komuniją, tas stiprina ir savo kūno jėgas. Yra buvę daug atsitikimų, kada ligonys ilgai gyvendavo vien tik Komuniją priimdami, nieko kito nevalgydami. Tai tikrai stebuklinga duona — Jėzaus Kristaus Kūnas ir Kraujas.

Kokią dvasišką naudą teikia šis Sakramentas, sunku ir apsakyti. Jūs visi gerai žinote, kad Komunija daugina pašvenčiamąją malonę, silpnina piktus geidulius, naikina mažas nuodėmes, saugo nuo sunkių. Šv. Komunija berte apiberia žmogų gausiomis malonėmis. Teisingai ji vadinama gyvybės duona, nes visokeriopą ji gyvybę teikia. Dėkokite Jėzui už taip brangų maistą!

3. — Pagaliau, stebuklingas duonos padauginimas ir išdalinimas ryškiai ragina mus bendrai, būriais artintis prie Dievo stalo. Juk Jėzus galėjo pasotinti kiekvieną atskirai, bet ne taip Jis pasielgė. Jis liepė visiems susėsti, išdalino, ir visi bendrai valgė. Tuo jis parodė, kaip Jam patinka, kad

žmonės Jį bendrai garbina, ypač kada Jį priima bendrai šv. Komunijoj. Jūs, malonieji jaunuoliai, Angelaičiai, labiausiai galite tuo džiaugtis, nes jūs beveik kiekvieną mėnesį bendrai einate prie Dievo stalo. Todėl jūsų bendroji Komunija Jėzui labai patinka... Neatsisakykite nuo jų dėl kokių menkų kliūčių, bet noriai eikite prie Viešpaties, imkite Jį į savo širdis, prašykite sau reikalingų malonių. Bendroji jūsų mėnesinė Komunija turėtų pasidaryti džiaugsmingiausia jūsų gyvenimo valandėlė, kurios reiktų laukti, ilgėtis ir per visą mėnesį ruoštis. Kas uoliai dalyvauja toje šventėje, tasai gaus tikrą džiaugsmą nesibaigiamame pokylyje — Dangaus Karalystėje. Mėnesinės ir dažnesnės jaunimo Komunijos turi pasidaryti nuolatine dvasine mokykla. Jei jūs neapleisite tos pareigos, neapleis ir jūsų Dievas. Todėl visomis jėgomis stenkitės surasti laiko ir galimybės dalyvauti savo angelaičių Pulko ar šiaip vaikams suruoštoj bendroj Komunijoj. Iš anksto paskirkite tas Komunijas gražioms savo intencijoms, šventiems norams, o palaima plaukte plauks, ko nuoširdžiai visiems linkiu. A.

47. Gyvasis Vanduo

Kaitrią vasaros dieną visi esate buvę ištroškę. Sušilę skubėjote prie upelio ar šulinio atsigerti. Jei mūsų krašte taip ištrokštama, kur nėra tokių didelių karščių, tai kaip norima gerti šiltuose pie-

tų kraštuose, kaimė saulė kepinte kepina. Ten dar prisideda kita nelaimė — mažai lyja ir todėl neužtenka vandens, nes išsenka ir išteklius, kurs esti surinktas iškastuose šuliniuose. Žmonės palieka be vandens ir privalo jo eiti ieškotis gana toli. Todėl šuliniai būdavo labai branginami, o prie šulinių dažnai prisirinkdavo labai daug moterų, kur semdavos vandenį ir pasišnekėdavo.

Kartą Išganytojas ėjo per šalį, kuri vadinosi Samarija. Jis ėjo pro šulinį, kurs vadinosi Jokūbo šulinys. Jėzus taip pat nuvargo, iškaito ir atsisėdo taip, kaip buvo prie šulinio. Jam besėdint atėjo viena samarietė semtis vandens. Jėzus jai tarė: „Duok man gerti". Moteriškė nenorėjo jam duoti gerti, nes žydai negerdavo iš samariečių indų, kuriuos laikė suteptais. Moteriškė nepažino Jėzaus. Jėzus atsakė jai: „Jei tu pažintumei Dievo dovaną ir kas yra tas, kurs tau sako: duok man gerti, tu tikrai būtumei jį prašiusi, ir jis tau duotų gyvojo vandens". Moteriškė vėl nesuprato ir sakė: „Viešpatie, tu juk neturi kuo pasisemti, o šulinys gilus, tai iš kur turi gyvojo vandens?" Ji manė apie paprastąjį vandenį, bet Kristus atsakydamas jai tarė: „Kiekvienas, kurs geria šitą vandenį vėl trokš, o kas gers vandens, kurį aš jam duosiu, bus jame šaltinis vandens, trykštančio į amžiną gyvenimą".

Taigi Jėzus kalbėjo apie sielos troškulį, kurį ga-

li numalšinti ne koks upelio ar šulinio vanduo, bet gyvasis vanduo. Kas tas gyvasis vanduo, kurį mini Išganytojas? Čia Jėzus turėjo galvoj savo šventąjį mokslą ir dangišką malonę arba sielos pagalbą, kurią gavusios mūsų sielos nieko kito nebetrokštų. Paklausiu jūsų, kuomet mes daugiausia tokių malonių gaunáme? Kada Išganytojas pagirdo mus gyvuoju vandeniu, kad mes daugiau nebetrokštumėm? Girdžiu jūsų atsakymą. T a i į v y k s t a p e r K o m u n i j ą. Šventoji Komunija, ypač dažna ar bent mėnesinė ir yra tuo šuliniu, šaltiniu, iš kurio mes be perstojimo galime semtis gyvojo vendens arba Dievo malonės jaunoms savo sieloms. Mėnuo yra toks metų laikas, kad žymiai kas ant dangaus pasikeičia. Todėl naudinga, kad ir mūsų siela pasikeistų, išgerdama gyvojo vandens, priimtų gyvąjį Jėzų į savo širdį, kurs yra gyvybės ir malonių šaltinis. Mėnesyj kartą susirenka draugijos pasitarti savo reikalais, tinka ir mums susirinkti kartu į bažnyčią pasimelsti, ir, kas svarbiausia, priimti šv. Komuniją. Jei mes ir dažniau atskirai priimdavome Jėzų į savo širdį, tai mėnesyj kartą labai naudinga drauge su kitais artintis prie Dievo stalo. Jėzus nori bendros maldos, jis nori ir bendrų šv. Komunijų. Juk Pirmoji apaštalų Komunija, o Paskutinė Jėzaus vakarienė, kaip tik buvo bendra Komunija. Rodos, Išganytojas galėjo su kiekvienu apaštalu pasikalbėti, pasidalinti dangišku valgiu atskirai. Bet ne taip Jis pasielgė. Prie bendro stalo visi kartu priėmė Ko-

muniją. Taigi pats Kristus ragina bendrai eiti prie Dievo stalo.

Toliau dar galime pridėti, kodėl naudinga bendroji šv. Komunija: 1. Geriau prisiruošiame. Jei kas atskirai rengiasi priimti šv. Komuniją, tai dažnai skuba, nė nepagalvodamas, kur jis eina ir ką jis daro. Jei jūs geriau pagalvosite, tai ir patys pasakysite, kaip sunku atskirai einant prie Komunijos pasiruošti ir susitelkti. Kas kita per bendrą Komuniją. Čia neskubama. Ta valandėlė pašvenčiama rimtam sielos atsigaivinimui. Bendrai priimama dažniausiai per šv. Mišias, o lig Komunijos turima laiko gražiai paruošti savo širdies kambarėlį ateisiančiam Dangaus Svečiui. Tada ruošiasi kiekvienas atskirai ir visi kartu. Čia viens už kitą meldžiasi ir todėl geriau pasiruošia. Kad taip yra, patys žinote iš pirmos ir kitų bendrų Komunijų.

2. Švenčiau priimame. Pavieniui eidami prie Dievo stalo nematome savo draugų, manome, kad tik mes vieni toki, todėl kartais šaltai Jėzų priimame. Kas kita, kai bendrai tai darome. Dabar matome rimtai susitelkusius savo draugus, pažįstamus, pastebime jų rimtus veidus ir sielos džiaugsmą ir mes panašiai užsidegame. Be to, bendrai einant niekas mūsų nestumdo, kaip pasitaiko atskirai einant, nes mes laisvai, išskirti pakviečiame Dievą į savo širdį. Dažniau mes priimame ant altoriaus laiptų atsiklaupę, tuo parodyda-

mi artimą savo bendravimą su šv. Mišių auka, kuri ką tik ant altoriaus buvo atnašauta.

3. Tinkamiau padėkojame. Su Jėzumi pasikalbėti ir tinkamai padėkoti yra didžiausias uždavinys priėmus Komuniją. Pavieniui priėmę, to dažniausiai neatliekame: skubame, bėgame, čia dar alkis kankina, na padėkoti ir nebėra kada. Žiūrėk, nuo Dievo stalo vaikai jau ant šventoriaus sėdi, bulką ar riestainį įsikandę! Bendrai priimdami, visi bendrai giesmėmis ar maldomis Jėzui padėkojame, pasiklausome jo kalbos. Tik po to einame prie savo kasdienių darbų. Juk dažnai yra balsiai perskaitomos maldos po Komunijos, primenama neužmiršti pasikalbėti su gyvuoju Jėzumi. Per bendrąją Komuniją išgirstame ir mūsų sielai pritaikytą pamokymą. Ilgiau sugaišta valandėlė mūsų sielai keleriopai atsilygina.

4. Bendra mūsų Komunija uždega suaugusius karščiau priimti šv. Komuniją, nes jie pamatę mūsų uolumą, patys atsimena savo jaunystės karštas Komunijas. Štai per bendras Komunijas mes tampame ir apaštalai. Todėl nesiteisinkime dėl menkų priežasčių ir neapleiskime bendrų mėnesinių Komunijų, tada tikrai laimingi būsim. A.

48. Dangiškas Vaistas

Vienas šventas kunigas prieš pat savo mirtį pasakė: „Jei aš nebūčiau tapęs kunigu, būčiau niekam vertu autu pasidaręs“. Tada jį paklausė, ko-

dėl jis taip manąs. Kunigas paaiškino: „Mano sieloj rusena tiek daug visokių norų, kurie plėšte plėšia mane prie pikto; mano pageidimai dažnai esti taip stiprūs, jėgos prie gero taip silpnos, kad aš seniai būčiau paskendęs nuodėmėse, jei mano sieloj kasdien nebūtų tekėjusi gausi Dievo malonės srovė, kuri katalikų kunigą persunkia. Kasdien einu prie altoriaus, kasdien Jėzų šv. Komunijoj priimu. Tik čia randu jėgos savo geidulius nugalėti".

Kodėl jums tai papasakojau, jaunieji klausytojai? Jūs nesate kunigais, bet turite savyj visokių piktų norų, kurie reikia nugalėti. Ir ne tik blogi nugalėti, bet dar gerų savo sieloj išugdyti. Mes patys esame silpni. Bet turime stipriųjų d u o n ą — š v. K o m u n i j ą. Jei mes negalime kasdien, tai bent kas mėnesį sotinkimės gyvenimo duona, kad sustiprėtumėm. Taigi šiandien persvastykime — k o d ė l s u n k u b ū t i g e r a i s i r k a s g a l i m u m s p a d ė t i l i k t i g e r a i s.

1. Iš jūsų veidų išskaitau abejojimą, lyg norite klausti, ar iš tikrųjų taip sunku gerais būti? Kaip jautė anas kunigas, taip einasi daugeliui žmonių. Kiekviename mūsų glūdi šventasis ir nusikaltėlis. Viskas priklauso nuo to, katras ima viršų. Jei kunigas kasdien turėjo kovoti, tai ir mes tos kovos neišvengsime. Tikrai ne! Kodėl? Žmonių širdys yra palinkusios į pikta nuo pat jaunų dienų. Iš kur tai yra, visi gerai žinome, tai pirmųjų tėvų

nuodėmės pasėkos. Tik prisiminkim mūsų pasiryžimus per paskutinę Komuniją padarytus, kaip sunkiai juos įvykdėm ar visiškai neįvykdėm. Juk kiekvieną rytą atsikeldami atsimindavote savo pasiryžimą: **pirmasis žingsnis greitas, pirmasis žodis Jėzui.** Bet girdėjote ir priešingą balsą, kurs jums šnibždėjo, kaip žaltys Jievai: „Jaunas kvailiuke, dar pagulėk, pasivoliok. Nedaryk to, ką tau kunigėlis patarė. Nieko blogo dėl to nebus, juk niekas taip punktualiai nesikelia!"

Juk per paskutinę išpažintį pažadėjote Išganytojui nemeluoti, prieš piktas mintis kovoti, bet kaip dažnai vėl tą patį pakartojote. Kas gera žinote, bet nedarot. Taip einasi daugumai žmonių.

2. Ką todėl turime daryti? Kas gali pagelbėti, kad darytumėm tai, kas gera. Jei susergi — kvieti gydytoją. Kai mes klystame gero kelyje, tai reiškia serga siela, kuriai reikia kviesti sielos gydytoją, kurs patartų ir pagydytų. Vienintelis tikras sielos gydytojas gali būti dangiškas gydytojas — Jėzus Kristus. Šv. Augustinas sako: „Jei tavo siela serga, pasikviesk Jėzų, pasveiksi". Išganytojas suteiks dangišką vaistą, jei tik tu pasisotinsi Jo meilės puotoj. Taip. Šv. Komunijoj glūdi stebuklinga jėga. Pats Jėzus tai pasakė: „K a s v a l g y s t o s d u o n o s, t a s t u r ė s g y v e n i m ą", tai reiškia to siela pasveiks ir galės gera daryti, gaus malonės su Jėzumi danguj gyventi. Pasimokykime iš pavyzdžių.

Esate girdėję šv. Pranciškaus Salezo vardą.

Tai buvo šventas vyskupas. Iš jo veido ir balso sklido švelnumas ir malonumas taip, kad daugelis mąstė Išganytoją matą ir girdį. Bet ir jis, kaip Išganytojas, turėjo savo priešų. Vieną kartą Pranciškų įžūlus vyras labai iškoliojo. Šventasis ramiai išklausė ir draugiškai jam tarė: „Aš Dievui prižadėjau nė žodžio netarti, kai būsiu susijaudinęs, tai yra būdas pyktį į tylą paversti". Kartą jam priešai įdavė nuodų, bet ir tada jis nė trupučio nesupyko, nors dėl to daug iškentėjo. Jis už tai atsilygino naujomis geradarybėmis. Bet galite pamanyti, jog šventasis iš prigimties toks švelnus buvo. Atvirkščiai. Pradžioje jis buvo didelis pikčiurna, daug jam kainavo pasidaryti tokiu švelniu avinėliu. Po mirties gydytojai jo tulžį rado suakmenėjusią, reiškia prigimtis buvo labai pikta. Iš kur šventasis gaudavo jėgų nugalėti savo kietą prigimtį? Jis pats yra atsakęs: **kasdienė Komunija jį pakeitė.** Priimdamas Jėzų nuolat meldėsi: „Jėzau, ramusis ir nuolankios širdies, padaryk mano širdį panašią į savo". Todėl per šv. Komuniją pasidarė ramus, stiprus ir meilus kunigas ir šventas vyskupas.

Arba kas nesate girdėję apie šv. Augustiną. Jis ne visuomet buvo šventas. Savo jaunystėj jis buvo pamėgęs nuodėmių keliais vaikščioti. Labiau ir labiau jį rišo nuodėmių pančiai, nuo kurių nebegalėjo atsipalaiduoti. Jis girdėjo nuolatinį vidaus balsą: „Kelkis, pasitaisyk, pamesk nuodėmingą gyvenimą". Bet jis vis negalėjo atsispirti įpro-

čiams, jis kartojo: „Tuoj, bet dar truputį pažaisiu“. Bet vieną kartą jam pasigirdo, kaip žaibas, šv. Rašto žodžiai: „Dabar yra laikas keltis iš nuodėmių miego“. Tą akimirksnį pasiryžo tapti geru, bet pripratęs blogai gyventi, dar sunkią kovą turėjo laimėti. Kas jam padėjo. Atsako pats Augustinas: „Angelų duona davė man stiprybės gyventi, kaip angelai. Kasdieną gardžiavaus ir taip laimingas dieną iš dienos gyvenau. Per gausiai tekėjo malonė iš dieviškos Širdies į mano sielą. Ir tuomet, kai pagundų audros šėlo, aš likau Jėzui ištikimas. Jo meilė yra stipresnė už geidulius“. Tokiu keliu iš nemažo nusidėjėlio liko didžiu šventuoju.

Malonūs jaunuoliai! Tą gali paliudyti tūkstančiai kitų žmonių. Mintys apie Jėzų, Jo meilė apsaugo mus nuo blogio. Ir tau dangiškasis gydytojas nori padėti, kai tu pas Jį ateini ir kaip aklas ant kelio maldauji: „Jėzau, Sūnau Dovydo, pasigailėk manęs!“, arba kai tu meldi, kaip anas pirklys: „Viešpatie, nesmi vertas, kad tu įeitum į mano širdį, bet tark tiktai vieną žodį, ir mano siela pasveiks“ — dangiškasis gydytojas pagelbės.

Po to Išganytojas su draugais pas tave ateis, apsigyvens, išpuoš širdį... Jei jūs pastebėjote, kad sunku vienam geram išlikti, tai dažniau pas jį eik ir kalbėk: „Žiūrėk, mielas Jėzau, aš dar tebesu netvarkingas, savo tėveliams ir globėjams sudarau tiek daug rūpesčių, pagelbėk man būti geresniu ir doresniu. Palaimink mane, kaip anuomet laiminai

kūdikius, kuriuos savo rankomis apkabinai, tada aš džiaugsiuos ir kitus linksminsiu Viešpatyje". A.

49. Ryžkimės

Kodėl čia šiandien susirinkote, mielieji jaunuoliai? Kodėl neišbėgote į miškelius, pievas ir paupius? Juk ten vilioja jau įsirpusios uogos, akį traukia žydinčios gėlės... Bet suskridote čia, prie Dievo altoriaus, prie šventų paveikslų... Girdžiu jūsų širdies atsakymą:

Čia mus sukvietė mūsų Gelbėtojas ir Prietelius Kristus;

Mes norime Jam padėkoti.

Iš tikrųjų, jaunieji dangaus piliečiai, Kristus yra jūsų gelbėtojas ir prietelis. Jūs būdami maži ir silpni žinote, kaip dažnai jums reikia suaugusiųjų pagalbos, ypač kai norite toliau keliauti, daugiau mokytis ir tt. Jūs patys neapsirūpintumėte maistu, rūbais. Taip pat pagalbos reikalinga jūsų siela, kuri, kaip paukštelis, turi skraidyti, niekuomet nenutūpti ant žemės taip, kad nebegalėtų pasikelti. Jum reikia savo klaidas pataisyti, melstis, eiti sakramentų; kai bus sunku — Kristus pagelbės.

Vieną kartą pas Pilypą Nerijų atėjo jaunikaitis, kurs su ašaromis skundėsi, kad dažnai vis į tą pačią nuodėmę įpuoląs. Jis kalbėjo šventajam: „O, kaip neapkenčiu tos baisios nuodėmės iš visos širdies, bet pagunda ir palinkimas yra taip didelis,

jog vis nupuolu". Šventasis jį paguodė. Ką manote jis jam patarė? Jis jam pasakė: „Eik prie Komunijos keturioliką dienų iš eilės, bus geriau". Nusidėjėlis taip ir padarė. Ir štai viskas pasikeitė. Dažnai priimdamas švenčiausį Jėzų, susilpnino savo palinkimą į nuodėmę ir sustiprino valią prie gero taip, kad jaunuolis niekuomet į tą pačią nuodėmę nebeatkrito.

Taigi, Išganytojas yra mūsų gelbėtojas ir draugas, kuris budi prie mūsų šalies, kad piktą nugalėtumėm, dar dugiau — Jis padeda, kad mes džiaugtumėmės nauju, gražesniu gyvenimu, kuris mumyse prasideda. Jis yra tikrai džiūgaus gyvenimo teikėjas.

Tikrai nuostabu. Jūs šiandien keliaudami į šią šventę gal buvote pikti, nepaklusnūs, bet dabar, priėmę Jėzų, tapote ramūs ir švelnūs. Jei pirmiau jūsų siela buvo panaši į nakties metamą šešėlį, dabar liko kaip šviesi diena; jei joje buvo žiemos nuotaika, tai dabar pavasaris spindi. Kaip aukštas kalnas uolomis ir miškais apaugęs žiemą yra šaltas, nemalonus, negyvas, atrodo ir visa gamta apmirusi ir negyva. Bet kas kita pavasarį, kai visu grožiu pasirodo miškai ir pievos. Gėlės apdengia visą paviršių, o skraidą paukšteliai maloniai čiulba. Jei palygini, nenori tikėti, kad ta pati vieta čia yra. Kas pakeitė? Tai saulės darbas. Jos karšti spinduliai ištirpdė sniegą ir ledą, gėles ir žalumynus naujam gyvenimui prikėlė.

Pagalvokite, vaikai, ką saulė padaro gamtoje,

tą Jėzus padaro mūsų širdyse, kai mes Jį dažnai ir šventai priimame. Jis ne tik išnaikina negera ir pikta, ne. Jis daugiau padaro. Gražusis sielos pavasaris pražysta širdies daržely dorybių gėlėmis, nes Išganytojas su savo malonės spinduliais dažnai įsiveržia, pasilieka ir veikia, kaip ištikimiausias mūsų bičiulis.

Jei Išganytojas sukuria mūsų sielose naują, gražų gyvenimą, jei mus gelbsti, tai mes esame Jam skolingi. Mes privalome Jam dėkoti, Jį mylėti ir Jam ištikimi būti.

Ką reiškia dėkoti? Tai nereiškia tuščiažodžiauti ir smarkiai šaukti, bet nuoširdžiai savo žodžiais kalbėti ar padėkos giesmę giedoti. Dėkinga širdis atras žodžių. Gali sukalbėti ir apmąstyti, kad ir šios giesmės žodžius:

Be Tavęs ašai nerimstu,
nuolat nuliūdiman grimstu.
Todėl Tau, saldi Paguoda,
savo širdį atiduodu.

Viename didmiestyje siautė baisi užkrečiamoji liga. Gailestingoji sesuo, kalbėdama rožančių, lankė ligonis. Kelyje ji susitiko netikėlį, kurs gerąją seserį išplūdo, įžeidė ir išjuokė. Antrą rytą tą patį žmogų atnešė susirgusį į ligoninę. Ten nebuvo nė mažiausios laisvos vietos ir vedėjas norėjo išmesti. Kaip tik ateina vakar jo iškoneveikta gailestingoji

sesuo. Kaip jūs manote ji su juo pasielgė? Ji pradėjo maldauti vedėją, kad priimtų ligonį; užleido savo lovą ir pati gulėjo ant grindų, nuolat rūpestingai jį slaugė, kol jis pasveiko. Bet vėliau ji pati susirgo ir mirė, nes užsikrėtė nuo to, kurį taip rūpestingai slaugė. Dėkingas žmogus kas rytą gražių gėlių nešdavo ant gailestingos sesers kapo. Jaudinantis įvykis. Gailestingoji sesuo meilingai globojo savo priešą, kurs ją paniekino. Tik pagalvokime, suprasime, jog ir mes turime dar kilnesnį, begaliniai meilesnį, dėl mūsų pasiaukojusį, negu ana gailestingoji sesuo. Juk Kristus dėl mūsų buvo išjuoktas, paniekintas, prie kryžiaus prikaltas, mirė už mus visus. Jis savo mirtimi mus visus išgelbėjo ne tik nuo laikinosios mirties, bet nuo baisios amžinos mirties. Jis mums naują amžiną gyvenimą užtarnavo. Jis mūsų sielos maistu pasiliko, kad stiprintų ir palaikytų, Jis mūsų sielos bičiulis ir valgis.

Jei mes tik tai suprasime, tai galėsime nuoširdžiai kartoti: „Todėl Tau, saldi Paguoda, savo širdį atiduodu!“ Iš dėkingumo ir meilės privalome Jam kiekvieną dieną naują meilės gėlę širdies daržely pasodinti, o dangiškasis sodininkas ją globos ir ugdys.

Taigi mūsų šventė buvo artimo susidraugavimo su geriausiu sielų prieteliumi Kristumi. Melskime tos dangiškos draugystės tolimesniam gyvenimui, sukalbėdami Tėve Mūsų. A.

50. Garbinkite, Vaikai, Viešpatį

Nukeliaukime šiandien į Palestiną — žydų žemę, kurioj dabar dauguma arabų gyvena. Prieš du tūkstančiu metų ten žydai savo tėvynėj gyveno. Tai esate girdėję mokykloj. Ta šalis brangi žydams, bet šventa ir mums krikščionims, nes joje vaikščiojo mūsų gerasis Išganytojas: mokydamas žmones, gydydamas ligonius ir prikeldamas numirėlius. Jėzus gyveno Nazarete, bet yra išvaikščiojęs visą šalį. Jis plaukiojo Genezareto ežere, kopė į Palestinos kalnus, vaikščiojo Pajordaniu ir t.t.

Visi žydai, sulaukę 12 metų, turėdavo kartą metuose nueiti į šventą Palestinos miestą — Jeruzalę. Mes žinome, kad ir Jėzus buvo ten nukeliavęs. Švenčių metu plaukte plaukdavo žmonių ir jaunuolių minios į Jeruzalės miestą, į didžiąją Jeruzalės bažnyčią. Iš visų šalių, per kalnus ir slėnius, giedodami šventas giesmes skubindavosi į tautos šventes — Velykas. Keliaudavo įvairaus amžiaus žmonės, bet ypač išdidžiai ir džiaugsmingai eidavo jaunuoliai, pirmą tokią kelionę atlikdami. Nors tolimas kelias nuvargindavo, bet jie nesiskųsdavo, o patenkinti bėgte bėgdavo į garsųjį miestą — Jeruzalę. Čia juos traukė didžiulė ir puošni Saliamono bažnyčia, giedorių chorai, didingos visos tautos maldos ir k.

Kai šiandien pažvelgiau į mūsų apylinkės kelius ir takelius, susidarė įspūdis anos didingos kelionės į Jeruzalę. — Jūs keliavote ne į Jeruzalę, bet į savo

apylinkės miestelį. Bet ir jūs skubėjote ir patenkinti, nes ėjote ir važiavote ne Senojo Įstatymo bažnyčios lankyti, kur giedamos giesmės, deginamos aukos... Atėjote ne į Saliamono, bet į paties Dievo Jėzaus Kristaus bažnyčią. Čia ne pasižiūrėti ar pasiklausyti atėjote, bet patys dalyvavote pamaldose, giedojote giesmes... Ten vienas kunigas aukodavo deginamą auką, dabar jūs patys su kunigu atnašaujate Nekruviną Auką, Jėzų Kristų. Čia esate ne stebėtojai, bet dalyviai.

Šiandien pasvarstykim — 1. Kodėl mes čia susirinkome, 2. Ką darysim sugrįžę.

1. Prieš šią šventę buvo galima girdėti įvairių aiškinimų. Buvo tokių, kurie geriau bevelijo pažaisti, pasimaudyti, pauogauti... juk, sako, reiks anksti kelti, lig 9—10 val. alkti, o čia jau rytą taip norisi kirsti. Kiti skundėsi neturį kuo pasipuošti: švarkelis aptrintas, kelnaitės sulopytos, suknelė nebenauja, batukai neblizga ar gal ir visai jų nėra. Kaip čia dabar dalyvausi šventėj basas ir nepasipuošęs... Dar kiti teisinosi: mes piemenėliai, vargšeliai, mums nereikia šventės, teeina tie, kurie viskuo pertekę. Bet dauguma nieko negalvojo — jie sakė: šiandien paskelbta visų vaikų šventė, tai ir mano šventė, nors aš ir piemuo, apiplyšęs ir nuvargęs, bet turiu eiti ir dalyvauti. Juk Jėzus labiau žiūri į mano širdį negu į drabužius. Bet už tai aš baltai išsiprausiu, panages išsivalysiu, kojas nusiplausiu... ir eisiu. Eisiu ne žmonėms pasirodyti, ne kitų pamatyti... Bet kad savo silpną širdį arčiau

altoriaus ir Jėzaus atneščiau. Aš žinau Jėzaus norą pamatyti ir mano menką širdį. Jis galingas ir be galo geras apsigyvens mano vargšėj širdelėj, kuri pradės galingai plakti. Jie žinojo, ko renkasi į savo šventę. Jie nešė Jėzui savo jaunas sielas, kurios gal kelis mėnesius nebuvo buvusios arčiau Jo, ištroško... Todėl šiandieną jos skuba prie Jėzaus, Kurs yra tikras sielų atgaivintojas. Dauguma jūsų tuo tikslu ir susirinkote į šią bažnyčią, prie altoriaus, todėl priėmėte dangišką valgį, gyvybės duoną, klausėte šv. Mišių. Žodžiu, mes susirinkome dvasiškai pasidžiaugti, sielą atgaivinti. Tik turėdami džiūgią sielą, galėsime po pamaldų smagiai pasilinksminti — tai bus antrasis mūsų šventės uždavinys.

2. Malonūs jaunuoliai! Įvykdę šios šventės abiejus uždavinius vėl sugrįšime į savo kasdienį gyvenimą. Čia mes pasidžiaugėm tik kelias valandas, o toliau prie savo darbų praleisime gal mėnesius. Todėl mūsų pasiryžimai sugrįžus iš šventės ir turėtų būti svarbiausias rūpestis. Ką mes veiksime ir koki būsime? Mūsų tolimesni darbai bus įvairūs. Vieni padėsim namiškiams ūkio darbus dirbti, kiti prie amato dienas praleisim, treti globosite jaunesnius savo broliukus ir sesutes ir t.t. Bet gal daugiausia bus tokių, kurie ganys gyvulėlius, varinės avis, karvytes, dainuos piemenų dainas, šokinės per šokines, žais ir t.t. Visi, ką beveiktumėm, galime padaryti vieną galingą pasiryžimą — d ž i uginti savo sielą. Kaip maloniai jaučiatės

šią valandėlę. Kodėl? Todėl, kad rami siela. Nesuteptos dvasios džiaugsmas yra didžiausias smagumas. Kaip mes tai padarysime, gali kai kurie paklausti? Tegul atsako vienas berniukas. Angelaitis Romutis kasdieną turėjo ganyti bandą. Kas rytą storas šeimininko balsas prikeldavo jį iš saldaus miego ir šilto guolio. Romutis buvo tikrai romus ir švelnus berniukas. Jis greit šokdavo iš lovelės, nors drėgna ir šaltokas ruduo ūžė lauke. Bet jo siela rami ir karšta. Jis visada stengiasi džiuginti savo sielą. Vos pabudęs kreipdavosi į kryželį, kurį iš pynių pats buvo nusipynęs. Pirmas žvilgsnis Kristui paskirtas, pirmas veiksmas — kryžiaus ženklas, pirmas berniuko žodis taip pat Jėzui pašvęstas. Ir todėl linksma būdavo berniukui, nes varydamas gyvulius ne vienas eidavo, bet vaikučius mylinčio Jėzaus akis ir angelas Sargas sekdavo. Čia jis susitikdavo su kitais vaikais, kurie kartais būdavo paniūrę, nes jie nedžiugindavo savo sielos. Jų pirmasis žodis būdavo — „Mama, duok užkąsti, kur tas botagas, kada parginti bandą" ir p. Romukas patenkintas šokinėdavo paskui šokinėjančius avinėlius. Geresnėse vietose priganęs bandą Romukas turėdavo laiko pažaisti, paskaityti, padrožinėti, o kartais atsiklaupęs ant kelmelio ir rožančių sukalbėdavo. — Romutis todėl buvo laimingas, kad mokėjo kasdieną džiuginti savo sielą. Jeigu ir mes iš šios šventės parsinešim šį vieną pasiryžimą ir jį įvykinsim, tai šventė bus labai gerai pasisekusi. Dieve, laimink mūsų pasiryžimus! A.

51. Blaivutė

„Mūs jaunos širdys tegul puošias doros žiedais ir blaivumu“.

Jaunuoliai! Jūs daug esate keliavę ir visko matę. Šią valandėlę aš su jumis noriu pasivaikščioti, bet tik mintimis ir vaizduote. Gerai, matau, jog jūs mane seksite ir stebėsite, ką mes keliaudami pamatysime. Ne tik pamatysime, bet ir girdėsime, mes patys kalbėsime... Kaip tai gali būti, klausite nustebę? Tuoj suprasite, tik negaišdami keliaukime.

Pirmiausia noriu jus nuvesti į jaunos mergaitės angelaitės daržėlį. Na, stebiu, kad jūs matote daržėlį, kuris gražiai aptvertas, lysvės dailiai baltais akmenėliais sudarytos taip, kad kelios kartu sudarytų Gedimino bokštus, kitos vaizduoja širdį, angelaičių ženkliuką ir t.t. Lysvės pilnos margų margiausių gėlių, kurių visų vardų mes vieni ir žinoti negalime. Dabar pasirodo daržėlio šeimininkė, 9 metų angelaitė Birutė. Mes paprašome, kad ji papasakotų apie savo gėles. Nedrąsiai, bet aiškiai mergytė pasakoja mums gėlių vardus, pirma įleidusi mus į savo daržėlį. Čia žaliuoja rūtelė, čia linguoja lelijėlė, ten žydi bijūnai, gvazdikėliai... Tarp visų gėlelių buvo matyti viena labai gražiai melsva gėlelė, kuri gali mus dominti. Kaip ji vadinasi? Laukiame, kaip ją pavadins. Prieina ir prie

mums rūpimos gėlelės. Čia matote b l a i v u t ę. Bet kodėl jai toks vardas? Mergaitė pradeda aiškinti: „Aš ją taip pati pavadinau todėl, kad ji man taip mėlsva atrodė, kaip blaivios dienos dangus. Be to, ji melsva, kaip mano akys...“ tyliai pabaigė Birutėlė...

Gerai. Dabar vėl sugrįžkime iš tos ekskursijos. Pasižiūrėkime į save. Jau. Štai ką aš prieš savo akis regiu. Matau vieną, du, tris... ir kur čia ir besuskaitysi, matau, daug darželių. Kiekvieno jūsų siela galima palyginti gražiam gėlių darželiui. Į ją nelengva įeiti, jis aptvertas kūno tvora. Reikia šeimininko, tai jūsų pačių valios, kad jūs parodytumėte, kas ten auga. Kas gi yra tos jūsų darželio gėlės? Tai dorybės arba, kitaip tariant, labai šviesūs šviesūs spinduliai, kurie įvairiomis spalvomis apšviečia sielą. Jūsų sielas puošia, kaip to darželio lysves, lelijėlės, tai skaistumas, kuklumas; žaliuoja rūtelė — reiškia gražią viltį; raudonuoją bijūnai vaizduoja degančią Dievo ir artimo meilę ir daug kitų dorybių. Bet kas tai būtų **blaivutė**? Manau, jau įspėtumėte. Blaivutė atvaizduoja susivaldymo, ypač nuo girtuoklystės, dorybę, todėl ją vadiname b l a i v y b ė s dorybe. Blaivybės dorybė viena negalėtų tarpti, ji gali laikytis tik tarp kitų dorybių, kaip blaivutė tarp kitų gėlių. Nors blaivutė nebuvo gražiausia gėlelė, bet vis tik labai gražiai ir žaviai atrodė. Jei jos nebūtų, rodos, ir kitos gėlės nustotų savo grožio. Taip ir blaivybės dorybė, nors nėra svarbiausia, bet labai reikalinga. Jei nyksta blai-

vybė, greit gali išnykti ir kitos dorybės. Taigi, jaunuoliai, labai labai gražu turėti savo sieloj blaivybės gėlelę. Aš matau, kad jūs ją turite, kuri žydi, blaivina jūsų akis, mintis ir visą jūsų gyvenimą, todėl mes sakome — jūs blaiviai gyvenate... Todėl jūs toki laimingi, jūsų veidai patenkinimu spindi, nes jūsų sielos daržely tebeauga b l a i v u t ė. Vargas tam, kurs ją nuskintų ar sumažintų jos gražumėlį !

Bet gal norite padaryti dar vieną ekskursiją? Galima. Tik nenusiminkite, tvirtai galvokite ir pasimokykite. Šį kartą noriu jus nuvesti ne į gėlių darželį, bet į... įspėkite — į **vaikų darželį.** Yra ir tokių darželių, o Kaune jų yra gan daug. Mes nukeliaukime į vieną didelio miesto vaikų darželį. Štai jau atėjome. Tikrai, vaikų — gyvų gėlių darželis. Matau, kad jūs labai nustebę ir norite klausti, kodėl šitie vaikai tokie keisti. Tiesa, jie maži, bet ir maži galėtų būti kitoki. Nekaip jie atrodo: sukrypę, sulysę, didelėm galvom, išbalę, perkreiptom akim... daugelis ir kalbėti negali, nuliūdę, daugiau pakampiais slankioja, nenori žaisti ir linksmintis. Nors čia vaikų darželis, kurie turėtų būti judrūs, bet jie toki nelaimingi ir nepatenkinti: nesijuokia ir nedainuoja, mažai kalba, dar mažiau juda. Tačiau jie yra gyvi vaikai, bet atrodo kaip skeletai ar iškimšti maži nedideli žmogiukai, kurie tik mokytojo liepiami pasijudina ar kelius žodžius pasako. Dabar ir jūs galėtumėte pasakyti, ko trūksta to darželio vai-

kams. Pasakysiu. Visi to darželio vaikučiai yra surinkti iš tokių namų, kuriuose nežydėjo ar labai blogai mėlynavo blaivutė. Jų tėveliai buvo nuskynę blaivutę, o tai padarę patys buvo didžiai nelaimingi ir jų vaikai liko dar nelaimingesni. Tėvai būdavo neblaivūs, nesusivaldą, todėl jų vaikai auga toki nelaimingi, nuskurę, be šypsnio ir juoko. Baisu, bet tai yra tikra. Visuomet taip atsitinka, jei kas mėgina išrauti iš savo širdies blaivutę. Jog tai yra tiesa, jūs patys esate matę ir pastebėję tokių namų, kuriuose nebeauga blaivutė. Kas ten pasidaro? Tas ūkis apleistas, trobesiai apgriuvę, gyvuliai vos pasivelka, patys šeimininkai apiplyšę, suvargę. Neretai į tokius namus ateina svetimieji: policija, ar žydelis ir juos užvaldo, o šeimininkai su tarbomis ir lazda šunes lodo.

Bet kas darosi tokių žmonių sielose, kai blaivutė išnyksta? Baisu ir pamąstyti. Jūs patys suprantate, kad ten nebeturi vietos nė viena kita dorybė, nebėra šviesos spindulių... Toki siela pasidaro kaip aprūkęs stiklas, sukirmijęs obuolys... Tai liūdnas neblaivaus žmogaus paveikslas.

Gerieji! Šiandien pasiryžkim dar uoliau globoti savo sielos melsvąją gėlelę — blaivutę, o kad tai geriau pavyktų, pasimelskime į Dievo Motiną Mariją, sukalbėdami Sveika Marija. Melskimės ir už tuos, kurie jau yra nelaimingi, nustoję blaivybės dorybės, kad ir dar prablaivėtų ir vėl blaivutę užsiaugintų. A.

52. Ir Mes Blaivininkai

Malonūs jaunuoliai! Šiandien jūs labai daug gavote iš gerojo Dievo. Viską, net ir patį save, jums Pirmojoj Komunijoj atidavė. Jūsų širdis kupina didžiojo džiaugsmo. Bet kas daug gauna, tas yra nemažai ir skolingas. Jūsų jaunos širdys, be abejojimo, jau pasiaukojo. Bet taip gausiai apdovanotai širdžiai, rodos, nebus perdaug, jei dar vienos širdies gėlės iš jūsų paprašysiu. Bet ką? Kam, paklausite, jaunieji klausytojai! Kam pavesiu savo širdies naują gėlę? Štai, pažvelkim į dangiškojo grožio Marijos paveikslą, kuris šiame altoriuje yra, suprasite, jog Marijai Nekaltai Pradėtai raginu jus tai paaukoti. Dabar pasakysiu, ką jūs galite Marijai paaukoti. Čia noriu prašyti, kad jūs būtumėte blaivūs. Blaivumas yra dorybė, lyg gėlelė iš mūsų darželio. Marija gi yra vadinama Nekaltoji Lelija, lyg gėlių karalienė. Marija Nekaltai Pradėtoji yra visų blaivininkų globėja. Todėl jai tinka savo blaivią širdį paaukoti. Jūsų jaunos akys yra lyg ką tik pražystančios gražiojo pavasario gėlės, kurios nemato dar dulkių ir dėl to nesuteptos. Jums viskas gražu ir malonu atrodo. Bet ir kaip ankstybos gėlės kartais gauna purvo, taip ir jūsų akys kartais gali pamatyti gyvenimo juodumą. Vieni iš tokių yra neblaivumas. Gal matėte vyresniųjų žmonių, kurie nebuvo blaivūs. Jie yra nelaimingi ligonys, todėl už tokius reikia melstis, užjausti, bet ne juoktis ar mėginti juos pamėgdžioti. Prieš paimdamas jūsų

širdies pasižadėjimą būti blaiviais, noriu pažymėti du dalyku:

1. Kodėl blaivumas visiems reikalingas, o jauniems būtinas. 2. Tik blaivūs gali būti linksmi.

1. Niekuomet niekas neabejojo, jog blaivumas yra visiems reikalingas. Dėl to nereikia ilgai kalbėti. Blaivus žmogus yra sveikas žmogus, o apsvaigęs yra ligonis. Bet juk niekas tyčia nesuserga, bet tik iš nelaimės, taip tyčia niekas negali apsvaigti. Sakau tyčia, nes netyčia kartais gali pasitaikyti. Jūs, tur būt, esate girdėję apie Nojų. Šis Dievo žmogus, išsigelbėjęs nuo tvano, pastatė Dievui altorių ir padėkojo. Vadinasi, jis Dievą mylėjo. Bet jis pradėjo ūkininkauti, o toj šaly gerai augo vynuogės. Noe spaudė vyną, nežinodamas jo galios.

Kartą Noe gerokai išgėrė to vyno ir apsigėrė. Noe buvo nekaltas, nes pirmą kartą tokį skystį padaręs nežinojo jo galios. Mums tokio pavojaus nėra. Ant visų butelių užrašoma, kiek jis stiprus. Bet ir jei to nebūtų, mes aiškiai žinome, jog vynas, degtinė ir dar kitais vardais besivadiną gėrimai svaigina. Mes šiandien ryžtamės būti blaivūs, todėl tokių gėrimų nė nepradėsime ragauti. Mes norime būti sveiki, raudoni, stiprūs, greiti sporte, pirmieji moksle, todėl būsime blaivūs. Gal dar abejojate. Matau, kad ne, nes dėl to negalima abejoti. Visi sportininkai, bėgikai, įvairūs žaidikai, futbolistai, jei nori laimėti, esti blaivūs ir santūrūs. Yra išbandyta. Kareivių pulkai, kurie gaudavo išgerti svaigiųjų gėrimų, greičiau nusilpo savo ilgoj kelionėj,

negu tie, kurie ėjo negerdami. Tiesa, pradžioje jie greičiau pradėjo eiti, bet toliau nusilpo ir atsiliko. Pradžioj atrodo, kad svaigūs gėrimai pastiprina, sušildo, bet greit žmogų nusilpnina ir sušaldo. Išgėrę greičiau nuleidžia galvą ir snaudžia, jie greičiau sušąla ir suserga, nors išgėrę to nejautė. Mes norime būti sveiki, todėl būsime blaivūs ir santūrūs. Tai nauja mūsų auka Marijai.

Ypač blaivumas reikalingas, net būtinas jauniems žmonėms, tokiems vyrams ir mergaitėms, kaip jūs. Jūs esate silpni, todėl greičiau svaigalų raugas nuveikia, sugadina smegenis, padaro jaunus žmones senais lepšiais, kurie prastai mokosi, o dažnai iš mokyklos išvaromi, tampa jauni skurdžiai ir nelaimingi. Jūs būtinai turite būti laimingi ir patenkinti, todėl būtinai blaivūs. Didžiausias visų troškimas matyti jus užaugusius gerais, laimingai gyvenančius, visų mylimais žmonėmis. Ir jūs tokie būsite, jei tik blaivumą mylėsite. Neabejoju.

2. Jauni jaunai ir turi atrodyti. Jauni turi dirbti, bet ir džiaugtis. Džiaugsmas pasaldina jaunystę. Bet koks džiaugsmas? Tikras džiaugsmas. Daugelis ieško džiaugsmo ten, kur yra šūkavimai ir išdykavimai. Jie neranda ir nežino, kur ieškoti to tikro džiaugsmo. Gal jūs jau matėte, kaip linksminasi „įsitraukę“ jauni žmonės. Jie šūkauja, skaldo grindis, laužo tvoras, o kartais dainuodami į „karą“ eina, t. y., su savo draugais lazdomis kovoja, nosis nusilaužo. Ir tai neva džiaugiasi. Kodėl jie nemoka džiaugtis? Atsakymas aiškus — neblaivūs. Tik

blaivūs gali džiaugtis, nes tikras džiaugsmas yra nesuteptos sielos ir šventos širdies spindėjimas. Netikėkite ir kitiems pasakykite netikėti pasakojimais, kad ir neblaivūs gali pilnai džiaugtis. Visiems skelbkite — b l a i v ū s b ū d a m i t u r ė s i m e d a u g d ž i a u g s m o! Blaivus jaunimas gražiai žaidžia ir dainuoja, neblaivus bliauna ir rauliuoja. Blaivus moka dailiai pašokti ir dirbdamas pasidžiaugti. Neblaivūs šokdami grindis skaldo, o darbo jokio negali dirbti. Bet kam čia kalbėti... Patys žinote, kad tikrai džiaugiasi tik blaivūs. Prašykime savo Užtarytojos Marijos globos ir drąsiai ryžkimės būti blaivūs ir santūrūs. Jau dabar už blaivybę sukalbėkime Sveika Marija. A.

53. M e s L a i s v i

1. 16 vasario — laisvės šventė, džiaugsmo ir pasiryžimo diena. 2 — Dievas liepia mylėti Tėvynę. Kristus ir šventieji jas mylėjo. 3 — Vaikų pareigos Tėvynei: a) uoliai mokytis, b) daug skaityti, c) išmokti lietuviškų dainų ir pasakų, d) taupyti, e) melstis už Vilnių ir visą Lietuvą.

M i e l i e j i j a u n u o l i a i! Šiandien mes visi džiaugiamės savo brangios Tėvynės išsilaisvinimu, minime .... metų laisvo gyvenimo šventę. Džiaugiamės laisve, nes laisvė labai vertinga gerojo Dievo dovana. Prisiminkime, kaip laimingas ir links-

mas yra oro paukštelis ar miško žvėrelis ir kaip jis nyksta ir greit gauna galą narvelyje uždarytas, nors būtų labai prižiūrimas. Taip yra su visų ir mūsų tautos laisve. Tauta yra vienodai kalbančių, panašiai mąstančių, savo bendrus vargus vargstančių žmonių grupė. Kada tauta nebelaisva, tada ji verčiama svetima kalba kalbėti, kitokias knygas skaityti; tautai pasidaro sunku gyventi, nes svetimieji ją spaudžia ir skriaudžia. Lietuvių tautą daug šimtų metų spaudė kiti; ji buvo belaisvė, bet taurūs ir garbingi lietuviai prikėlė, išlaisvino tautą. Todėl šiandien mes džiaugiamės Nepriklausoma Lietuva. Laisva tauta, laisvi ir jūs, mažieji tautos vaikai, gražieji šalies paukšteliai!...

Gerieji jaunuoliai, lietuviukai! Kaip motina globoja savo vaikučius, taip Tėvynė savo sūnus ir dukreles. Vaikai privalo mylėti savo motiną Tėvynę, kaip ir savo tikrąją motinėlę. Tai daryti turi ne tik suaugę, bet ir jūs, mažieji Tėvynės sūnūs — piliečiai. Mūsų šalis graži, maloni ir daug gero duodanti. Štai, kaip meiliai ją apdainuoja tautos dainius Maironis:

„Graži, tu mano, brangi Tėvyne,
šalis, kur miega kapuos didvyriai,
graži tu savo dangaus mėlyne,
brangi, nes daugel vargų prityrei".

Pats Dievas įdiegė į žmonių širdis Tėvynės meilės jausmą ir nori, kad visi ją mylėtų. Kristus savo gyvenimo pavyzdžiu aiškiai parodė reikalą brangin-

ti Tėvynę, nes ir jis savo žmones labiau mylėjo ir savo šalį brangino. Bet paklausite, kaip mes, maži vaikai, galime tai atlikti? Atsakysiu pavyzdžiu. Kada mūsų Tėvynės žmones spaudė rusai, draudė skaityti lietuviškai parašytas knygas, už neklausymą baudė, tada toki vaikai, kaip jūs, mokinosi slaptai skaityti, slėpė lietuviškas knygas, laikraščius, paūgėję slapta nešiodavo lietuviškas knygas ir laikraščius savo kaimynams. Kartą rusų žandarai užpuolė mažojo Stasiuko tėvų namus ir pradėjo daryti kratą, norėdami surasti lietuviškų knygų ir kitokių uždraustų raštų. Bet neradę tėvų pradėjo kankinti berniuką: baugino, grasė, vėliau pradėjo mušti reikalaudami pasakyti, kur yra slepiamos lietuviškos knygos; bet jis neprisipažino. Tada surišo berniuką ir pusplikį išsivežė į laukus, kur dar visaip prikankinę, bet nieko neišgavę, paleido už keliolikos kilometrų miške tarp žvėrių... Toks pavyzdingas vaiko pasielgimas, tikro karžygio darbas! Jis verkdamas ir kankinamas neišdavė priešams savo Tėvynės, nes jis mažas amžiumi, bet galingas savo didinga lietuviška dvasia liejo ašaras už savo šalį ir raštą, o jo skausmo ašaras gerasis Angelas Sargas nešė parodyti Dievui, Kurs laimino tokius vaikučius. Tai ir jūs, malonūs jaunuoliai, geriausiai patarnausite Tėvynei, pasižadėdami gerbti lietuvišką knygą, jei skaitysite ir uoliai mokysitės iš jų, kad išmokę galėtumėte nešti lietuvišką raštą savo broliams lietuviams, kurie galėtų ką nors gero iš jų išmokti ir Tėvynei patarnautų. Antras jūsų pa-

siryžimas turėtų būti melsti gerąjį Dievą, kad jis globotų mūsų Tėvynę... Tad visi kalbėkime, Dieve laimink mūsų Tėvynę Lietuvą! A.

54. Laisvas Kiškelis ir Mes

Du vaikai, vaikščiodami po laukus, rado mažyčių kiškučių gūžtą. Jų motina buvo išbėgusi ar pamačiusi berniukus pasislėpusi. Kiškeliai buvo labai maži, bet gražūs ir patenkinti. Jie ramiai snaudė ir sapnavo savo motiną, kuri jais rūpinosi. Ilgai berniukai žiūrėjo į snaudžiančius žvėrelius ir nežinojo, ką su jais daryti. Tuomet vienas berniukas tarė: „Pasiimkim po vieną, jie toki maži ir apleisti, mes juos gerai maitinsim, prižiūrėsim, užauginsim. O bus gražūs kiškeliai. Juk dabar jiems bloga čia gyventi, niekas jų negali apginti nuo gudrių lapių, plėšrių vanagų ir smarkių vilkų, greit jie žus". Kaip nutarė, taip padarė. Kiškelius paleido viename kambary. „Dabar kiškeliai būsite laimingi, nebereiks bėgioti po kietas dirvas, o turėsite lygias, gražiai dažytas grindis, nebijosite vilkų ir kitų žvėrių, nes jie čia neateina. Čia augsite ir šokinėsite. Jūsų maistas bus skanus: kopūstai, jauni dobilėliai ir šiltas pienas. Šventėse mes ir saldainių duosim, kad tik jums būtų gera".

Bėga dienos, bet kiškeliai nelabai auga ir kunta. Pradeda šiaušti jų plaukai, iš mažyčių galvelių liūdnai spindi akys, auselės nulinko, lūpytės dar la-

biau perskilo. Atrodė, kad kiškeliai verkia ir serga. Dar labiau pradėjo berniukai rūpintis savo kiškeliais. Bet viskas veltui. Kiškeliai nesitaisė, nors vaikai nesuprato, kodėl jie taip nyksta, juk niekas jų neskriaudžia, manė sau, bet iš tikrųjų kiškeliai kentėjo! Kodėl jie kentėjo, paklausite mažieji vaikučiai, jei jiems taip gera buvo? Nesunku atspėti. Jūs patys geriau pagalvoję galėtumėte atsakyti. Jie nelaimingi, nes gyveno n e l a i s v ė j e. Nors jiems negrasino tikrieji priešai vilkai ir kiti žvėrys, bet užtat juos kasdien gasdino naminiai, kurie vis tykojo jų minkštos mėsos. Ypač kankino mažas katiniukas ir šuniukas, kurie nedavė kiškeliams ramybės ir visaip persekiojo. Kada jie norėjo miegoti, tuomet šie norėjo su jais žaisti ir ilgas ausytes pakramtyti. Kai jie norėdavo ėsti, tai jų nedraugai skanėsus pirmieji nuėsdavo. Bet svarbiausia, kad kiškeliai neturėjo savo motinos, kuri juos globodavo ir užtardavo bei gindavo nuo priešų. Kiškeliai nematė kitų savo draugų, su kuriais galėtų pažaisti ir pasidžiaugti, nes visur tik priešų akys žiūrėjo. Jie negalėjo laisvai pabėgioti po kalnus ir pakalnes, pievas ir dirvonus, miškus ir gojus. O ten taip gera ir gražu. Nors yra pavojų, bet kiškeliai greiti ir gudrūs. Kiškeliai dažnai jieškodavo kur nors atrasti spragą ir išbėgti iš to kalėjimo, bet jiems vis nepavykdavo.

Pagaliau tėvas visa tai pastebėjo ir atjautė vargšų kiškelių liūdną būklę. Paima nuvargusius kiškelius, nuneša ant kalnelio ir paleidžia. Koks

džiaugsmas. Žvėrelių ausys išsitiesė, kojos sustiprėjo, atgijo ir kiek tik gali nuspriekseno miško link. Jei po mėnesio vaikai būtų pamatę tuos pačius kiškelius, tai būtų nebepažinę jų. Jie užaugo, pagražėjo ir palinksmėjo. Jie dabar būriais lakstė ir džiaugėsi laisve.

Mažieji Lietuvos kiškeliai, lietuviukai berniukai ir mergaitės! Tur būt, supratote, kodėl aš šiandien NN-oj Nepriklausomybės Dienoje kalbėjau apie kiškelių nelaisvę. Taip. Supratote. Matau tai iš jūsų akių. Juk ir mes esame panašūs, kaip tie jauni kiškeliai, nes vos tik pora dešimčių metų, kaip laisvi ir nepriklausomi. O anksčiau? Anksčiau mes buvome svetimųjų pavergti. Jūsų dar nebuvo, bet kentėjo jūsų tėveliai ir kiti vyresnieji lietuviai. Dabar galime lengviau suprasti, koks panašumas tarp mūsų ir kiškelių gyvenimo, dabar aišku, kodėl apie kiškelius kalbėjau. Iš to vaizdelio lengviau suprasime, kaip sunku nelaisvėje gyventi ir kaip gera laisviems būti.

Tiesa, ir mums, kaip tiems kiškeliams, priešai sakė, jog jums gera gyventi, turite ko valgyti, apsaugoti nuo priešų, galite būti patenkinti. Mieli lietuviukai! Mus priešai apgaudinėjo, norėjo palengvėl išnaikinti. Gal neprileido sudraskyti svetimiems, bet už tai patys mus kandžiojo ir plėšė. Jų valdžios žmonės plakė ir persekiojo visus lietuvius, neaplenkė nei vaikų. Visi vargo ir skurdo. Juk žmonės ne vien duona esti gyvi, kaip sakė Išganytojas. Prislėgta buvo ir mūsų dvasia.

Tokie kaip jūs vaikai skendėjo dvasios tamsumoje. Tada neleido lietuviškų mokyklų, knygų, nedavė lietuviams mokytojams vaikus mokyti. Negalėjo taip godžiai klausyti ir sekti lietuviškų pasakų, dainuoti lietuviškų dainų. Net bažnyčioj negalėjo giedoti lietuviškų giesmių... Sunku buvo gyventi. Skurdo ir nyko lietuviai be lietuviško peno, kaip anie du kiškeliai.

Bet nenusiminė. Neleido viešai, siekė laisvės slaptai. Kentėjo, mirė, žuvo, bet jieškojo spragos, pro kurią būtų galima pasigauti laisvę ir nepriklausomybę. Ir štai pasisekė. Kartą laimėjom. Šiandien džiaugsmingai kartojam — mes laisvi lietuviai. Jau... kartą galingai šaukiam pasauliui — mes laisvi dvasia ir stiprūs jėga, o patys sau dar dažniau kartojam — laisvi esam ir laisvi būsim! Mes jau skraidome po savo mylimos tėvynės laukus, kupinom saujom braukiam savų pievų gražius žiedus, mokomės ir gyvename lituviškai. Šiandien mes jau atkutom ir sustiprėjom. Toliau dar labiau stiprėsim.

Bet neužmirškim ir svarbiausiojo dalyko. Ar būtų vien savo jėgomis kiškeliai gavę laisvę? Ne. Ir mes laisvę gavom pagelbint Galingiausiajam Dievui, kurs pasigailėjo mūsų ašarų ir vargų. Dievo galybė viską gali. Bet ir šiandien mes dar ne visi laisvi. Dalis lietuvių skursta persekiojami. Darykime dabar stiprų pasiryžimą melsti laisvės ir broliams vilniečiams ir visoms jos žemėms. Atsimindami kalbėkime į Aušros Vartų Mariją Mergelę

Sveika Marija, Ji pagelbės greičiau išlaisvinti brolius pavergtuosius ir atgauti sostinę Vilnių. Tuo geriausiai patarnausim savo brangiai Tėvynei, nors dar jauni tebesame. Viešpatie, laimink Tėvynę. A.

55. Mūsų Tėvynė ir Tu

Jaunieji Tėvynės sūnūs ir dukros! Tur būt, atsimenate anuos svarbius Evangelijos žodžius: „Atiduokite ciesoriui, kas jo yra". Šiais žodžiais Išganytojas nusakė, kaip mes turime elgtis su savo Tėvyne ir valstybe. Pasiaiškinkim tai šiandien plačiau. Juk mūsų Tėvynė yra mums Dievo duota didžiausia žemiška gėrybė, už kurią mes privalome ir didžiai dėkoti. Tėvynę mes labiau mylime, negu visas kitas žemės gėrybes: už tėvą, motiną, brolius, seseris! Karys palieka savo tėvą, motiną, žmoną, vaikus, kad savo Tėvynei viską paaukotų, net gyvybę. Šiandien pasvarstysime:

1. Kas Tau yra Tėvynė?
2. Ką Tu jai privalai?

1. Jaunuoliai! Kai aš dar vaikas buvau ir į rankas paėmiau didžio mūsų Tėvynės mylėtojo Maironio eilėraštį Mano Gimtinę, godžiai skaičiau ir mokiausi šiuos žodžius:

„Ten, kur Nemunas banguoja
tarp kalnų, lankų...
Ten užaugau, iškentėjau,
aš kančias visas..."

Nuo to laiko mačiau svetimų kraštų arba kiti

pasakojo tai matę, bet mano miela Tėvynė pasiliko visuomet maloniausia. Tik apie ją galiu nuoširdžiausiai tarti: Lietuva brangi, mano Tėvyne... Juk čia mano lopšys lingavo, lopšinė aidėjo. Čia mano tėviškė! Kaip tas pats kraujas mus jungia su tėvu ir motina, taip pat mes esame surišti su savo tėvynės pašvęsta žeme, jos laukais, giriomis, lankomis... Mūsų žemė, lyg mūsų širdies dalis, Tėvynė Lietuva! Tik ji mums tėra tokia graži žemė pasaulyj.

Tik pakeliaukite tarp Lietuvos ežerų, pasidžiaukite upių sraunumu, krantų grožiu, laukų įvairumu... Kaip žavingai atrodo visa šalis Tėvynė, išmarginta žemaitiškais kryžiais, rūpintojėliais, koplytėlėmis, iš tolo matomais bažnyčių bokštais. Kiek mūsų krašte šventų vietų, stebuklingų apsireiškimų. Juk mūsų sostinės Aušros Vartai žinomi ir gerbiami visame pasaulyj, Šiluvos ir Žemaičių Kalvarijos Marija gaivina mūsų dvasią. Daug turime ir garsių vyrų, garbingai žuvusių karių...

Mūsų Tėvynė surišta su savo labai senos kilmės gyventojais lietuviais. Mūsų kalba, dainos, pasakos, rūbai yra labai gražūs. Mes turime ir savo mėlynąją jūrą, kuri mus riša su visu pasauliu. Todėl su pasididžiavimu galime tarti: Esam mes berneliai, Lietuvos vaikeliai, o mergytės lyg lietuviškos rūtytės.

2. Jaunasis lietuvi, lietuvaite! Ką Tu privalai savo mielai Tėvynei? Jau daug sykių girdėtas klausimas, bet pakartotinas. Girdime ir atsakymą: My-

lėk, mylėk ir dar kartą mylėk savo Tėvynę! Šiandien galime skelbti ir sakyti savo meilę Tėvynei darbais. Tėvynė reikalauja darbų. Juk žodžiai dažnai palieka žodžiais mažaverčiais, o darbai viską nugali! Ypač daug gali vieningi darbai. Mes turime daug priešų ir neprietelių, todėl vieningai privalome savo Tėvynę darbais remti. Kai jūroj laivą audra drasko, tai laive negali būti ginčų, pykčio ir nesutikimų. Teisingai sako patarlė — vienybėje galybė; nesutinkantieji greit žus. Visus nesutikimus turi išnaikinti Kristaus pavyzdys ir žodžiai, kuriais liepia savo artimą mylėti, kaip patį save. Mes iš jaunystės turime pratintis vieningai gyventi. Tam turime daug progų mokykloj, klasėj, žaidimuose ir t.t. Čia mes galime gražiai su draugais sugyventi, užaugę su kaimynais, ir su visais lietuviais, mylėtis, kaip su broliais. Juk ir šventas Paulius yra pasakęs: „V i e n i k i t ų n a š t a s n e š i o k i t e".

Tikrasis gyvenimas duoda mums progų mokytis mylėti artimą. Žiema, šalta, namuose ar lindynėse vargsta žmonės. Pagalvokim, kaip mes jiems galėtume padėti vargą iš namų išvyti. Juk malonu aukoti vargstantiems ir kenčiantiems broliukams ir sesutėms. Mergaitės vietoj pirkti žaislelių, nupirkite vargšams porą kojinių. Senus, bet dar vartotinus drabužius taip pat galite atiduoti vargingesniems už save. Tai būtų pirmas jūsų katalikiškas Tėvynės meilės žygis, pasireiškiąs darbais.

Tėvynei reikia dorų ir vertingų piliečių. Ką reikštų mūsų Tėvynė be didvyrių ir kilnių žmonių?

Taigi grūdinkim savo kūną, kaip plieną, o širdį padarykim labai gerą ir taurią. Darykim visa tai, ko moko mūsų šv. tikėjimas. Juk gražiausia mūsų tikyboje yra pasiaukoti dėl kitų, o didvyriškiausia pasiaukoti už savo Tėvynę ir tautiečius, kaip pasiaukojo Išganytojas. Kasdien jis savo auką ant altoriaus tęsia. Kas Jį seka, tas geriausiai savo tėvynę myli. Juk mūsų Tėvynė turi daug didvyrių, savanorių, kurie būdami geri katalikai ėjo už Tėvynę kovoti ir mirti. Kiek jų krito prie Giedraičių, Širvintų ir kituose frontuose. Tai buvo ir Bažnyčios sūnūs taip išauklėti, kad mylėtų savo Tėvynę ir jos žmones. Mes turime suprasti, k a s g e r a s k a t a l i k a s, t a s i r g e r a s l i e t u v i s, t a u t o s i r T ė v y n ė s m y l ė t o j a s!

Lietuviukai ir lietuvaitės! Mūsų Tėvynės globėjas šv. Jurgis turi mokyti mus kovoti už savo Tėvynę. Tai karys didvyris! Mes dabar turime apsiginkluoti tiesos šalmu, ištvermės skydu galingiausiais dvasios ginklais ir kovoti prieš visa tai, kas žema ir menka. Iš jūsų negali išaugti bėglių, kurie bėgtų, kai Tėvynė šauks ją ginti.

Paskutinis mūsų uždavinys Tėvynei — karšta malda už ją. Dažniau prisiminkime maldoje visus lietuvius, čia ir už jūrų gyvenančius, visokius darbus dirbančius. Ypatingai nuoširdžiai melskimės tautinėse dienose, junkime savo maldas su kunigo malda: „Saugok Dieve ir laimink mūsų brangią Tėvynę su jos vadais ir visais gyventojais“. Nuoširdžiai prašykime savo tautietį šv. Kazimierą už-

tarymo, kad jis būdamas danguj, atsimintų Tėvynės vaikus. Šventasis lietuvi, Kazimierai, globok mus! A.

56. Tėvynės Globėja

Be savo Nepriklausomybės šventės, jau kelinti metai švenčiame tautinę Tėvynės šventę rugsėjo 8 dieną. Ji parinkta 1930 m., kai minėjom Vytauto Didžiojo vainikavimosi sukaktuves. Kiekviena tauta yra tiek laiminga, o valstybė tiek stipri, kiek tauta ir valstybė turi gerų vadų. Lietuvos galybė visiems spindėjo, kai mus valdė mūsų didysis kunigaikštis Vytautas. Jis buvo ir yra mūsų Tėvynės nemirštamas vadas.

Bet kaip Vytautas palaikė tą garbę? Nors jis buvo galingas, bet nepasitikėdavo vien savo jėgomis, o nuolat aukštesnės pagalbos prašydavo. Kai Vytautas apsikrikštijo, jis tuoj sau ir savo Tėvynei išsirinko dangaus globėją. Kas ji buvo? Tai Marija Dievo Motina, kurios gimimo dieną šiandien ir švenčiame. Vytautas buvo išsirinkęs Mariją Tėvynės globėja, į ją meldėsi Tėvynės reikalais, o ji išklausydavo, globodavo jo valdomą kraštą, žmones, mūsų Tėvynę Lietuvą.

Štai visi žinome, kaip įvyko didysis mūšis su kryžiuočiais prie Žalgirio 1410 m. Lietuviai ir lenkai buvo silpniau apsiginklavę, atrodė, kad vokiečiai laimės. Ką veikė Lietuvos gynėjai Vytautas ir Jogaila? Jie ne tik uoliai ruošėsi į karą, bet ir mel-

dėsi, prašydami Marijos pagalbos. Prieš pat mūšį buvo laikomos mišios, kurių kelerių iš eilės klausė Jogaila ir meldėsi į Mariją. Nors Vytautas tvarkė kariuomenę, bet ir jis nenustojo prašęs dangaus pagalbos. Ir dangus duoda laimę. Galingesnė priešų kariuomenė suklumpa, lietuviai laimi. Mes ne kitų pavergti norėjom, bet savo saugojom, todėl Dievas laimino. Laimėjimas grąžino Tėvynei gražųjį Žemaičių kraštą ir mūsų valstybė toliau laimingai gyvavo. Marija globojo Lietuvą ir kitais kartais. Kartą Vytautas pralaimėjo mūšį ir turėjo bėgti nuo priešų. Buvo pavojus ir jam pačiam pražūti, kas sudarytų didelę nelaimę Tėvynei. Ir toj nelaimėj padeda Marija. Vytautas išsigelbsti su Marijos pagalba. Žinoma, Vytautas neužmiršta dėkoti Marijai. Jis pastato Marijos Dangun Ėmimo garbei Vytauto bažnyčią. Su Marijos pagalba Lietuva buvo apkrikštyta, Marijos mylimiausiam Sūnui Jėzui pavesta. Vėliau Vytauto parama buvo pastatyta daug bažnyčių Marijos ir Jėzaus garbei, kuriose be perstojimo garbinama Marija — Tėvynės globėja.

Mūsų mylima Tėvynė su Marijos garbe ir globa buvo surišta ir vėlybesniais laikais. Daug altorių Marijos garbei pastatyta, lietuviai Mariją pamilo ir nuoširdžiai ją garbina, kaip savo dangišką motiną. Prie Marijos šaukėsi lietuviai nelaimėse, kartu džiaugėsi pasisekimuose. Mariją ir lietuvius surišo artimi ryšiai. Mūsų žemė pradeda vadintis Marijos žeme, nes jos vardas buvo karštai garbinamas visų lietuvių širdžių. Lietuviai uoliai kalbėjo rožančių,

giedojo jos garbei giesmes, valandas, Karunką, nešiojo škaplierius. Kad dar labiau išreikštų meilę ir prisirišimą, lietuviai statė Marijos garbei koplytėles su jos stovylėlėmis, darė prie jų procesijas, lankė šv. vietas.

Malonus jaunime! Ar manote, Marija negirdėjo mūsų balsų, neatkreipė savo širdies? Ji stengėsi atsilyginti, Marija norėjo nuolat su mumis gyventi, pagalbą duoti. Mūsų Tėvynės širdyj — Vilniuj Marija ypatingu būdu apsireiškė; čia atsiranda Aušros Vartų Marijos garbinimas. Iš čia ji meldžiasi už mūsų švento tikėjimo sugrąžinimą, ypač užtaria, kad mes laisvę atgautume. Ir mes laisvi. Tiesa, dar Vilnius su Aušros Vartais ne mūsų rankose, bet jei mes ja pasitikėsime, greičiausiai Vilnių išlaisvinsim. Gera, kad mūsų Vilniaus Vadavimo Sąjunga platina „Aušros" Vartų Marijos paveikslą.

Neužmiršta mūsų Marija ir toliau. Ji išsirenka mūsų žemę sau ypatingos garbės vieta — Žemaičių Kalvariją ir Šiluvą. Tose vietose galime ir šiandien pamatyti, kokią meilę jaučia lietuviškos širdys savo dangiškai globėjai. Šiomis dienomis vykstą Marijos garbei atlaidai ryškiai rodo mūsų prisirišimą prie jos. Juk per kančią, o kartais ir mirtį mes skubame prie Marijos Šiluvoj. Kiti kraštai turėdami tokią Dievo malonę, stebuklingą vietą būtų seniai ją išpuošę, pasauliui paskelbę, gerus kelius, geležinkelius nutiesę. Mes esame kuklūs, vargstame eidami pėsti, ar arkliais keliaudami šimtus kilomet-

rų.. Bet tas tik parodo gilų mūsų tikėjimą ir gryną Marijos meilę.

Jūs, jaunieji Tėvynės piliečiai, šioj šventėj nešūkaukite vien tuščiais žodžiais, bet nuoširdžiai melskitės į Dievo Motiną Mariją — Lietuvos globėją.

Prašykime jos pagalbos augti Marijos garbintojais, kad užaugę galėtume laisvai Vilniuje ir kitose vietose garbinti Ją ir Jos Sūnų Jėzų. Už mūsų laisvę ir Vilniaus atvadavimą, nuoširdžiai sukalbėkime į Aušros Vartų Mariją 3 Sveika Marija. A.

57. Kodėl Kristus Kentėjo

Mažiukų Petruko, Jonuko, ir Elytės namuose buvo keli kryžiai. Vienas didelis iš medžio, su didele kančia kabojo didžiajame kambaryj. Kitas mažesnis stovėdavo ant lango ar ant stalo. Dar mažesni kryželiai buvo pakabinti prie vaikų lovelių. Pirmi vaikučių žvilgsniai būdavo atkreipiami į kryžių. Nors jie mažai suprato, bet kryžiai buvo patraukę jų dėmesį. Geroji mamytė vakare paduodavo jiems pabučiuoti kryželį ir vis sakydavo: **„Pasveikinkite Dievulį!** Vaikai džiūgiai tai padarydavo, nes ir pati motina noriai pasveikindavo kryželį. Vaikams paūgėjus, motina, turėdamas laiko ir tėvas, eidavo su vaikais į didįjį kambarį ir čia prie didžiojo kryžiaus suklaupę pradėdavo ir baigdavo dieną. Tėvai kalbėdavo maldos žodžius, vaikai sudėję rankutes

klausydavo ir pritardavo, bet ypač jie meiliai ir gailestingai žiūrėdavo į Kristaus kančią.

Kristaus kančia (mūkelė) vaikams atrodė labai įspūdinga. Ji buvo labai didelė, veik prilygo jų augumui. Vaikai suprato kenčiantį Išganytoją. Aiškiai matė dideliais ir smailiais erškėčių spygliais subadytą galvą, matė skausmingas, bet vilties pilnas akis. Jie pastebėjo ir kenčiančio Kristaus kraujuotas lūpas, kurios lyg krauju norėjo paliudyti savo skausmingus žodžius. Įsižiūrėjo į išdraskytą šone žaizdą, stebėjo perplyšusias rankas ir kojas.... Matė ir atjautė skausmuose paplūdusį Jėzų.

Seniai vaikai norėjo paklausti kenčiančio Jėzaus istorijos, bet vis nedrįsdavo, laukdavo. Kartą nebeišsilaikė ir kartu visi paklausė: „Mamyte, kodėl Jėzus taip skaudžiai kenčia?" Tai buvo tikrai nuoširdus vaikų klausimas. Motina, be abejojimo, paaiškino.

Kodėl Jėzus kenčia ir kentėjo, šiandien ir pasvarstysim.

Jūs jau trumpą atsaką žinote — Kristus kentėjo dėl mūsų išganymo. Jis atpirko mus nuo trejopos mirties, kūno mirties, dvasios ir amžinos mirties.

1. **Nuo kūno mirties.** Kūno mirtis yra tada, kai siela atsiskiria nuo kūno. Paprastai mes tai mirtimi ir vadiname. Kristus savo kančia ir mirtimi nugalėjo mirtį, nes jis trečią dieną prisikėlė. Mes žinome, kad mirsime, bet taip pat atsimename, kad prisikelsime pasaulio pabaigoj, nes mes esame Kris-

taus vaikai ir tėvainiai. Taigi, mieli jaunuoliai, ateis valanda, kurioj šiame pasaulyj nebus ne vieno grabo ir kapo. Čia mūsų viltis, jei kas miršta: **„Jis prisikels"**. Tai žinodami mirštančiųjų galime neverkti, nes jie vėl bus gyvi. Kristus savo kančia mirties baimę pavertė viltimi. Todėl prie kapų yra statomi kryžiai. Kapinės, mirusiųjų karalystė, daugeliui žmonių tapo paguodos vieta. Kad tokiose sunkiose valandose, kaip mirus artimiems, mes būtume ramūs, Kristus mums savo kančia nupelnė.

2. **Kristus išgelbėjo mus nuo dvasinės mirties.** Gerai pagalvokime. Prisiminkime kenčiantį Kristų ant kryžiaus; mes Jį pamatysime tokį pat, kokį matė vaikai. Dvasinė mirtis yra sielos atsiskyrimas nuo Dievo malonės, Jo pagalbos. Pirmas atsiskyrimas įvyko Adomui nusidėjus. Dievo sutverta siela buvo labai graži, nes joje atsispindėjo pats Dievas kaip veidrodyje. Nuodėmė tą veidrodį sukūlė, o sudaužytas veidrodis gali parodyti tik sugadintą paveikslą, kuriuo Dievas negali džiaugtis. Jei visi žmonės iš meilės Dievo būtų norėję mirti, vistiek to nebūtų galėję atitaisyti. Dar daugiau. Jei visi angelai būtų prikalti prie kryžiaus, Dievo paveikslas nebūtų buvęs atitaisytas. Dievas po žmonių nuodėmių į žmones sugrįžo tik tuomet, kai buvo sutrintas ir nukankintas. — Iš čia matyti nepaprasta Kristaus meilė mums, kuris dėl mūsų kentėjo ir kenčia. Jis savo mirtimi nugalėjo dvasinę mirtį ir vėl mumyse Dievo paveikslą sugrąžino.

3. **Kristus mus išgelbėjo nuo amžinos mirties.**

Amžinoji mirtis yra pomirtinis sielos atsiskyrimas nuo Dievo regėjimo. Kaip baisu! Įsivaizduokite, jaunuoliai, kad jums sugrįžus į namus, pasitiktų jūsų tėvas ir tartų: „Šalin nuo manęs! Daugiau neperžengsite mano namų slenksčio". Kaip liūdna ir išgąstinga! Kur eiti? Kur pasidėti? Niekuomet jau neturėti tėviškės! Dar baisiau, daug blogiau būtų išgirsti Dievą, amžinąjį Tėvą, ant amžinybės slenksčio sakantį: „Eikite šalin nuo manęs...!" Visada, visada! Kur? Į amžinąją kančią! — Išganytojas ant kryžiaus nugalėjo ir amžinąją mirtį. Į pragarą patenka tik tie, kurie miršta su sunkia nuodėme.

Dabar suprantame, kodėl Išganytojas prikaltas prie kryžiaus. Jis kentėjo už visų nuodėmes, kenčia ir šiandien, kai mes nusidedame. Jūs laimingi esate, nes tuoj nusivalysite nuo savo nuodėmių, nusimazgosite Kristaus išlietame krauje. Dabar pažiūrėkite į kenčiantį Išganytoją, prašykite jo pasigailėjimo; savo širdyse verkite, gailėkitės, kad jį įžeidėte nuodėmėmis. Dabar gavėnia. Kristaus kančios laikas. Prašydami nuodėmių atleidimo, pamaldžiai apeikime kryžiaus kelius. A.

58. Dažna ir Gera Išpažintis

Jaunuoliai! Jūs gerai žinote, kas vyksta jūsų namuose prieš didesnes šventes ar iškilmes. Visuose namuose juda kruta. Šeimininkės dirba ir tvarko kambarius. Juk reikia juos išvalyti, išplauti, sutvarkyti. Dar daugiau vargo turi virtuvėj, kurioj

reikia sušilus, dūmams akis graužiant, gaminti sau ir svečiams valgius. Nestovi dyki ir jaunesnieji šeimos nariai — vaikai. Dažnai tenka ir jiems savo miklias kojas išbandyti: nubėgti į kaimyną, ką nors paskolinti, nueiti į miestą, ką nors nupirkti. O jei to ir nereikia, tai jau čia pat atsiranda įvairių darbelių: malkų ar vandens parnešti, krosnį prižiūrėti, kad katinas kepsnio neištrauktų ir t.t. Lauke ir aplink namus tvarkosi vyrai. Jie irgi nori pasiruošti šventėms. Žodžiu, visi dirba, nors nuvargsta, bet viltis, kad pabaigę galės pailsėti ir pasivaišinti, priduoda jiems jėgų. Ypač visi ruošiasi prieš Velykų šventes.

Bet jūs neramūs! Norite paklausti, kodėl aš jums apie tai kalbu, kam primenu tą triūsą ir darbą besiruošiant šventėms? Atsakysiu — Kad geriau suprastumėte, **kaip reikia paruošti savo dvasią — sielą didžioms šventėms, kad paskiau galėtumėte pilnai jose džiaugtis.**

Dvasia valdo kūną, todėl dvasios geras paruošimas šventei yra svarbesnis, kaip kūno. Jei dėl išviršinio pasiruošimo visi taip sunkiai dirba, kaip rimtai reikia rūpintis paruošti sielą. Mes dabar ruošiamės didžioms šventėms — Velykoms. Bet panašiai reikia rengtis ir prie kitų švenčių.

Tinkamiausiai sielą paruošime šventėms gera ir dažna išpažintimi.

1. Gera išpažintis yra smulkmeniškas sielos nuvalymas. Mes girdėjome ir esam matę, kaip yra valomi kambariai ir juo-

se esantieji daiktai. Štai du paveikslu. Darbšti Onutė valo savo kambarius smulkmeniškai ir stropiai. Pirmiausia ji išvalo visus kampus ir lindynes, palovius, kerčias, pasuolius. Išvalytas vietas, kurios sunkiai pasiekiamos — aukštai ir giliai. Jos budri akis pakelia kiekvieną daiktą; kada ji tai atlieka, tai lengviau atsikvėpusi be vargo šluoja kambario vidurį ir jau viskas švaru ir tvarkoj. Kitaip elgėsi nerangi Marytė. Ji pirma brūkštelėjo kambario vidurį, o kampai ir palovės palauks kito karto. Ji greit pabaigė. Iš karto atrodo viskas tvarkoj, bet tik trumpai. Po valandėlės kambarys atrodo toks pat, kaip ir prieš valymą, nes iš nevalytų kampų ir kerčių vėl prįdulka ir prisiteršia. Pirmoji gerai išvalė, o antroji blogai ir paviršutiniškai.

Panašiai gali atsitikti ir su mūsų sielos valymu. Mes turime gerai ją išvalyti, smulkmeniškai nušveisti, kad po išpažinties ilgai ir skaisčiai blizgėtų...

Reikia peržiūrėti tris kambarius: Dievo, artimo ir savo, kurie yra mūsų sąžinės gelmėse. Ypač smulkiai pasvarstyti, kas gyvena Dievui skirtame mūsų sielos kambarėlyje. Paklausti, kas jame gyvena šventadienį, kas darbo dieną. Ar vietoj Dievo meilės, tikėjimo, vilties neatrėpliojo šaltumas, abejingumas, neviltis ir kitos blogybės. Ar šventadieniais mūsų siela tikrai švenčia? Ar lankome pamaldas, einame išpažinties, Komunijos? Ar meldžiamės? Ar savo darbais garbiname Dievą, ar bent retkarčiais prieš darbą, pamo-

kas prašome Dievo palaimos, o po pasisekimo ar dėkojame? Taip ir panašiai pasižvalgę po Dievo kambarėlį, lengvai pamatysime, kas reikia valyti ir tvarkyti.

Kaip atrodo artimui skirtas mūsų sielos kambarėlis? Pirmiausia reikia paklausti savęs, kokioj vietoj ir pagarboj yra laikomi brangiausi mums žmonės: tėvai, broliai ir seserys, mokytojai, kunigai. Toliau kaip gerbiame savo draugus, kaimynus, pažįstamus? Ar atsimename ir ar pakviečiame į savo artimui skirtą namelį savo brolius ir sesutes lietuviukus ir lietuvaites, kurie kenčia nelaisvėj, ar toli nuo mūsų kituose kraštuose gyvena? Ar esame meilūs su tais, kurie mus įžeidžia? Ar niekam nedarome skriaudos, neužgaunam žodžiais, mintimis, ar darbais? Ar globojame paukštelius ir gyvulėlius? Gerai ištirkime savo artimo kambarėlį, kad jame visi jaukiai ir meiliai gyventų!

Šventas turi būti mūsų pačių kambarėlis. Gražios mintys, švelnūs žodžiai, o ypač naudingi ir šventi darbai turi puošti mūsų sielos kambarėlį. Jei švarus bus mūsų minčių, vaizdų, kalbų ir darbų kambarėlis, tai lengvai išsaugosim švariais ir kitus kambarėlius.

Taip peržvelgus visus tuos tris kambarėlius, surinkti ir suskaityti visas blogybes. Dabar taip kaip dulkes apvalyti gailesčio ašaromis, kurios gali slėptis sutrintoj širdyj, viską atnešti prie klausyklos —

pasakyti. Pirma dar kartą pasiryžti daugiau to nebekartoti, nebesuteršti sielos kambarėlių. Paėjus nuo klausyklos, padaryti tai, ką įsakė kunigas ir jau gerai atlikta išpažintis.

2. **Dažna išpažintis palengvina sielai išlikti nesuterštai.**

Jei kambariai dažnai plaunami, tai jie mažiau susitepa, visada atrodo gražūs. Taip ir sielos kambarėliai gražiai atrodys, jei dažnai išpažintimi bus švarinami. Bažnyčia liepia bent vieną kartą metuose atlikti išpažintį, bet pageidauja dažniau tai atlikti. Jūs patys pagalvokite, mielieji klausytojai, kaip atrodytų namas, kurs tik vieną kartą metuose būtų valomas. Ir kokia bjauri liktų mūsų siela, jei mes ją taip retai nuvalytume išpažintimi. Apleistą kambarį reikėtų valyti su plūgais ir kastuvais, o suterštą sielą kaip benuvalytume? Taigi, šiandien atlikdami Velykinę išpažintį, pasiryžkime gerai ir dažnai atlikinėti kitas išpažintis. Darykime pasiryžimą, kurį būtinai įvykdinkime — už mėnesio vėl atliksime gerą išpažintį. Ta intencija sukalbėkime Sveika Marija. A.

59. Kristaus Meilė

Mielieji jaunuoliai! Jūs ką tik priėmėte Gerąjį Jėzų į savo jaunas širdis. Jūs gal ir nejaučiate, kaip Kristaus Kūnas ir Kraujas pašvenčia jūsų sielas, kūnus ir visą gyvenimą. Bet taip yra.

Reikia tik giliau pagalvoti. Jėzaus apsilankymas pas jus yra didžiausios Jo meilės parodymas. Kuomet Kristus gyveno ant žemės, jis ir tada mylėjo, nors ir nekrikštytus vaikučius, nes sakė: Leiskite mažutėliams eiti pas mane ir nedrauskite jiems, nes tokių Dievo karalystė (Mork. 10, 14). Bet dabar pats gerasis Dievas ateina į jūsų širdis ir sielas. Koks džiaugsmas ir malonumas! Kaip jūs esate patenkinti ir linksmi, kad pas jus ateina koks nors brangus svečias. Bet dabar savo nekaltomis lūpomis priėmėte ne žymų žmogų, bet dangaus Viešpatį, didžiausią geradarį, savo Tvėrėją — Dievą. Tikrai, kaip labai jis numylėjo. Jis būdamas Dievas noriai atėjo į mūsų širdis, kurios kartais esti ir gerokai suteptos; pašventė jūsų lūpas, kurios gal ir iš neapsigalvojimo drįsta negražų žodį ištarti. Dabar Jėzus jus visiškai myli, laimina. Ar jūs jaučiate tą jo gerumą! Manau, kad taip. Štai, noriu jums papasakoti, kaip viena šventa mergytė, vardu Imelda, džiaugėsi pirmą kartą priėmusi Jėzų į savo širdį, o juk Jėzus tas pats visada, tad ir jūs panašiai galėtumėte atjausti dabartinį džiaugsmą, kurį gaunate priėmę Viešpatį Jėzų.

Imelda buvo italų bajoro duktė. 10-čiai metų sueįjus ji pradėjo mokytis pas vienuoles domininkones Bolonijos mieste. Mergaitės širdis vienuole būti troško. Pagal tų laikų paprotį tuoj ji buvo apvilkta baltais rūbais ir apgaubta nuometu. Imelda dabar buvo kaip sesuo vienuolė ir visur kartu su kitomis

seserimis norėjo dalyvauti. Bet kada visos eidavo prie Komunijos, Imelda turėdavo susilaikyti, nes ji nebuvo dar prie pirmos Komunijos priėjusi. Ji nuoširdžiai prašė, kad būtų prileista prie Komunijos, bet niekas jos neišklausė, nes pagal anų laikų paprotį, pirmąją Komuniją priimdavo tik 12—13 metų turį vaikai. Tuomet ji pati karštai meldėsi į dievišką Išganytoją. Kristus pasigailėjo jos. Vieną rytą, kunigui dalijant Komuniją, staiga pakyla iš pūškos viena Komunija ir sustoja ties Imeldos galva. Kunigas paima ir paduoda mergaitei. Kokia laimė ir džiaugsmas apėmė Imeldą. Ji paskendo mąstyme apie Jėzų ir ilgai pasiliko beklūpanti bažnyčioj, kai visos seserys seniai buvo išėjusios iš bažnyčios. Vėliau atėjo jos jieškoti. Jos širdis iš džiaugsmo ir meilės nebeišlaikė ir plyšo. Ji jau nebegyveno čia, nes ji neperneše tos didelės laimės ir užteko vienintelės Komunijos, kad ji šventa dangaus linksmybėse gyventų...

Tai nepaprastas atsidėkojimas tokioms sieloms, kurios Jėzų myli. Ką jūs galite padaryti Jėzui, kad atsilygintumėt už tokią didelę geradarystę, kurią jūs jau kelioliką kartų patyrėte? Šiandien jūs vieną atsidėkojimo pasiryžimą užrašykite Išganytojui savo širdyse (o į namus parėję ir į savo užrašų knygelę). Tas pasiryžimas bus — n e s u t e p t a š i r d i s J ė z u i, kurį ir aukokite kas rytą ir vakarą — dienos metu ir visada, kada tik atsiminsite. Jėzui bus didžiausias džiaugsmas gauti sau buveinę — nesuteptas gerų vaikučių širdis. Jūsų širdys pa-

sidarys Jėzaus prieglauda. Senovėje bažnyčios būdavo ta vieta, kur dažnai bėgdavo slėptis prasikaltėliai nuo savo persekiotojų, nes Dievo namų šventumas juos gindavo nuo žemės valdovų jėgos.

Dabar, mieli jaunuoliai, Jėzus ieško prieglaudos pasislėpti nuo žiaurių žmonių išniekinimų nuodėmėmis. Jis vienatvę kenčia altoriuje, atšalę tikėjime niekina esantį ant altoriaus. Kada jis eina į gatves ir kelius, kad savo malones gausiau paskleistų, savo pergales sielose praplėstų, Jėzus sutinka dažnai tokių pat paniekinimų ir piktybių, kokių jis patyrė eidamas į Kalvarijos kalną. Ir vieninteliė šventovė, kur jis gali apsiginti, tai jūsų geros širdys. Laike savo išniekinimo audros kaip tik tikėjosi įplaukti į gerų žmonių sielos uostą prisiglausti nesuteptose širdyse. Pamąstykite, gerieji Jėzaus vaikučiai, kokį lengvą, bet garbingą pasiryžimą jūs galėsite parsinešti iš šių rekolekcijų. Jūs nuo šio laiko nuolat būsite gyvosios Jėzaus bažnyčios, kuriose jis linksmas gyvens ir jus laimins. Bet dar mažas uždaviniukas — reiks gerai saugoti savo širdies duris ir langus, kad į jūsų širdis neįsiveržtų bloga mintis ar darbas, kas galėtų išvyti Išganytoją. Bet to nebus! Jūs būsite su Kristumi. Jėzus gyvens jumyse!

O dabar dėkokime Jėzui už tą didelį jo gerumą ir mūsų meilę kalbėdami: „O Jėzau, Tu širdingasai meilės nešėjau — dovanok man, kad aš taip ilgai Tave verčiau laukti!... Štai, dabar mano atvira širdis tik Tau Bet Tu žiebk mano sieloje bent menką

kibirkštėlę Tavosios meilės ir mano širdis tuoj pavirs į galingą dangiškos meilės ugnyną". Amen.

60. Kristaus Kraujas

Gerieji! Šventos gavėnios metu jūs kalbate maldelę: „Kursai kentėjai už mus kaltus, Jėzau Kristau, Viešpatie mūsų, pasigailėk mūsų". Ši maldelė nurodo mums gavėnios laiko rimtumą, nes per ją mes prisimename karčias ir baisias Geriausiojo mūsų Jėzaus kančias. Jei jūs pamatote kenčiantį vaiką ar žmogų, tai užjaučiate, nors ir ne dėl jūsų kaltės kenčia. Kodėl kentėjo Jėzus? Jėzus kentėjo už visus žmones ir už jūsų blogus darbus. Paklausite, kaip tai galėjo būti. Taip tikrai buvo. Kristus kentėjo už mūsų nuodėmes. Todėl Jėzų reikia atjausti ir dėkoti. Savo mintyse ir širdyse pulkite Išganytojui po kojų, sukniubkite po Nukryžiuotojo kryžiumi ir verkite prašydami nuodėmių atleidimo. Įsižiūrėkite į dieviškojo Išganytojaus paveikslą — kryžių, kurs prieš jus kabo. Jo plačiai išskėstos rankos nori apkabinti visą pasaulį. Jis visus myli ir dėl visų mirė. Visus iš nuodėmės skurdo išliuosavo. Jis leido atverti savo širdį, kurioj visas pasaulis vietos rastų.

Baisiai Jėzus kentėjo, bet dar baisiau, kad jūs savo nuodėmėmis prie tos kančios prisidėjote, padėjote prikalti Jį prie kryžiaus. Bet neišsigąskite ir nesibijokite prie jo artintis. Jis neatstums jūsų nuo

savęs, bet meiliai priims besiveržiančius prie Jo. Jis mirė už visą žmoniją, kuri buvo ir yra nusidėjėlė, ir išplėtė savo rankas, kad nusidėjėlius pas save patrauktų. Jis ir mirdamas meldėsi už savo neprietelius. Jis ir šiandien dar meldžiasi už vargšę žmoniją, ypač už savo numylėtus vaikučius. Jis meldžiasi už jus ir džiaugiasi, kad jūs su Juo esate. Jis matė jus savo maloniu žvilgsniu kybodamas ant kryžiaus, bet ir dabar gyvasis Jėzus laimina jus per šv. Mišias po duonos ir vyno pavidalais. Čia reikia Jėzų garbinti, padėti jam kentėti, atjausti Jo kančias....

Senovėje Romoje, persekiojant krikščionis ir ypač apaštalus dėl Kristaus, šventasis Petras išsigando kančių ir ruošėsi bėgti iš Romos, palikdamas krikščionis ir miestą. Eidamas Petras pamatė tokį vaizdą. Jis regėjo, kaip keliauja palikęs Romą, bet išėjęs už miesto sutinka nuliūdusį Išganytoją, einantį į Romą. Susirūpinęs ir nuliūdęs Petras klausia Išganytoją: „Mokytojau, kur eini, ir kodėl toks susimąstęs?“ — Nereikėjo Petrui laukti atsakymo iš Kristaus, nes vienas Jėzaus žvilgsnis viską jam paaiškino. — Aš sykį miriau Jeruzalėj ant kryžiaus už visą žmoniją ir tave, bet tu nenori kentėti už mane, todėl einu į Romą, kad ten vėl mirčiau už man brangias sielas. Aišku, kad supratęs Petras nebėjo iš Romos, nebepaliko tikinčiųjų, o vargo kartu su jais. Jis dabar daug aiškiau suprato Kristaus kančios reikšmę ir, neleisdamas antrą sykį Išganytojui mirti ant kryžiaus, pats buvo nu-

kryžiuotas. Bet Petras nuolankus Jėzaus apaštalas, nusižeminęs mirė prikryžiuotas žemyn galva...

Mielieji jaunuoliai, ar bereikia aiškesnio pamokymo, dėl ko Jėzus kentėjo ir kaip mes privalome kentėti už Kristų, už savo nuodėmes, kad nepriverstume Jėzaus antrą sykį mirti už mus. Jūs esate jauni, bet ir toki turi skausmų ir vargų. Jūsų vaikiškai širdžiai ir mažas kryželis yra taip pat sunkus, kaip suaugusiam didysis kryžius. Kaip tik šiais laikais ir vaikai turi daugiau iškentėti. Namuose dažnai yra didelis triūsas ir rūpestis dėl duonos kąsnio. Nuliūdusios yra jūsų motinos širdys, jei negali jūsų tinkamai aprūpinti. Gal tėvas yra be darbo ir bevilty skęsta. Dėl to ir jūs turite kentėti. Bet nemurmėkite, nekaltinkite savo tėvelių ir gerojo Dievo, kad jis leidžia jums kentėti, nes jūs girdėjote, kad gerasis Išganytojas pirmasis kentėjo, ir tai už jus, už jūsų nuodėmes. Geriausiai Jėzui atsilyginsite, jei savo vargus, nelaimes kantriai nukęsite, viską dėl Jėzaus paaukosite. Ypač pratinkitės pakęsti šioje gavėnioje įvairius nesmagumus, o kenčiančiojo Jėzaus garbei kalbėkite kad ir šią maldelę: „Garbiname tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šlovinname tave, kad per kryžių ir kančią atpirkai pasaulį". A.

61. Mano Gavėnia

Malonūs jaunuoliai! Prasidedant šventam gavėnios metui, noriu jūsų vieną rimtą klausimą pa-

klausti, į kurį jūs patys privalote atsakyti: „Ar jūs esate uolūs Dievo tarnyboje?“ Taip turi būti! Ar jūs esate drungni? Taip? Pasvarstykime!

1. Kas yra drungnas? Sugrįžęs iš darbo tėvas prašo kavos, kad susišildytų. Onutė paduoda tėvui kavą. Jis geria, bet vėl pastato puoduką ir sako: „Ji jau atvėsusi!“ Reiškia: ji yra nei šilta nei šalta. Jis tokios nemėgsta ir nesušilo. Drungnas gėrimas nepasiekia savo tikslo.

Dabar mes žinome, kada yra drungnumas Dievo tarnyboje. Drungnas nesimeldžia mielai. Jis meldžiasi, kuomet jam patinka, kuomet tėveliai verčia melstis, bet ir tai ne greit jis atlieka, nes dabar turi tą ar kitą darbą greičiau padaryti.

Drungnas vaikas tingiai eina klausyti šventų Mišių. „O kad tik jos greičiau pasibaigtų!“ — mąsto jis. Jis tik žvalgosi į visas puses ir dar kitus vaikus pakumščiuoja. Nenoriai atsiklaupia. Mieliausiai jis sėdi ir patogiai įsitaiso.

Drungnas tingiai eina šv. Sakramentų. Ko jis eis ir ko prašys!

Drungnas vaikas nenori būti vienas ir tylėti, nes čia reikia save nugalėti ir per pamokas nešnekėti! Jis bijo susivaldymo ir aukos.

Tai yra drungnumas. Kiekvienas jo turime po dalelę. Drungnumas nėra gražus dalykas. Lengvai tą pastebime pas kitus, kurie yra drungni; pas save nepastebime ir nenorime pastebėti.

2. Ką aš dabar privalau daryti, kad nugalėčiau drungnumą? Priminsiu dvejopus vaistus.

Pirmasis: Kryžiaus Kelių vaikščiojimas. Kas širdingai Kristaus Kančią apmąstydamas Kryžiaus Kelius vaikšto, tas gerai melsis, pamaldžiai šv. Mišių klausys, kuriose paslaptingai pats Viešpats ant altoriaus nužengia.

Antrasis vaistas **prieš drungnumą yra Jėzaus Širdies garbinimas.** Išganytojas daug apreiškimų davė Margaritai apie savo Švenčiausią Širdį. Štai jų vienas taip skamba: „Jei drungnasis mano Širdį garbina, jis pasidarys uolus". Todėl norėčiau jūsų klausti, ar jūs nenorėtumėte, kaip daugelis žmonių, pirmaisiais mėnesių penktadieniais eiti prie šv. Sakramentų. Pirmieji mėnesių penktadieniai vadinami Šv. Jėzaus Širdies penktadieniais... Kas negali prieiti pirmąjį penktadienį, tas gali pirmąjį sekmadienį, kuris nuo seno Jėzaus Širdies sekmadieniu vadinamas. Aš klausiu, ar jūs norite laisvai tai daryti? Prievartos nereikia. Dievas nieko neverčia. Bažnyčia taip pat. Aš tik klausiu. Ir aš jūsų prašau...

Viena visiems aišku: **sename apsileidime ilgiau nebegalime pasilikti.** Būsime protingi ir šioje gavėnioje melsimės eidami Kryžiaus Kelius kas viešai, kas atskirai ir pirmais mėnesių penktadieniais bei sekmadieniais uoliai Jėzaus Širdį garbinsime. Viešpats Dievas rimtai yra pasakęs: O kad tu būtum šiltas ar šaltas! Bet kad tu esi drungnas, aš noriu išmesti tave iš savo burnos. Būkime uolūs! Amen.

62. Pasiryžimų Gėlės

Gerieji mano jaunuoliai! Štai jau baigiasi mūsų valandėlė su geruoju Kristumi, su mieluoju Išganytojumi šių šv. rekolekcijų metu. Bet ar išėję iš rekolekcijų jūs pamiršite, ką čia girdėjote? Ne. Dar kartą ne. Jūs baigdami rekolekcijas padarysite stiprių pasiryžimų, kurie lydės jus per gyvenimą...

1928 m. žiauriems Meksikos persekiotojams pavyko sučiupti vieną berniuką katalikiškus raštus, laikraščius beplatinant. Jų platinimas ten laikomas nusikaltimu. Ten valdo Dievo ir Bažnyčios priešai. Už tą berniukas buvo nuteistas mirti. Ką darė vaikas prieš mirtį? Gal, manote, verkė ir šaukė, gal sugundytas nuo šventų sumanymų atsisakė? Ne! Jis visai ramiai tarė: „Aš noriu pasimatyti su kunigu!" Jis prieš mirtį norėjo atlikti išpažintį. Bet čia nėra nė vieno kunigo, nes jie visi kalėjimuose pūva arba ištremti" — atsako budeliai. „Tai duokite man valandėlę ramybės, kad aš galėčiau pasimelsti ir savo sielą Dievui pavesti". Ramiai ir maldingai suklupo berniukas ant kelių, kad apverktų ir apgailėtų trumpo savo gyvenimo nusižengimus. Besimeldžiantį budeliai nušauna... miršta.

Šis didvyrio berniuko paveikslas gali kai ko pamokyti ir jus, baigiant šias šventas rekolekcijas. Jūs dabar dar neinate mirti, nors ir ji greit gali ateiti, bet einate gyventi, o gyvenimas, kad

būtų geras, kaip to berniuko, reikalauja didelio rimtumo. Vieni neįstengsite gražiai gyventi. Reikia pagalbos. Todėl, baigdami šias rekolekcijas, paveskite savo sielas gerajam Dievui, kad Jis jas globotų, kaip kad motina globoja savo kūdikį. Kas eina su Dievu, tam nieko pikta negali įvykti. Nuoširdžiai pasiaukokite per paskutinį palaiminimą švenč. Sakramentu. Jautriai sakykit: Dieve, nuo šiandien mes savo sielas Tau pavedame, globoki Tu jas, kad jos vėl Tave pamatytų po laimingos mirties. Pratinkitės dažnai pakartoti — m a n o s i e l a J ė z u i p a v e s t a.

Tai atlikę, padarykite antrą svarbų pasiryžimą — M a r i j a m a n o U ž t a r y t o j a. Gal įvyks nelaimė, pulsite, bet keldamies kreipkitės į Mariją. Ji yra geroji Motina, nusidėjėlių užtarytoja, sugrąžins jus savo Sūnui. Kada melsitės, karštai kalbėkite „Sveika Marija", o kurie gali dar pridėkite kad ir šiokią maldelę: **„Marija, geroji Jėzaus Motinėle, išklausyk manęs vargšo vaikelio, neleisk nusidėti, o nupuolusį greit vėl savo Sūnui sugrąžink".** Šiais ir panašiais žodžiais jūs galite ir patys melstis, Marija supras ir išklausys. Sakykite: **„Esam mes vaikai Marijos, Dievo Motinėlės, todėl melsim ir kalbėsim šventai poterėlius".**

Trečias jūsų pasiryžimas, manau, dar nebus per daug — neužmiršti maldos į A n g e l ą S a r g ą. Jis jūsų kelio draugas. Jis lydėjo jauną Tobiją, lydės ir jus. Jis jūsų jaunų ir suaugusių geriausias draugas. Jautriai kalbėkite jau žinomą mal-

delę: „Angele, Sarge, globoki mus, ir keliu geruoju veski Tu mus..."

Baigiame su Viešpatimi. Pats Dievas palaimins mus. Džiaukitės su Dievu visuomet. A.

63. Velykinė Komunija

Mielieji Jaunuoliai! Papasakosiu gero berniuko Kaziuko trumpą gyvenimo istoriją. Kaziukas gyveno kaime, netoli mokyklos. Jis buvo linksmas ir patenkintas. Lankė mokyklą ir gerai mokėsi. Kas savaitę mokyklą lankė kunigėlis, kurs mokė vaikučius Dievą ir artimą mylėti, nueiti į dangų. Vieną kartą girdėjo Kaziukas, kad kunigėlis ragino visuomet linksmiems būti, nors ir kentėti reikėtų. Kaziukas toks ir buvo. Jis patenkintas žaidė su kitais vaikais, linksmai klausė tėvelių, jis gerai žinojo, kad tikrai linksmas gali būti tik toks vaikas, kurs neįžeidžia Dievo. Paaugęs įsirašė į angelaičius, nes angelaičiai mokėsi, kaip būti gerais ir linksmais vaikais. Ir taip angelaitis Kaziukas buvo labai linksmas ir darbštus berniukas.

Bet nelaimė. Gerasis angelaitis serga. Sunkiai kenčia. Ir gydytojas nieku negali padėti. Kaziuko linksmos akutės, jis kentėdamas džiaugiasi, nes taip nori gerasis Jėzus. Susirūpinę tėveliai visokiais būdais nori jam pagelbėti. Neatstodami nuolat klausia: „Ko labiausiai nori, mūsų brangusis sūneli?" Jis linksmai atsako: „T r o k š t u v e l y k i n ė s K o m u n i j o s, n o r i u s u-

laukti Jėzaus. Buvo gavėnia, todėl jo didžiausias troškimas buvo — Velykų Viešpaties atėjimas į jo širdį. Jis nujautė, kad Velykų pyragai ir margučiai ne jam skirti. Berniukas troško tikrojo džiaugsmo. Ir kai kunigėlis atvažiavo su Šv. Sakramentu, skausmingos berniuko akys džiaugsmo ašaromis prisipildė. Kaziukas laukė Jėzaus šv. Komunijoj. Jis žinojo, kad ši Velykinė išpažintis yra jam paskutinė, todėl jis šventai ir karštai priėmė ją. Jo veidas pasidarė skaistus, patenkintas: nekalta siela laukė valandėlės, kada neatskiriamai pamatys gerąjį Jėzų. Vaikas laukė, ilgėjosi kito gyvenimo. Neilgai laukęs sulaukė... Jo šventa siela pakilo draug su angelais prie Dievo sosto.

Gerojo vaiko paskutinė Velykinė šv. Komunija moko mus maldingai priimti Velykinę šv. Komuniją ir tinkamai pasiruošti Velykoms.

1. Kiekvieną kartą, kada tik priimame šv. Komuniją, reikia ją priimti tyra širdimi, skaisčia siela, nes visuomet tą patį Gyvąjį Dievą priimame. Bet Velykinė Komunija neišsiskiria iš kitų Komunijų, nes ji turi būti visų katalikų priimama ir tai Velykų laikotarpyje, o ne kuriame kitame laike. Kodėl taip? Atsakysiu. Brangiausias mums Kristaus palikimas yra švenč. Sakramentas. Geriausias sielos penas yra šv. Komunija. Bet švenč. Sakramentą Kristus įsteigė prieš Velykas, did. Ketvirtadienį. Ir Pirmąją Komuniją davė apaštalams taip pat prieš Velykas. Dėl tos priežasties

Bažnyčia ir liepia prieš Velykas priimti šv. Komuniją. Apie Velykas priimdami šv. Komuniją mes visi susijungiame su Kristumi, kaip didįjį Ketvirtadienį susijungė visi apaštalai.

Kadangi Velykinė Komunija yra viso pasaulio katalikų religinė puota, kurioj pats Kristus yra mums dvasinis penas, todėl toj puotoj niekas negali atsisakyti dalyvauti. Čia negalima pasiteisinti. Jei kas nepaklauso, tai tas skaudžiai įžeidžia Dievą. Supraskite, jaunieji, ką pamanytų karalius, jei jis kviestų pas save vargšus, kad juos pamylėtų, o šie atsisakinėtų įvairiai pasiteisindami: „Mes vargšai, mums reikia rūpintis paprastu duonos kąsniu, mes neturime tinkamų rūbų ir tt." Karalius įsižeistų, nes jei jis kviečia, tai jis žino, ką kviečia ir ką jie turi. Panašiai yra ir su Jėzaus kvietimu. Jis kviečia visus, kurie vargsta ir yra apkrauti, kad atgaivintų ir pastiprintų. Bet jei kviestieji atsisako, Jėzui liūdna pasidaro, Jį įžeidžia. Jūs šiandien esate laimingi, nes paklausėte Jėzaus kvietimo, atėjote jį priimti. Jis jau palaimino ir pašventė jus.

Kaip reikia maldingai priimti Velykinę Komuniją, gali mokyti gerojo berniuko Kaziuko pavyzdys ir apaštalai, kurie taip maldingai priėmė pirmą kartą. Jų sielos viską užmiršo, žinojo tik viena: Jėzus ateina į mano širdį. Jie su Jėzumi kalbėjosi, dėkojo ir maldavo. Ir mes gerai ir maldingai priimsime, kada už nuodė-

mes gailėsimės, Jėzų garbinsime karštai dėkosime, o vėliau su Juo kalbėsimės ir maldausime.

2. Velykinė Komunija paruošia mūsų sielą šventoms džiaugsmo Velykų šventėms.

Velykos yra didelio džiaugsmo šventė, ypač vaikams. Tikras džiaugsmas trykšta tik iš skaisčios sielos ir širdies. Juk jūs žinote, kad švarus ir tyras vanduo trykšta ir teka iš švarios versmės. Iš pelkės ir balos netekės tyras vanduo. Taip ir iš suterštos sielos nekils pilnas džiaugsmas. Gali vanduo smarkiai bėgti, kunkuliuoti ir iš užteršto šulinio, bet tame vandenyje nespindės krištolinis grožis, neplaukys žuvelės... Taip ir suteršta siela žmogus gali šūkauti ir linksmintis, bet jo džiaugsmas ne tikras. Mes turime džiaugsmingai praleisti Velykas. O priėmę Velykinę Komuniją ir pasisaugoję nuo nuodėmių, galime tikru džiugesiu praleisti šventes. Velykinė Komunija paruoš mus tikram džiaugsmui, kurs yra Kristaus Prisikėlimo šventėje — Velykose. Velykinė Komunija yra mūsų sielos prisikėlimas ir atsigaivinimas tikram Velykų džiaugsmui Viešpatyje.

Taigi pasižadėkime šias Velykas praleisti linksmai, šventai t. y. neįžeidžiant Dievo ir artimo. Už šventą Velykų praleidimą sukalbėkime Sveika Marija. A.

64. Mokyklos Varpelis

Kartą paklausė mokinių, kas galingiausias jūsų mokykloj? Kaip manote, ką jie atsakė? Jų mokykloje buvo keli mokytojai, lankėsi keli kapelionai, visi atrodė galingi ir stiprūs, visų mokiniai klausė ir visus mylėjo. Bet kuris galingiausias, — reikėjo atsakyti. Jų mokykloje buvo ir mokinių, stipresnių už mokytojus, gerai užaugusių. Visi svarstė ir galvojo. Tuomet pakelia ranką mažiausias berniukas ir taria: „Galingiausias yra mokyklos varpelis". Visi pradėjo linguoti galvą pritardami, kad šis mažiukas tikrai tiesą pasakė. Kiekvienas pradėjo mąstyti, kaip visi klauso varpelio balso. Tik spėjo dzin dzin ausis pasiekti, tuoj klauso jo balso, bėga, skuba iš žaidimų salių, iš kiemo į klases. Jo skambesio laikosi ne tik mokiniai, bet ir mokytojai. Jį išgirdę ir vėl visi sujunda, išbėgioja, žaidžia, ilsisi. Tikrai, varpelis yra galingas. Jo klauso ir mūsų tėveliai: kai mūsų pasilinksminimuose suskamba varpelis, tai visi nurimsta, klauso, ką mes pasakysime, ir žiūri, ką parodysim. Tikrai varpelis galingiausias mokykloje.

Nors jis ir toks galingas, mes jo negirdėjome ir neklausėme jau keli mėnesiai. Vargšelis! Juk rytoj susirinkę rasime jį dulkėtą, kur nors užmestą, saulės įkaitintą, lietaus išplautą... Taip. Bet jis vėl pradės eiti savo pareigas, jis mūsų varpelis. Su pirmu jo skambesiu pradėsime pirmąją savo poatostoginę pamoką... O vėliau? Vėliau jis

dar ilgai skambės ir skambės, jis vėl mus valdys, nes tikrai yra galingas.

Bet juk šiandien yra naujųjų mokslo metų pradžia, o mes negirdime mokyklos varpelio! Kodėl? Jūs patys atsakytumėte. Jei yra varpelis, tai turi būti ir varpas, o varpas yra galingesnis už varpelį. Todėl mes šiandien pirmiau paklausėme varpo balso, kuris taip gražiai ir galingai skambėjo mūsų bažnyčioj, mieluose Dievo namuose. Pirma negu buvome mokomi, jau buvome Dievo vaikai, apkrikštyti, palaiminti, į dangų pakviesti. Vadinasi, jau seniau girdėjome galingą Bažnyčios, paties Dievo balsą, jo klausėme. Todėl ir šiandien pirmiau jo balso paklausėme. Susirinkome čia į bažnyčią savo Sutvėrėją pagarbinti, Jo palaimos paprašyti tolimesniam darbui. Susirinkome kviečiami didžiojo varpo, kad vėliau gerai girdėtume mažojo varpelio garsus ir suprastume.

Tad pirmiausia ir paklausykime, ką mums kalba ir skambina bažnyčios varpas, ką jis pataria. Bet juk varpas nekalba, pasakysite, mieli mokiniukai! Kaip ne. Ir varpas kalba, tik reikia įsiklausyti. Šiandien varpas jums kalbėjo: „Dzin dzin, vaikai, bėkite į mokyklą linksmai. Kelkitės, skubėkite, bet ir Dievą mylėkite. Skaitykite, rašykite, bet ir giesmelę giedokite. Dzin dzin, vaikai, grįžkite iš mokyklos linksmi". Štai ką varpas jums kalbėjo, ar girdėjote? Kitą kartą gerai įsiklausykite. Taigi, pradėdami mokslo metus, pradedame naują lauką arti. Bet juk artojas pirma

palaimina savo lauką, ir mes šiandien tos palaimos ir mokslo prašome iš mokslo ir dirvos Viešpaties. Moksleiviams dirva yra knyga, sąsiuvinis, lenta, žemėlapis. Dirvos vaga yra knygos lapas, sąsiuvinio puslapis, kuriuos turime perskaityti ar prirašyti. Šiandien atėjote į bažnyčią be savo mokyklos krepšelių, be knygų ir kitų mokslo priemonių, bet galėjote visa tai atsinešti, padėti prie altoriaus, arčiau Dievo, o Dievas siųstų savo palaimą, kunigas pašvęstų šv. vandeniu, ir štai mūsų pasisekimas užtikrintas. Bet tai nebūtina. Dievas yra galingas, Jis žino, ko jūs norite, Jis visus jus mato, todėl laimina jūsų knygas ir jų čia nesant: žinodamas jūsų norus iš anksto juos palaimina.

Trumpai sakant, varpas mums skelbia mokytis ir melstis. Mokslas be maldos, be to sielos maisto, būtų tik vienos mūsų pusės lavinimas, mes pasidarytume vienpusiški. Bet juk mes norime būti ir užaugti tikri lietuviai,, vyrai ir moterys, todėl mes turime mokėti dirbti, o neužmiršti ir melstis. Mūsų pirmieji žodžiai po mokyklos varpelio garso bus maldos žodžiai. Tik noriu atkreipti dėmesį, jaunieji moksleiviai — jei meldžiamės, tai melskimės, bet ne ką nors kitą veikime. Labai nemalonu matyti, kai melsdamiesi mokiniai draugus pešioja, knygas tvarkosi ir p. Taip negražu, nemokiniška. Tą valandėlę turėtų būti sunertos mūsų rankos, pakeltos akys į kryžių, o žodžiai taip nuoširdūs, kad angelas Sargas juos nuneštų sakydamas: „Štai kokių dovanų siunčia Lietuvos

mokiniai!" Tai būtų gražu. Mūsų daromas kryžiaus ženklas turi būti rimtai ir pamaldžiai atliekamas.

Po tokios maldos seksis ir rimtas mokyklos darbas. Mokyklon ne žaisti, išdykauti ar snausti einame, bet dirbti, klausyti mokytojo nurodymų. Čia kartais ir paprakaituoti reikia. Geri mokiniai pasakoja, kad jie mokydamies sušyla. Vadinasi, dirba taip, kaip jūsų tėveliai ir vyresnieji, dirbdami prakaituoja. Tik toks darbas džiugins jūsų mokytojus ir namiškius, o jus padarys laimingus. Taigi, uoliai klausykime varpelio garsų, kai jis skelbia melstis — melskimės, kai dirbti — dirbkime! Tad į gražų ir malonų mokslo lauką su Dievo palaima ir savo didžiais norais. A.

65. Nauja Vaga

Kai lietuvis ūkininkas gausų metų derlių surenka į kluoną, jis toliau nežiopso, bet vėl ruošia dirvą kitų metų poiūčiai. Kurie esate mėginę lauke dirbti, žinote, kaip nelengva tai padaryti. Ar jūs kada nors stebėjote ūkininką, einantį šalia arklo, stipriai savo rankomis jį į žemę smeigiantį, kurs vagą po vagos versdamas maišė juodą žemę su gelsvu prakaitu. Ūkininkas dirbdamas nežiūri nei į kairę, nei į dešinę, nesižvalgo atgal, kad nesusiartų provagėmis, nes tada atrodytų nesuarta, bet išvagota. Jis tik žiūri pirmyn ir verčia vagą po vagos, kurios dailiai suklotos ir jį patį laimingą padarys.

Tokį ūkininko darbą turėjo minty ir mūsų mylimasis Išganytojas, kai kartą sakė jaunikaičiui, kurs norėjo būti Jėzaus mokiniu, bet vis dar pirma norėjo atsisveikinti su namiškiais. Kristus, jam besižvalgant, tarė: „Nė vienas, kurs prideda savo ranką prie arklo ir atgal dairosi, netinka Dievo karalystei“ (Luk. 9, 62). Šiuos gražius Išganytojo žodžius galime prisitaikyti sau, šiems naujiems mokslo metams,. Juk mes arsim savo proto ir širdies lauką, sėsime grūdus, kad pabaigoj mokslo metų gausiai piautume.

1. Šiandien prasidėjo nauji mokslo metai, paėmėm arklą į savo rankas. Dabar nedera daugiau atgal žvalgytis. Ne. Atostogos su savo išsiblaškymais jau praėjo. Pasidarytume sau daug žalos, jei ir dabar vis dar dažnai savo tuščiais pasikalbėjimais ir pasilinksminimais praleistume darbo laiką. Jei ir galime pažvelgti į savo praeitų atostogų kelius ir takelius, tai tik todėl, kad pasitaisytumėm, apgailėtumėm negerai praleistas atostogų valandėles, kitaip atgal nesižvalgykime, tik pirmyn!

2. Mūsų žvilgsnis pirmyn! Bėkime į tikslą! Daug jums paskirta išmokti šiais mokslo metais; kad tai galėtumėm lengvai pasiekti, reiks uoliai ir rimtai padirbėti.

Tokio rimto darbo pirmiausia reikalauja gerasis Dievas, kurs jūsų amžiui skyrė mokslą taip, kaip jūsų tėvams skyrė darbą prie amato, fabrike,

ūkyje ar įstaigoje. Bet jei jūs neišgirsite to Dievo balso, vietoj tvirtai čiupti arklą, knygą, lyrą, tik rankas į kišenius susikišę vaikščiosite, tai tik brangų laiką eikvosite. Tur būt atsimenate tinginį tarną, kurs gavęs talentą užkasė, vietoj pelnęs kitą. O darbštūs jo draugai priešingai pasielgė. Žinote ir kokią bausmę jam paskyrė ne už tai, kad jis būtų praradęs talentą, bet už tai, kad jis savo darbu nepadvigubino. Kokią griežtą bausmę iš Dievo išgirsite jūs, jei taip brangius savo gyvenimo metus prasnausite, neišnaudosite, jei savo sielose gerų vaisių pavasario piūčiai nepribrandinsite. Bet jūs viską gerai sutvarkysite. Juk jūsų šių metų šūkis — malda ir darbas, viskas didesnei Dievo garbei, gražūs šūkiai, kuriuos kasdien prisiminkite.

Rimtai dirbti ragina ir jūsų tėvai, kurie šalia jūsų stovi ir susidomėję seka jūsų darbus. Jiems nėra lengva šiais sunkiais laikais jus leisti mokytis. Jie dėl to kasdien turi aukotis dėl jūsų šviesesnės ateities. Parodykite ir jiems savo dėkingumą gerai mokydamies ir gražiai elgdamies. Jūsų tėvams tikrai rūpi jūsų ateitis. Jie galvoja, kokį pašaukimą išsirinks, kam pasišvęs. Jie gerai supranta, jog tik kilnių sielų berniukai ir mergaitės galės daryti pažangą moksle ir nereikės rausti dėl jų elgesio. Jei jūs darbštūs būsite, tai nuimsite nuo savo tėvų pečių vieną sunkią naštą, užsipelnysite Dievo palaimos, kurią Dievas paskyrė tiems, kurie įvykdo ketvirtąjį Dievo įsakymą.

Nuoširdžiai rūpinasi ir jūsų mokytojai ir globėjai, kurie nuolat sodina mokinių sielose gerų sėklų. Jūsų mokytojai moko, bet ypač stengiasi jus gražiai išauklėti, kad būtumėte meilūs Dievui, Tėvynei ir žmonėms. Mums nėra tas pats matyti mūsų darbo pastangas veltui einant ar nešant gražių vaisių! Jūsų uolumas ir bendradarbiavimas duoda ir mums naujo džiaugsmo ir meilės mokyklai; nes mes jaučiame, kad jūs suprantate mūsų gerus norus jūsų pačių naudai.

. Kaip stipriai ir uoliai kreipiate savo žvilgsnį pirmyn, taip pat neužmirškite pakelti savo akių ir aukštyn, į Dievą, kurs laimina kiekvieną.

Jūsų darbas turi ir didesnį uždavinį, negu laimingai čia gyventi. Jūs turite pelnyti dangaus vainiką; jei tam jums paprastųjų jėgų neužtektų, pats Dievas išties savo malonės ranką. Mūsų visai lengva pareiga — kasdien melsti Dievą tos pagalbos, kurią jis prižadėjo, o jis savo išpildys, gausiai laimins moksle ir visuose gyvenimo reikaluose. Mūsų laimė, kad Jis visur mus priimtų, kap kadaise priėmė savo dangiškąjį kūdikėlį Jėzų. Malonių šaltiniai teka Šv. Sakramente. Iš to galima semti uolumo savo pareigoms, ypač religinėms, kad neapleistume moksleivių pamaldų, šv. Mišių, dažniau susijungtume su Jėzumi šv. Komunijoj.

Štai atidengiau jūsų sieloms plačius darbo laukus. Džiaugsmingai brandinkite vaisius, kuriais džiaugtųsi tėvai ir mokytojai, o tada patys laimingi tapsite. Ir kai ateis dangaus piūtis, tuomet

jumyse išsipildys, ką Viešpats yra pasakęs 125 psalmėj: „Jie sugrįš su džiaugsmu, nešdami savo pėdus“. A.

66. Atostogos

Jau kelinta diena, kaip visų lūpos garsiai kalba — atostogos, atostogos. Atostogų nuotaika viešpatauja paskutinėse pamokose, pertraukose, einant į mokyklą ir grįžtant iš jos. Po paskutinių pamokų daugelis patenkintų skiriasi su mokykla, nes jie jau paaukštinti į vyresnį skyrių, o kai kurie bus jau gimnazistai, nes išlaikė egzaminus į V skyrių. Kai kurie džiaugiasi galėsią užsidėti panašias į gimnazistų kepures, dėvėti jų uniformas, skaityti gimnazistų laikraščius ir tt.

Matau ir girdžiu, kaip gerasis jūsų mokytojas, susikvietęs visus apleidžiančius mokyklą mokinius į vieną salę, paskutinį kartą stengiasi jiems įdiegti naudingų žinių ir pasakyti, ką veikti atostogų metu. Ką sakau? Veikti, dirbti atostogose? Ne. Gerieji mano mokiniai. Atostogos yra poilsio metas, bet ne tinginystė. Žmogus yra skirtas darbui ir visada turi dirbti, o poilsis yra trumpas, kurs dažnai pakeičiamas kitu darbu. Atostogose jūs mažiau rūpinsitės knyga, raštu, bet visiškai to užmiršti negalima. Ganysite gyvulius, skraidysite po margaspalves pievas, vaikščiosite paupiais, kiti padėsite dirbti laukuose tėveliui, namuose mamytei ir kitiems namiškiams. Vadinas, jūs dirbsite,

tik kitokį darbą. Mokytojai paragino būti garbingais mokiniais, pailsėti ir po atostogų vėl sugrįšti į mokyklą. Mokytojas toliau kalbėjo neužmiršti knygų — turėdami laiko galėtumėte paskaityti ir pasimokyti iš jos. Tiesa, kai kurie jau susirišote savo knygas virve ir paslėpėte ar į užpečkį sukišote... Yra buvę tokių mokinių, kurie, surinkę knygas, sukrovė į krūvą ir padegė. Kaip manote, ar tie gerai pasielgė? Suprantama, kad ne. Knygos turi būti jūsų mylimos sesutės, kurios lydėtų jus ir mokykloj ir per visą gyvenimą. Mokinys ir jo knyga — du neatskiriami draugai. Pagaliau mokytojas palinkėjo atsigauti, užaugti ir vėl laimingai sugrįžti. Jūsų jaunos širdys norėjo geriesiems mokytojams kai ką pasakyti, padėkoti, atsiprašyti, bet susijaudinę negalėjot tai padaryti. Bet tai padarėt savo širdyje, o mokytojo širdis moka pažinti jūsų skolos balsą ir be žodžių.

Dabar jau atostogos! Vieni su kitais sumeta kelius žodelius, pasiryžimus, atsisveikina, nors netoli gyvendami galės susitikti, pasimatyti, bet jau ne mokykloje... Dabar dar peržvelgia klases, suolus, lentą, knygyną ir visus žemėlapius. Gal jau keleri metai, kaip tą pačią mokyklą lankėte, tuose pat suoluose sėdėjote, dabar kelis mėnesius visa tai apleisite, kad vėl, sugrįžę su naujomis jėgomis, kibtumėte į mokslą. Kai kurie gal ir ant visados sakysite sudiev tai mokyklai, nebegrįšite į ją, iškeliausite kur kitur mokytis, būsite gimnazistais ir p. Nors ir nebesugrįžtumėte, nors gaila ją palik-

ti, sunku skirtis, tačiau skirkitės tvarkingai su savo mokykla. Jei buvote pasiskolinę knygų iš draugų ar mokytojo, ar kokių daiktų, tai visa tvarkoj grąžinkite, atiduokite kieno buvo, nes ir mažiausias svetimas daiktas gali slėgti jūsų tyrą širdį. Toliau, tvarkingai palikite ir savo suolą, nes jis dar ilgai turės tarnauti kitiems po jūsų ateinantiems mokiniams. Negražus ir nuodėmingas yra paprotys išpjaustyti suoluose savo pavardę, vardą ar kitokius ženklus. Taip geri mokiniai nesielgia. Jei visi piaustys, tai greit visa supiaustys. Jūs savo suolus palikite kaip naujus, tada kiti, jūsų vietoje sėdėdami, džiaugsis jūsų gerumu.

Pagaliau ko mes čia susirinkome pradėdami atostogas. Gerai padarėme. Iš tos vietos ėjome į mokyklą, iš tos vietos žengsime ilsėtis, atostogauti, gyventi. Per šiuos mokslo metus mūsų protos pasidarė stipresnis, įsigijome daugiau žinių, pasidarėme išmintingesni, bet visa tai pasiekėme gerajam Dievui laiminant. Jei Jis atitrauktų savo palaimos ranką, ir mes bemoksliai skurstume, kaip yra daug nelaimingesnių už mus, kurie negali mokytis, ar nesiseka mokslas. Taigi Viešpats yra visokio pasisekimo šaltinis. Jei su Juo pradėjome, tai su Jo rankos palaima ir baikime. Už viską reikia Dievui dėkoti. Atverkim jam savo dėkingos sielos vartelius ir išleiskime nuoširdžius pagarbos žodelius!

Čia mes išgirsime ir vieną staigmeną. Ką? Dievas mums šiandien skelba: „M o k i n i a i,

nors jūs turėsite atostogas moksle, bet mano mokykla jūsų sieloj niekada nenustoja dirbusi". Vadinas, Dievas mums primena, jog siela per mokslą, tikėjimą, Sakramentus santykiaudama su Dievu nepailsta, bet vis stipresnė darosi. Sielos atostogos reikštų jos mirtį. Todėl šiandien mums Jis kartoja: kai turėsite mokyklos atostogas, tai mano mokslas ir visas gyvenimas turės būti dar stipresnis. Atostogų maldos turės būti karštesnės, Komunija dažnesnė, ypač rūpinsimės dalyvauti šv mišių Aukoje. Nors atostogose ir bus sunku nueiti į bažnyčią, bet už tai parodykime didesnį uolumą ir pasiryžimą. Be svarbios priežasties neapleiskime Mišių. Per atostogas įpraskime būti uoliausiais Jėzaus mokiniais, mokėkime džiaugtis su juo, o tada mūsų atostogos bus tikrai laimingos ir naudingos, ko taip nuoširdžiai linkiu. A.

67. Mano Motina

Sveika Marija, Motina Dievo.

Praeitų metų gegužės mėnesį mačiau tokį vaizdelį, kurį ir jums papasakosiu, gerieji jaunuoliai. Tada buvo šilto sekmadienio pavakarė. Karštoji saulutė jau buvo suspėjusi atgaivinti ir prikelti iš žiemos snaudulio visą gamtą. Visur virte virė gyvenimas: bėginėjo ir triūsė skruzdėlės iš savo namiukų išėjusios, zvimbdamos bitės čiulpė ir nešė saldųjį medutį, čiulbėjo ir ulbėjo paukšteliai, rėp-

liojo kirminėliai, bliovė avinėliai. Žodžiu, visa judėjo ir krutėjo, dirbo ir plūšėjo.

Iš vienos kaimo trobelės išbėgo dvi mergytės. Viena buvo labai nuliūdusi, kitos veide spindėjo užuojauta ir susirūpinimas. Jųdviejų rūbeliai buvo prasti, bet už tat gražios, nesuteptos ir Dievą mylinčios širdys, nekaltos kaip saulės spinduliai akys, darė jas gražesnėmis ir už šilkais pasipuošusias turtuoles. Jos atrodė kaip gražiai žydinčios pievų gėlės. Kas jos buvo ir kur bėgo? Liūdnoji mergaitė vadinosi Teresėlė. Ji dabar našlaitė, dar maža būdama neteko savo motinėlės. Ir dabar ji jauna, aštuonerių metų mergaitė. Antroji, jos globėja Onutė, dvylikos metų mergaitė. Jos tėveliai globoja mažąją našlaitę, nes yra jos krikšto tėveliai, o ji yra tikroji našlaitės draugė, kuri paguodžia vargšę mergaitę.

Ta diena buvo tokia pat, kaip šiandien, t. y. Motinos Diena. „Kur skubate ir ką veiksite, gerosios mergaitės, paklausiau praeinančias mergytes? Ar buvote šiandien bažnyčioj ir ar žinote kokia diena?“ — „Taip, kunigėli, nedrąsiai atsakė mergaitės. Mes jau buvome bažnytėlėje ir nuoširdžiai meldėmės per savo parapijos kunigėlio šv. Mišias ir priėmėme šv. Komuniją į savo širdį“. Gerieji mano klausytojai, tai buvo labai geros mergaitės. Po Komunijos su kitomis mergaitėmis jos nuėjo prie Marijos altoriaus ir graudingai žiūrėdamos į jos paveikslą ilgai meldėsi už gerąsias savo motinėles.

Toliau dalyvavo gegužinėse pamaldose ir, nors plonais savo balseliais, karštai giedojo „Sveika Marija, Dievo Motina“.

Ypatingai karštai meldėsi našlaitė Teresėlė. Ji norėtų prikelti savo gerąją motinėlę, pasakyti jai eilėraštį, atnešti gėlių, pasiguoti. O kaip gera būtų su motinėle! Be mamytės ji taip neturtinga ir nelaiminga. Seniau ji turėjo gražių rūbelių, žaislelių. Dabar vargšė be mamytės ir nieko neturi. Graudu pasidarė mergytei ir pravirko graudžiomis ašaromis. Bet tuoj išgirsta savo širdyj suraminimą: „Neverk Teresėle, ne tu viena esi našlaitė ir neturtėlė. Dievo Sūnus paliko turtingiausią dangų ir atėjo į suskurusią žemę. Gimė tvartelyj, ėdžiose ir neverkė, nenuliūdo. Štai pažvelk į paveikslą; čia Jėzaus Motina, kuri yra ir tavo motina. Prašyk jos sau pagalbos ir paguodos. Pažvelk, kaip meiliai ji į tave žiūri, lyg atsako į tavo skausmus ir aimanas... Nusiramink, mažoji našlaite“. Jos lūpos pradėjo šnibždėti Sveika Marija, o širdis kilo į dangų, kur yra Marijos Širdis: „Ji yra mano motina, nes aš neturiu kitos motinos“. Dabar juodvi bėgo į kaimo kapines. Našlaitė nešėsi margai žydinčią gėlę, kurią pati užaugino. Vazoną apjuosė juodu kaspinu gedului prisiminti, o į gėlės žiedus įdėjo vienintelę savo brangenybę, motinos fotografiją. Viską pastatė ant motinos kapo, ant pat jos širdies ir jausmingai sukalbėjo amžiną atilsį. Ji tiek tik gali paaukoti motinos kapui motinos dienos proga.

Jos draugė Onutė taip pat nešėsi gyvų gėlių vazonėlį, kurį pastatė menkoj kapinių koplytėlėj, tuo pagerbdama visas mirusias motinas, nes jos motina dar buvo gyva. Ją šį rytą gražiai pasveikino, padovanojo labai didelę ir brangią dovaną. Ji paaukojo motinai savo jauną širdį, kurią prižadėjo išlaikyti švarią ir nesuteptą. Ji atnešė baltą lapelį, kuriam buvo surašytos dvasinės dovanos — tai maldų ir gerų darbų rinkinys už savo brangiosios motinėlės laimę. Ten buvo surašyta 15 dalių rožančiaus, 5 šv. Komunijos, 5 išklausytos šv. Mišios ir kitos įvairios maldelės. Daugiau, sakė ji, nieko neturiu ir negaliu paaukoti tau, mano mieloji motinėle!

Nudžiugo motinos širdis. Iš džiaugsmo graudžiai apsiverkė, pamačiusi tokią gerą ir kilnią savo dukrelės širdį. Apkabino motina savo dukrelę ir stipriai viena kitos laikėsi, lyg bijodamos, kad neperskirtų kas jų, neatimtų jų laimės. Jos jautė, kaip gera, kada vaikai myli ir gerbia savo tėvus, o tėvai laimina savo vaikus. Visi prisiminė gerojo Jėzus paliktą pamokymą, kaip vaikai privalo mylėti savo motinėles, kaip ir jis mylėjo savo Motiną Mariją.

Mielieji Jaunuoliai! Tos dvi mergytės moko mus ir jus, kaip reikia Motinos Dieną švęsti. Daugiau aiškinti nebetenka. Kurie turite gyvas motinėles, pasveikinkite jas, netingėkite nusilenkti savo didžiausioms geradarėms čia ant že-

mės, kad gautumėte Dievo palaimą dar ant žemės begyvendami, nes tiems, kurie gerbia savo tėvus, Dievas pržadėjo ilgą amžių. Noriai ir greit tarnaukite savo motinėlėms, kol jas dar turite, kad nereiktų paskiau raudoti, kaip anai našlaitei, kada per savo kaltę neteksite jų globos. Svarbiausias dalykas, tai įpraskite melstis už savo tėvelius. Reikia melstis visuomet, netik Motinos Dieną. Našlaičiai gali pasimokyti iš našlaitės Teresėlės, kaip reikia atsiminti savo mirusias motinas ir melsti joms amžinos laimės danguje. O čia žemėje paklausyti Jėzaus ir išsirinkti sau motiną Mariją, kurią mums visiems Kristus paliko žemiškųjų Motinų vietoje, kurią šiame mėnesy visi taip kūdikiškai garbiname. Taigi pasimelskime už savo gyvąsias motinas, sukalbėdami tris Sveika Marija, o už mirusias tris syk amžiną atilsį! A.

68. Motina ir Tu

Visi šiandien prisimename savo motinas ar jos gyvos, ar pas Dievą gyvena. Ir kaip neprisiminsi, jei jos mus taip myli, kenčia... Kartą vienas narsus ir gyvas jaunuolis turėjo eiti į karą, kai jo vyresnysis brolis buvo jau žuvęs už tėvynės laisvę. Jis skubiai traukė į kovą už tėvynę. Tik vieną kartą buvo jam liūdna; iš liūdesio vos akyse ašaras sulaikė. Jis prisiminė atsisveikinimą su ramia, susigraudinusia moteriške, savo motina. Girdėjo ausyse paskutinius atsisveikinimo žodžius,

kuriuos jis taip nuoširdžiai pasakė: „Mamyte, būk ištverminga, melskimės viens už kitą, laimingai gyvuok, ir, Dievui taip norint, mes pasimatysime, jei ne čia, tai geresniajame pasaulyje!“ Iškeliavo. Buvo uoliausias karys, vado mylimiausias pagelbininkas, nes su jo pagalba atlikdavo beveik kiekvieną pavojingiausią žvalgybą. Vieną naktį išėjo žvalgybos į priešo pusę, kad galėtų duoti žinių apie svarbiausias priešo pozicijas. Priėjo vielos užtvarą, pradėjo jas žirklėmis karpyti, skinti sau kelią taip tyliai, kaip tik galėjo. Jis prislinko taip arti, jog galėjo viską gerai matyti. Staiga pasidarė šviesa. Aukštai praskrido rakieta, apšviesdama visą mirusiųjų lauką. Priešų sargybinis pamatė, paleido kulką, o jaunuolis krito sunkiai sužeistas ir pasikabino ant vielų tvoros. Niekas jo negalėjo gelbėti. Visą dieną taip iškabėjo dejuodamas iš skausmo. Vienas mačiusiųjų pasakojo: „Plyšo mano širdis iš skausmo, kaip draugas be pagalbos per dieną galingai šaukė: „Mamyte, mama!“ Kai vakare saulė leidosi, dar kartą pasigirdo duslus balsas — „O motina“ — ir nutilo“.

Malonieji klausytojai! „Motina“ — buvo paskutinis žodis tų, kurie toli nuo tėviškės mirė už mus. Juk ir mūsų kareiviai dažnai savo dainose laukiančią pargrįžtant sūnaus motiną apdainuoja.

Todėl šiandien pasvarstykime:

1. Kas mums yra motina?
2. Ką mes jai privalome.

I. Jei laukčiau jūsų atsakymo, gaučiau daug gražių vardų, kuriais pavadintumėt savo motinas. Kas yra motina jūsų namuose, šeimoj? Neabejoju, kad su daugumos pritarimu atsakysime — motina yra š e i m o s š i r d i s. Iš širdies eina visa šiluma ir gyvybė. Prisiminkit, jaunieji, savo gyvenime visa, kas jums meilės ir gėrio parodydavo, tai būdavo iš meilės motinėlės, iš jos širdies. Kas būtų iš jūsų be motinos? Prisižiūrėkit ką tik gimusį: koks jis silpnas, menkesnis už ką tik išsiritusį paukštelį, kurs tuoj šokinėti gali. Jei motinos ranka mūsų nebūtų švelniai globojusi nuo gimimo ryto, ne vienas iš mūsų šiandien nebegyventų. Vaikas galėtų verkti, šaukti, bet veltui, jei jo motina nemaitintų ir taip žūtų.

Paaugote. Ir dabar motina moko jus gražiausių žodelių:

Auki, mielas vaikeli,
imk Jėzulį į širdelę.

Pirmus rūbelius jums motina siuvo, pirmų žingsnių mokė mamytė. Tikrai galite sakyti: „Kas esu ir ką gavau, viską iš motinos įgijau“. Tėvas dažnai daugiau uždirba, maistą duoda... Kai susergate, tėvas užmoka gydytojui ir vaistininkui. Bet kas sėdi prie vaiko lovelės dieną ir naktį, kas rūpinasi ligoniu? Gerasis vaikeli, kam už tai turi dėkoti? Tėvas mažiau pasilieka namuose, jis auklėja jus tik tada, kai laiko turi. Motina per ištisą dieną yra su jumis, ji savo pavyzdžiu, meile,

gyvenimu ir pamokymais ruošia jus naudingais žmonėmis. Bet jei nepasiseka ir jei netikę vaikai eina blogais keliais? Ir tada motina meldžiasi, kaip šventoji Monika meldėsi už savo paklydusį sūnų. Ar ir mes nesame kalti, kad dar nesenų motinų... plaukai pražilo... Parėję pažiūrėkite. Jei taip, tai giliai susimąstykime, pagalvokime ar vertai branginame savo motiną.

Malonieji jaunuoliai! Kiek daug palaimos meilės išreiškia mums žodis — m o t i n a. Ar negalvojate, koki nelaimingi tie vaikai, kurie neteko motinos. Tiesa, katalikams vaikams yra dar ta laimė, kad jie turi dangišką M o t i n ą, kaip gražiai šiose eilutėse pasakyta:

„Esam mes vaikai Marijos,
Dievo Motinėlės,
tos Dangaus Lelijos,
šviesios žvaigždužėlės".

II. Žinome, kas vaikams yra motina, dabar galime suprasti, ką mes privalome savo motinoms. Jei jūs girdite sakant savo motinas: „Kodėl tu manęs taip neklausai ir vedi į pyktį, tu mane varai į kapus", — tai mes nesame geri vaikai, neturime nė kibirkštėlės meilės ir pagarbos savo motinoms, kurias labiausiai turėtume mylėti.

Mielas jaunuoli! Šventą pagarbą rodyk savo motinai. Pas arabus sūnus turi nusiauti batus, eidamas pas savo motiną. Tas pavyzdys moko

mus nieko netinkamo neišmokti gatvėj, kad neįneštum šventon motinos akivaizdon.

Jei taip kilniai gerbia motiną pagonys, tai kaip liūdna matyti krikščionių vaikus, kurie priešinasi, murma ir atsakinėja savo motinoms, jei jos ką nors paliepia. Mūsų santykiuose su mamyte neturėtų būti žodelių: „negaliu", „nepadarysiu" ir tt.

Antra, mes turim motinos klausyti, bet klausyti ne taip kaip liūtas bijodamas botago, bet su meile. Skundėsi viena motina savo mažais vaikais, kurie nepavadavo jos sergant, nėjo malkų nešti, nes sakėsi susitepsią rankas. Ar tai gražu? Ar jie rodė savo motinai meilę? Kas būtų, jei motina tą patį būtų pasakiusi, kai mes dar gulėjom lopšy!

Ir motinos nėra angelai, gali supykti ar nubausti ir p. Bet ir tada paklauskite: ar mes patys nesam kalti, kad mūsų motinos taip nervingos ir piktos? Apgalvokim! Kokie mes esam nepatenkinti, kai vieną naktį neišmiegame. Bet kiek naktų motina dėl mūsų nemiegojo? Ne tik tas naktis, kurias budėjo jums sergant, bet įskaitykim ir tas naktis, kuriose triūsė ir dirbo, kad jus aprūpintų duona, rūbeliais, leistų mokytis ir tt. Teisingai vienas pasakė, jog motina, užauginusi vaiką, turėtų metus ilsėtis dieną naktį, kad atgautų tai, ką dėl jų yra praradusi. Bet to padaryti ji negalėjo, todėl ji dabar pikta, nervinga... Jei jūs pagalvotumėt, kad motina dėl jūsų nustojo sveikatos, ir dar drįstumėt jai prieštaraut, tai mažiau-

sią turėtumėte „vėžį iškepti“, tai yra paraudonuoti iki ausies galiuko iš tos gėdos.

Kai kada šaltas kapas pridengs tavo mielą motiną, tada suprasi ką turėjai, ko jau netekai. Yra buvę atsitikimų, kad užkasant motiną duktė puolė į duobę drauge mirti.

Šiandien dar mes turime savo motinas, todėl melskimės už jas ir ryžkimės klusnūs ir meilūs joms būti. Už savo ir už visas motinas dabar nuoširdžiai sukalbėkime Sveika Marija. A.

69. Širdžių Širdis

Mes visi gerai žinome, jog mūsų namuose ir šeimose pasitaiko vaikų, kurie daug vargo ir rūpesčių suteikia jų tėvams, bet yra ir tokių, kurie labai nuoširdžiai myli tėvą ir motiną. Tai juos paguodžia ir suramina.

Mielasis Išganytojas turi taip pat daug nedėkingų vaikų. Už šituos turi atsilyginti Jėzaus Širdžiai gerieji, kokiais esate ir jūs, šaunieji jaunuoliai.

Bet ar mes galime Jėzaus Širdį paguosti? Gal Šv. Jėzaus Širdis daugiau neįžeidžiama?

Dievo Sūnus tapo žmogumi, Jis prisiėmė tokią širdį, kaip mūsų, o tokia širdis jaučia įžeidimus, kaip mūsų širdis, ir gali būti permaldauta kaip kiekviena kita širdis. Ir ką mes darome, kad Jėzaus Širdį paguostumėm, tą Jis jau seniai jautė ir pergyveno. Todėl mes iš tikrųjų galime Šv. Jėzaus Širdį permaldauti.

Nemanykime, jog mes neturime už ką permaldauti Jo dieviškos Širdies. Jėzus mus begaliniai myli, pasiaukoja. Bet mes Jo dažnai nemylime, o jei ir mylime, tai šaltai. Todėl turime už ką Jėzų maldauti ir garbinti.

1. **Jėzaus Širdis mus myli nuoširdžiausiai.** Taip nuoširdžiai negali mylėti nei vienas draugas, nei brolis, nei sesuo. Taip nuoširdžiai negali mylėti mūsų tėvas. Pagaliau taip karštai negali mylėti mūsų motina savo kilniausia širdimi. Taip kilniai negali mus mylėti visa žmonija drauge paimta. Išganytojas sako: „Kaip mane Tėvas numylėjo, taip aš jus myliu". Vadinas, Jėzus mus myli dieviška meile! Ką nors nuoširdesnio mes negalime išgalvoti. Visa tai viršija mūsų supratimą. Šitokia meilė yra mums mįslė, nesuprantama. Visu tuo mes stebimės.

2. Jėzus mus myli begaliniai — kiekvienu laiku: dieną ir naktį. Jis myli ir nusidėjėlius, duoda laiko atgailauti — metus, dešimtmečius. Nuolat Jėzus švelniai pasibeldžia į širdies dureles ir prašo įsileisti. Jei mes Jo nepriimame, pavarome, Jis nueina. Vėliau vėl mėgina pasibelsti, nebijodamas įgristi. Jis mus ragina ir perspėja per skausmus, nepasisekimus, kuriuos žmonės paruošia. Jis primena mūsų tikslą per Bažnyčią, per varpų skambinimą, per sąžinės balsą. Iki kol mes gyvensime, Jis apsupa savo meile. Iš tikrųjų, tai yra begalinė meilė.

3. Pasiaukojanti meilė. Ką mums

Jėzus paaukojo? Jau žinome, bet pakartokime. Savo garbę. Jis leido save vadinti piktžodžiautoju ir šventės laužytoju. — Jis atidavė savo laisvę. Jis buvo surištas ir su Juo elgėsi, kaip su gatvės plėšiku. — Jis paaukojo savo sveikatą, išliejo savo kraują, atidavė gyvybę. Savo Motiną ir tą mums atidavė. „Štai tavo motina". Jis kasdien aukojasi bažnyčioj ant altoriaus. Jis tapo mūsų maistu... Aukų Auka.

Paklauskime, kaip atsiliepiam į tokią Jėzaus nuoširdžią, begalinę ir pasiaukojančią meilę? Koki mes nedėkingi! Ir kaip mes šaltai meldžiamės, o kartais visiškai nesimeldžiame. Tingiai dalyvaujame šv. Mišių aukoje, išsiblaškę, abejingi priimame šv. Komunją, menkai padėkojame ją priėmę. Gal būt dar biauriau! Netikusiai atliekame šv. išpažintį, priimame šv. Komuniją kaip Dievo vagys, pavogdami ją, nes ją priimame su sutepta sąžine, apleidžiant šv. Mišių klausymą, atsižadėdami tikėjimo dėl žmonių baimės, būdami neskaistūs. Niekas nėra laisvas nuo nuodėmės. Nė vieno nėra tarp mūsų, kuris nebūtų įžeidęs Jėzaus. Taip, nė vieno. Bet kaip visi esame savo širdis subiaurinę. Visi privalome gailėtis. Ar mes nenorėtume atsiprašyti? Ar mes nenorėtumėm atgailauti? Aišku, kad taip. Jau dabar norime tarti: „Dieviškoji Širdie, atleisk, mums! Visi mes prašome Tavęs, atleisk! Mes norime viską gerai daryti. Mes nori-

me kitoki būti, gerais katalikais tapti. Suteik mums savo malonių! Netrauki nuo mūsų savo veido. Nuo šiandien norime kaip Dovydas atgailauti ir melstis. Dabar viskas dėl Tavo meilės, Viešpatie!"

Ir už visus žmones, kurie negalvoja apie Dievą ir savo sielą, mes norime už juos melstis bei atsilyginti. „Švenčiausioji Jėzaus Širdie!" Maldaujame atleidimo už tuos nedėkingumus, kuriuos Tau kiti savo nuodėmėmis padarė! Imk mūsų pasiryžimus, kaip atlyginimą už pasaulio nuodėmes. Priimk mūsų menką auką maloniai! Viskas dėl Tavo meilės!" A.

II.

Beveik visų katalikų namų kambarių sienos papuoštos kryžiais rodo tuose namuose gyvenančių žmonių meilę Kristui, ant kryžiaus mirusiam. Bet be kryžių pastebėjote dar šv. paveikslus, tarp kurių beveik visuose namuose yra Šv. Jėzaus Širdies paveikslas, šalia jo ir Šv. Panos Marijos Širdies paveikslas. Šv. Jėzaus Širdies garbinimas rodo ir mūsų šeimų pasiaukojimą Jėzaus Širdžiai. Su visais namiškiais ir esame pasiaukoję. Kodėl tai darome?

Šventoji Dvasia rūpinasi žmonių sielomis, kad jos vis karšta ugnimi degtų, gilios Dievo meilės turėtų, didelius darbus Dievo karalystei atliktų. Bet vieni patys esame silpni, negalėtumėm tai

įvykdyti. Dievas siunčia mums naujos jėgos ir šviesos šaltinį — pamaldumą į Šv. Jėzaus Širdį. Šis pamaldumas yra naujas, nes tik 1673 m. gruodžio mėn. 27 d. pal. Margaritos paskelbtas.

Gali kas paklausti: **„Kodėl taip vėlai?"** Ar negalėjo tą pamaldumą įvesti apaštalas Jonas, kurs ant Jėzaus krūtinės ilsėjosi? Šv. Jonas apaštalas 1230 m. apsireiškė šv. Gertrūdai, kuri jau tuomet Šv. Jėzaus Širdį garbino. Ji paklausė apaštalą Joną, kodėl jis nieko apie Jėzaus Širdį neparašęs, ir gavusi atsakymą: „Mano uždavinys buvo besikuriančiai Bažnyčiai apie Jėzų, kaip Dievą paskelbti. Kokie gi turtai yra Jėzaus Širdyje, pats Dievas sau pasilaikė, kad vėlesniaisiais laikais tai apreikštų ir užšalusią meilę vėl atgaivintų". Tas apreiškimas ir buvo duotas 1673 m. Čia įvyko kaip toj patarlėj: „Viskas savo laiku!" Todėl mes galime sakyti apie Šv. Jėzaus Širdies pamaldumą, kad Jį Dievas savo laiku mums apreiškė!

Šv. Jėzaus Širdies pamaldumas nebuvo tačiau naujas apreiškimas. Bažnyčia nuo senovės garbino Dievo Sūnų, Jo dievystę ir žmogystę, nes Dievo Sūnus buvo priėmęs žmogišką prigimtį. Ir toj žmogiškoj prigimty, kuri su dieviška buvo susijungusi viename dieviškam asmeny, buvo ir Šv. Širdis. Todėl jau anksčiau prieš apreiškimą Šv. Jėzaus Širdies pamaldumo buvo karštų tos Širdies garbintojų. Jau minėjau šv. Gertrūdą. Dar galima paminėti šv. Tomą Akvinietį ir šv. Bonaventūrą XIII a., didįjį

Kryžiaus Karo skelbėją Bernardą iš Klervo XII a. ir iš to paties amžiaus šv. Klarą, kuri kasdieną sveikindavo Šv. Jėzaus Širdį ir meldėsi į ją, kaip paskutinį galima būtų priminti ir šv. Augustiną, gyvenusį V a.

Kodėl gi šis pamaldumas buvo išgirstas tik 1673 m.? Mes jau girdėjome anksčiau: „Kad užšalusios širdys sušiltų". Žmonių širdys tais laikais buvo tikrai šaltos Dievo meilei.

Bet juk būtų galima garbinti ir Jėzaus erškėčiais vainikuotą galvą, paklaus kuris? Iš tikrųjų taip. Pamaldumas kenčiančiam Išganytojui buvo žinomas keliais šimtmečiais anksčiau. Bet čia visuomet būdavo garbinamas pilnutinis Kristus.

Šv. Jėzaus Širdis garbinama todėl, kad ji labai gerai atvaizduoja Jėzaus meilę. Ar mes dažnai nesakome apie meilius žmones: „Jis turi gerą širdį". Ar mes ir šiandien nevadiname tokių, kurie neturi meilės, „beširdžiais"? Tokiais be meilės laikais žmonės norėjo turėti didžios meilės pilnumą, o tai ir gavo Jėzaus Širdies pamaldumą. Pats Dievas tai žmonėms apreiškė per pamaldžią vienuolę Mariją Alacoque 1673 m., po to apsireiškimo pamaldumas į Šv. Jėzaus Širdį pradėjo smarkiai plėstis. Jėzus savo Širdį šiais laikais apreiškė, kad be meilės žmonių širdys vėl Jėzaus meile užsidegtų. Kaip gražu būtų pasaulyje, jei visur šv. meilė būtų! Jėzaus Širdy galime mes meilę rasti, nes tai yra Dievo Sūnaus Širdis. Visos kitos širdys yra silpnos. Jaunuoliai! Pamaldumas į Šv. Jėzaus Širdį turi

būti ypač malonus jaunoms ir paprastoms jūsų širdims. Juk ir pirmoji Jėzaus Širdies apaštale buvo išrinkta paprastos širdies mergaitė vienuolė Margarita. Ji buvo kūdikiškos širdies kaimiečio mergytė. Tai nekalta, dora mergaitė. Ji vos išbuvo naujokyną ir bandymo laiką. Taigi ji buvo kukli, švelni sesuo vienuolė, kuri gal kitam tiko, bet ne įvedimui naujo pamaldumo. Ji niekuo nepasižymėjo. Margarita vos vos pažinojo pasaulį. Ji neturėdavo svečių, su kuriais kalbėtų, neturėjo ryšių su žymiais žmonėmis ir ta paprastoji vienuolė pradėjo didį judėjimą, nors dėl to susilaukė daug sunkenybių. Bet Dievo pirštai moka gražiai žaisti ir menku smuiku! Dievas dažnai išrenka silpnuosius, kad sugėdintų stipriuosius ir atgaivintų pasaulio paniekintus neišmanėlius. „Mūsų tikėjimo įsteigėjas ir palaikytojas" — rašo Pijus IX, — norėjo įvesti į Bažnyčią Jėzaus Širdies garbinimą ir pamaldumą". Pati Margarita viename savo laiške pasako: „Kad tai galėčiau visam pasauliui paskelbti, ką apie tą pamaldumą žinau, tai pasakočiau su didžiu pasitikėjimu. Jei žinotų koks malonus šis pamaldumas yra Išganytojui, nebebūtų krikščionio, kurs būtų tiek be meilės, kad negarbintų dieviškos Jėzaus Širdies".

Šiandien pamaldumas į Šv. Jėzaus Širdį yra labai prasiplatinęs. Atšalusios širdys vėl karštos gryna Dievo meile. Neatsiliekame ir jaunieji. Mūsų jaunos, nesuteptos širdys dar smarkiau plaka dieviškajai Jėzaus Širdžiai. Juk jūs tik pradedate

gyventi, dar daug turėsite kentėti, tat iš anksto ieškokite jėgų ir pagalbos dieviškoje Jėzaus Širdyje! Jau dabar nuoširdžiai šaukimės jos globos — Šv. Jėzaus Širdie, pasigailėk mūsų. A.

70. Jaunasis Karys

Angele, Sarge, globoki mus, keliu geruoju veski Tu mus.

Jei paprastų sueigų metu aš sveikinu jus, mieli angelaičiai, tai šioje šventėje su didesniu džiaugsmu ir meile tai darau. „Angelaičiai, kilkim" — Jūsų širdys ir sielos, nors tyliai, bet galingai atsako **vis aukštyn.** Šiandien jūs iš tikro pakilote aukštyn. Lig šiol jūs buvote naujokai, dabar pasiruošėte ir esate pakelti į tikrus pulko karius — į angelaičius. Šiandien Dievo akivaizdoj garbingai stojate mūsų pulko tarnybon. Kokius ginklus gavote, malonūs jaunieji kariai, mūsų pulko eilėse? Jūsų įžodis ir yra jūsų gauti ginklai. Štai jie: Pirmas ir svarbiausias ginklas, su kuriuo nesiskirsite visą gyvenimą, bus Dievo garbė, **„garbinti Dievą"** — pasižadėjote. Didelis džiaugsmas šlovinti savo Sutvėrėją. Jūs džiaugiatės gavę progos pasveikinti savo tėvelius, mokytojus. Dar daugiau reikia linksmintis, kai galime patį Dievą pasveikinti, pagarbinti. Visi geri, šventi vaikučiai su džiūgesiu garbino Dievą. Šv. Stanislovas mažas būdamas didžia šviesa nušvisdavo besimelsdamas,

tas šventas jaunuolis džiaugdavos begarbindamas Dievą. Šv. Aloyzas didžiai džiaugdavos apie Dievo garbę mąstydamas. Jūs visi gerai atsimenate šv. Tarcizijaus gyvenimą, kurs ir kentėti neatsisakė dėl Dievo garbės. Vienas Meksikos vaikas spardomas ir kankinamas džiaugsmingai šaukė: „**Tegyvuoja Kristus**“, ir mirė dėl Kristaus Dievo garbės. Tai ir jums, angelaičiai, paveikslas, kaip privalote šį ginklą gerbti: Dievo garbė visur ir visada lig pat mirties pirma.

Antras jūsų šios dienos pasiryžimas — ginklas „**tėvelių meilė**“ — tai gražiausias pasiryžimas po pirmojo. Kaip jautriai tėveliai myli savo vaikus, taip gyvai turėtų mylėti ir vaikai savo tėvelius. Jūs, angelaičiai, tai supratote. Kaip čia reikia elgtis, moko gerasis Jėzus. Jis per visas savo vaikystės dienas nė mažiausio skausmo ar liudėsio nepadarė savo motinai Marijai ir globėjui šv. Juozapui. Neskaudėjo jiems širdies dėl jo, nes jis buvo paklusnus ir juos mylėjo iš visos širdies. Buvo susirūpinę tik vieną kartą, kai Jėzus 12-kos metų pasiliko bažnyčioj, bet nuliūdino ne iš savo smagumo ar piktumo, bet dėl savo Tėvo garbės, dėl dangaus Dievo valios, nes Dievas visada pirmoj eilėj O kad jūs savo pasižadėjimą mylėti tėvelius visada įvykdytumėte, laimingi būsite ir ilgai ant žemės gyvensite, kaip tai Dievas yra pažadėjęs. Kas tėvus myli ir meldžiasi, tą Dievas laimina. Paklausykite, kaip Dievas atsilygino geriems vaikams. 1880 m. Svyco miestely viena motina kal-

bėjo rytmetines maldas su savo paklusniu vaikeliu. Užbaigus melstis, sūnus tarė: „Mama, aš dar pasimelsiu į angelą Sargą“. Po šios maldelės vaikas nuėjo į mišką, kur jau darbavosi jo tėvas. Besiartinant vaikui prie tėvo tik buvo leidžiamas milžiniškas ąžuolas. Medžiui visai pasvirus, darbininkai pastebėjo vaiką ir ėmė šaukti, bet jau buvo pervėlu; medis visu smarkumu užgulė vaiką. Visi be žado pribėgo prie vaiko. Bet kaip visi nudžiugo, kai pamatė vaiką gyvą ir sveiką gulintį ant žemės po ąžuolo laibomis šakomis. Matote, jaunieji klausytojai, kaip gražiai atsilygino anam berniukui už pamaldumą ir paklusnumą, išgelbėjo nuo mirties. Už mažą gerumą Dievas šimtą sykių atlygino.

M y l ė t i a r t i m ą šiandien prižadėjote. Daug turite artimų, visus juos reikia gerbti ir mylėti. Pirmiausia jūsų artimieji yra namiškiai, vyresni ir jaunesni. Vienus mylite klausydami, kitus mylite mokydami. Kaip gražu, kad pats mažas būdamas, bet už save jaunesnius moko. Viena šešerių metų mergaitė mokė trijų metų sesutę, kaip reikia bažnyčioj elgtis. Ji mylėjo už save jaunesnę, nes mokė, o anoji, trijų metų mokinė mylėjo vyresniąją klusnumu. Jei ir jūs panašiai elgtumėtės, įvykdytumėte dar šiandien duotą pažadą. Reikia mokėti mylėti ir savo draugus, ypač tuos, kurie jums įkyrūs, nemalonūs. Jei jis tave pastūmė, tai atsikėlęs ramiai toliau eik, jei negražų žodį ištarė, tylomis pasimelsk, tada mylėsi savo padykusius draugus ir

juos taisysi, būsi jiems mažas apaštalas. Mūsų artimieji yra ir mums tarnaują gyvulėliai ir juos reikia mylėti, todėl nė vienas nenuskaus nekalto gyvulėlio arba paukštelio, visus gerbs. O įvairūs augalėliai taip pat mūsų meilės reikalauja. Angelaitis privalo mylėti Dievo sutvarkytą gamtą ir neįžeisti jos be reikalo. Vienoj pakelėj mačiau nuluptą medžio žievę. Tas negerbia medelių. Teisme ir tie medeliai paliudys, kad vaikas buvo beširdis. Nuo šiandien jūs būsite ir augalėlių prieteliai. Pasimokysime iš gerojo Jėzaus, kurs nenulaužė nudžiūvusios nendrės. Visiems gerai reikėtų atsiminti angelaičių gyvenimo taisyklę: „Angelaitis myli ir globoja augalus, gyvulius, paukščius ir perspėja savo draugus, kad jiems nieko blogo nedarytų".

Pasižadėjote šiandien klausyti vadų. Gražus tai ginklas, bet nelengvas nešioti. Klausyti už save vyresnio, galingesnio gal norėtumėte, bet klausyti savo kuopos vado, tokio pat draugo, ne. Kaip gi elgėsi dangaus Išganytojas? Jis, būdamas Dievas, klausė savo tvarinių. Klausė ne žodžiais, o gyvenimui iš paklusnumo davė save plakti, erškėčiais vainikuoti, iš paklusnumo mirė baisia mirtimi ant kryžiaus. Jei Jis klauso savo tvarinių, kodėl mes negalėtume klausyti savo draugų, gal už mus gudresnių. Kaip jums patinka, kad kas jūsų klauso, kad ir koks gyvulėlis, dėl to ir patys mokėkite klausyti.

Pagaliau prižadėkite būti blaiviais. Gražu. Jūs, tur būt, matėte neblaivų žmogų ir gailėjotės

jo savo širdyje. Bet jei jūs kada būsite neblaivūs, jūsų kiti gailėsis, o gal ir neapkęs ar keiks. Neapsileiskite. Kas iš jūsų norėtų, kad jums supančiotų kojas, į burną įdėtų akmenį, o į galvą, vietoj smegenų, įpiltų, įdėtų molio. Neatsirastų tokių. Juk girtuoklis vaikšto, kaip muštas, kalba kaip akmenį graužd amas, kuriuo svaido ir muša visus praeinančius, o jo protas virto tik molio gabalu.

Baigdamas palinkėsiu drąsiai ir nepergalimai nešioti savo pasirinktus ginklus. Jei kada užaugusius paklausiu, kad tebeturėtumėte gyvenime garbingai išnešioję. A.

71. Dirbkim ir Džiaugkimės

Malonūs Angelaičiai! Kai prieš mėnesį pasklido garsas, jog mūsų (N) miestely įvyks apylinkės angelaičių sąskrydis, girdėjau dviejų rūšių kalbų. Vieni džiūgavo, bėgiojo pas savo vadus, ruošėsi, kad tik ten galėtų nuvykti ir dalyvauti. Jiems pritarė tėveliai, kurie tvarkė uniformas, slėgė sūrius, mušė sviestą kelionei. Patys vaikai nesnaudė, bet mokėsi žaidimų, eilėraščių, sporto ir t.t. Aišku, tai buvo tikri angelaičiai ir jų tėveliai.

Bet buvo galima nugirsti ir kitokių kalbų, tiesa, labai nedaug. Jie abejodami kalbėjo apie mūsų šventę: „Sunku nuvykti, reikia daug ruoštis, vargti...“ Svarbiausia, jie nesuprato, kam tas rei-

kalinga ir ką ta šventė duoda. Todėl šiandien ir pamąstykime •

1. Kodėl reikalingos didelės angelaičių šventės,

2. Ką jos duoda.

1. Visi esate matę kareivių, kurie po kelius ar keliolika lankosi mūsų miesteliuose ir kaimuose atostogų metu. Jie uniformuoti, gražiai atrodo, visi juos gerbia. Bet jais labiau nesusidomi, nes mažas jų būrelis greit pranyksta tarp tūkstančių kitų žmonių.

Kitaip atrodo kariuomenės pulkų paradas — didžioji žygiuotė ir pratybos karui. Jų plieninės eilės priešaky išdidžiai joja raiteliai, toliau pėstininkai, už jų važiuoja artileristai, tankai, virš skraido lėktuvai, gale pamažu rieda didelis katilas ant dviejų ratų, tai kareivių virtuvė. Visi linksmai keliauja, dainuoja ir koja muša. Tikrai gražiai atrodo mūsų žaliųjų kareiviukų eilės. Nors gal ir nuvargę, bet patenkinti traukia kariai, kuriuos maloniai sutinka, sveikina visi žmonės. Bet kol jie taip galėjo pasirodyti, turėjo ilgai mokytis, lavintis, daug prakaito išlieti. Dabar jie džiaugiasi savo darbo vaisiais ir kitus palinksmina...

Panašiai yra su mūsų angelaičiais, t. y. su jumis. Jūs ilgai vargote, per metus dirbote, mokinotės, bet jūsų darbai dažnai liko nepastebėti. Vienas kitas jūsų ir labai gražiai paskraidėte, bet nedidelis jūsų būrelis greit išnykdavo iš akių. Štai kodėl reikia didesnių švenčių — kongresėlių, ku-

riuose visas pulkas, dar geriau keli pulkai, susirinktų su savo vėliavomis, chorais, sportininkais... visi kartu žygiuotų, melstųsi, žaistų. Angelaičiai yra šviesos, tiesos ir gėrio žiburėliai, kurie turi kitiems šviesti. Juk jei žiburiai bus užkišti užpečky, pridengti, niekas jų nematys. O mūsų gerasis Išganytojas įsakė žibintų neslėpti: „Niekas nedega žiburio ir nededa uždengtoje vietoje, nei po saiku, bet į žibintuvą, kad įeinantieji matytų šviesą“ (Luk. 11, 33). Taigi, didesnės šventės ir kongresėliai reikalingi ne todėl, kad pasigirtumėm, bet kad parodytumėm savo gerus darbus kitiems, kurie pasimokytų tikrosios Dievo ir artimo meilės. Mes suskridome ne plieno ginklais, kanuolėmis ar bombomis kitų naikinti, bet malda, tyru džaugsmu, nekaltomis širdimis kitus arčiau Dievo patraukti.

Jei mums gražesnių kelių niekas nerodytų, tai mes greit sudulkėtumėm ir dar jauni pasentumėm. Jei ir kiti nieko jaunatviško nematytų, manytų viskas kas gražu, išnykus. Jaunieji gali uždegti vyresniuosius, kad kartu skubėtų Dievo ir Tėvynės keliais.

Tokios šventės reikalingos ir patiems angelaičiams. Juk namuose, savo kuopose ar pulkuose ilgai vargome, dirbome. Toje šventėje jau galime pasidžiaugti darbo vaisiais. Kai atskirai dirbome, atrodėme menki ir silpni, bet kai kartu visi susirinkome, pamatėme savo galybę ir skaičių. Tokios

šventės reikalingos mūsų naujiems pasiryžimams sužadinti, didesniems sumanymas įvykdyti, naujų jėgų ir džiaugsmo iš bendros maldos pasisemti. Kad tai reikalinga, jūs patys savo dalyvavimu įrodėte. Atkeliavote, gal iš toli ir nuvargę, bet dabar vistiek linksmai Dievą garbinate, o dar liksmiau tuoj visi džiaugsitės...

2. Angelaičių šventės yra naudingos. Ne visi tokių švenčių naudą supranta. Žinoma, jei kas taip galvotų, kaip kai kurie angelaičių nedraugai šneka: „ką jūs ten gausite", tai mes nieko negauname. Jų manymu, be varinių, sidabrinių ar kitokių pinigėlių, skanių valgių ir kitokių žemiškų gėrybių nieko daugiau nėra. Tačiau mes ne už pinigus ar turtus dirbame, vargstame. Nors esame jauni, bet jau suprantame, jog yra labiau brangių vertybių, negu turtai, valgis ir drabužiai. Mes žinome, kad ne žemiškos gėrybės turi valdyti žmones, bet žmogus turi jomis protingai naudotis. Mes taip pat gerai žinome, kad be kūno turime dvasią — sielą, kuri yra nepalyginamai vertingesnė už kūną. Bet sielos turtais nepasotinsi, kaip ir ugnies auksu ar sidabru neužgesysi. Mūsų šventės — kongresėliai pirmiausia yra sielos — dvasios puotos. Todėl pirmasis žingsnis vedė mus į Dievo namus — bažnytėlę, pirmoji mūsų auka yra jauna mūsų širdis ir pirmoji mums dovana yra Dangaus maistas — Jėzus Komunijoj. Pirmieji mūsų balsai liejasi giesmėmis sielos Viešpačiui pagarbinti. Pradžiuginti,

pasotinti, įkaitinti sielą yra labai svarbi ir didelė laimė. Kongresėly mes tai lengvai padarome.

Pagaliau šventėse gauna savo duoklę ir kūnas, dvasiai vadovaujant. Juk mes žaidžiame, dainuojame, ruošiame bendrus užkandžius, keliaujame... Tokiose šventėse daug išmokstame, atsigaiviname, sustiprėjame, o tai yra vertingesnės dovanos už visokias brangenybes, kurios ilgiau pasilieka ir nuolat sielą gaivina.

Dėkodami Dievui už šią šventę, nuoširdžiai prašykime pagalbos tolimesniam mūsų gyvenimui namuose, mokykloj, visur. Sukalbėkim Sveika Marija. A.

72. Mūsų Žygiai

Sveiki mielieji angelaičiai. Džiaugias ir linksminasi mano širdis, matydama jus. Ne vienas aš džiūgauju. Drauge džiaugiasi šimtai ir tūkstančiai jūsų tėvelių, broliukų, sesučių, draugų bei pažįstamų širdžių ir sielų. Dar daugiau. Šiandien jaučia džiaugsmą ir Dangaus angelai su milijonais šventųjų. Ir gerasis Dievas maloniai žiūri į jus ir savo dieviškos galybės ranka laimina jus visus: jūsų pulkus ir kiekvieną jūsų atskirai. Linksma šiandien šiai parapijai, gera visai apylinkei, nauda Tėvynei. Senelių, vargšų veidai palinksmėja, paskaidrėja, pamačius tokių linksmų ir gerų vaikų pulkus. „Na, sako, kaip nebus linksma, kad dar yra

tiek daug gerų ir linksmų vaikų, kurie iš jaunų dienų prie Viešpaties Dievo eina".

Neatsidžiaugia mano akys, kurios mato taip gražius jūsų pulkus, stiprias eiles, šventas sielas. Tuoj užsimirštu, kad čia tik žemės vaikučiai, maži keleiviukai į amžinai tveriantį dangų. Man vis rodosi, kad čia pulkai angelų, nužengę iš dangaus garbinti savo Sutverėją, pasislėpusį Švenčiausiame Sakramente. Jūsų šviečią veidai, linksmos akutės, nesuteptos širdys primena angelų šventumą ir benuodėmingumą. Jūs palaiminti Dievo vaikučiai. Jūs esate tartum Didžiojo Jo sodo gražiai žydinčios ir meiliai kvepiančios gėlės. Jūsų giedamos giesmės ir kalbamos maldos primena angelų giesmes ir maldas prie Kristaus Sosto Dangaus Karalystėje. Jūsų plieninės ir tvarkingos eilės, gražiai plėvėsuojančios žydriosios vėliavos, barstomos gėlės, lyg atvaizduoja aną gražiąją ir didingąją procesiją su Jėzumi į Jeruzalės miestą. Minios žmonių, tarp kurių daug vaikučių, klojo Jam po kojų medžių šakas, gėles ir rūbus. Visi tuomet gražiai ir tinkamai pagarbino gyvąjį Jėzų, nes paskui sekusios minios šaukė sakydamos: O s s a n a Dovydo sūnui. Pagirtas teesie, kurs ateina Viešpaties vardan. Osana aukštybėse (Mt. 21, 9).

Jūs šiandien suskridote čia iš visos apylinkės į savo gražiosios angelaičių Sąjungos šventę — kongresėlį, kad drauge galėtumėte pagarbinti savo geriausią draugą — Kristų. Suėjote pašvęsti savo jaunų širdžių gerajam Viešpačiui Jėzui. Atėjote

pagarbinti, padėkoti, paprašyti, pasidžiaugti. Jauku ir malonu girdėti švelnius jūsų balselius gerojo Dievo garbei pašvęstus. Jūs iš mažens garbinate savo Geradarį, kad Jis jus laimintų per amžius.

Toliau jūsų sąskrydis turėjo tikslą padėkoti. Dėkoti turite kam ir už ką. Pirmiausia, reikia dėkoti tam pačiam Dievui, kurį turite ir garbinti, kad Jis leido jums ir mums gyventi, būti sveikiems ir čia linksmiems susirinkti. Toliau reikia dėkoti savo šalelei Lietuvai, savo mieliesiems tėveliams, mokytojams ir kitiems geradariams. Ypatingai nuoširdžiai turite dėkoti Katalikų Bažnyčiai, Jos vadams — Popiežiui, vyskupams ir kunigams. Bažnyčia jus globodama ir .į šią angelaičių Sąjungą įrašė, kurioj laimingai, kaip Rojuj galite jaustis. Kas yra angelaitis, tas daug malonių iš Dievo gauna, nes kiekvienas angelaitis gauna didelę daugybę atlaidų, kurių neprisirašę prie tos Brolijos negali gauti

Pagarbinę ir padėkoję g a l i t e i r p a p r a š y t i. Visų jaunos širdys draug melsdamos lengviau iš Dievo gaus reikiamų malonių. Ko jūs prašysite? Daug ko turite melsti. Bet angelaičiai negali pasitenkinti vien sau laimės melsdami. Angelaičių širdys turi būti platesnės. Jūs ypač turite išmokti melstis už kitus. Šiandien norėčiau paraginti jus melstis už mūsų brangiąją Tėvynę. Angelaičių šūkio antrasis žodis po Dievo ir yra Tėvynės gėris. Melskite Jai Dievo palaimos, ramybės ir šviesios ateities. Prašykite visiems lietuviams ir ne tėvynėj gyvenantiems laimingo gyvenimo, kad ir jie neuž-

mirštų gražiosios savo šalelės, mylimos Lietuvos. Kaip gera ir malonu. Kokia kaitri Lietuvos danguj šildanti saulutė, gražūs miškai, upės, ir ežerai... Kaip malonu skraidyti po gimtinės pievas, grožėtis gėlių žiedais ir gėrėtis paukščių balsais. Tikrai graži tu mano brangi tėvyne.

Galiau jūs susirinkote s k a i d r i a i p a s i d ž i a u g t i. Tuoj galėsite ir tai padaryti. Galima ir reikia linksmintis, tik Viešpatyje, tai yra nenusidedant. Čia galėsite pasirodyti ko išmokote, pasimokyti iš kitų, ko dar nežinote. Čia visi kartu su savo vadais ir globėjais praleisite šią šventę arba kongresėlį. Jūsų darbais galės pasigrožėti visi žmonės, kurie pamatys angelaičių darbus ir žygius. Tad drąsiai į darbą su savo gražiuoju šūkiu — **Mylėkim Dievą ir Tėvynę,** — o paskiau seks tyras džiaugsmas, ko jums, mielieji angelaičiai, linkiu. A.

II.

M a l o n ū s a n g e l a i č i a i. Tolimoj, bet gražioje šalyje viena diena metuose yra vadinama v a i k ų d i e n a. Nepaprasta ta diena, bet labai keista, įvairi, vaikams maloni ir laukiama su dideliu išsiilgmu. Vaikai ruošiasi ištisus metus tos dienos iškilmėms. Ruošiasi ne tik jie vieni, bet jiems padeda jų tėvai, mokytojai ir visi kiti žmonės. Tą dieną vaikai viešpatauja ir gyvena. Jiems visur pirmenybė ir teisė. Jie užpila miškus, sodus, aikštes, miestų gatves. Pilna pajūriuose ir paupiuose. Vi-

sur jie žaidžia, šūkauja, linksminasi ir kitus linksmina. Visi jie skuba garlaiviais, traukiniais, vežimais, raiti joja ar savo kojas bėgom mėgina. Viskas jiems nemokamai, veltui. Jų diena. Visi jie pasipuošę tautiškais rūbais. Visas jų įvairumas ir keistumas turi pasirodyti kepurių išpuošime. Kiekvienas berniukas ar mergaitė turi pasidaryti sau keistesnę už kitų kepurę, nes už jos keistumą ir gražumą esti dalijamos dovanos. Tikrai keistenybių diena. Tą dieną visi vaikai, kas būtų: turtingi ar vargšai, gabūs ar mažiau gudrūs, sveiki ar ligotesni tampa lygūs ir vienodi, išskyrus jų pačių padarytą keistenybių kepurę, kuria gali skirtis, nes tai jų pačių nuopelnas. Gražus pamokinimas, kad jei galima kuo girtis, tai tik savo gerais darbais ir nuopelnais, bet jokiu būdu ne kitų mums duodamu gerumu ar kokiu privalumu. Antra, tą dieną vaikai primena suaugusiems, kad greit jie juos pavaduos visuose metuose ir visuose darbuose.

Ar galime ko nors pasimokyti iš anos vaikų dienos. Taip, galime. Ji rodo, kad ir mes ką nors panašaus galėtume padaryti. Šiandien pradžia padaryta. Mūsų apylinkėj ir kitose apylinkėse šiandien kaip tik vyksta panaši vaikų diena, kurią norėtume pavadinti a n g e l a i č i ų d i e n a. Tikiu, kad kada nors tas įvyks ir viena diena bus tikrai visos Lietuvos vaikučių — angelaičių diena. Šiandieninis kongresėlis liudija, kad tai gali greit įvykti. Juk pulkų pulkai angelaičių užpildė visus kelius ir takelius, kas pėsčias, kas važiuotas skubėjo į savo švен-

tę — kongresėlį. Visur pilna angelaičių. Dabar malonu žiūrėti, kaip gražiai atrodo jų eilės. Koks gražumas jų vėliavų. Koks linksmumas ir pasitenkinimas veržiasi iš jų širdžių. Tiesa, jūs, angelaičiai, susirinkote ne dovanų gauti ar žibučiais, lyg tomis popierinėmis kepurėmis, pasirodyti. Jūs pirma skubėjote ne į miškus, pievas, laukus ar kalnus, bet į Viešpaties Kūrėjo bažnyčią. Angelaičiai, pirmiau susirinkote į Dievo namus pasimelsti, kad paskiau galėtumėte skristi į gražiausią Dievo namą — gamtą džiaugtis ir žaisti. Tuo angelaičiai skiriatės nuo kitų vaikų, ypač ne katalikų, kuriuos pirmiausia ir labiausiai moko mylėti gamtą ir mažai beprimena tos gamtos Kūrėją — Dievą.

Gerieji angelaičiai! Mūsų keliai aiškūs ir tiesūs, nors kartais būtų kieti ir grubūs. Mes gerojo Dievo vaikučiai, Išganytojo atpirkti krikščionys katalikai, Dievas mūsų Sutvėrėjas, Išganytojas mūsų Atpirkėjas. Prie Jo mes einame ir mokomės eiti. Nežiūrime jei kartais reiktų pakentėti — pavargti. Mes mokame ir mokomės kentėdami Dievą mylėti, o Dievą mylint tikro džiaugsmo turėti. Jūsų šiandieninė šventė tikrai parodo jūsų kelius. Norėčiau paklausti jūsų, kas jus čia atvedė, kodėl drįsote tiek pasiaukoti, keliolika ar net keliasdešimt kilometrų vykti? Ar nelengviau būtų žaisti artimiausiame pamišky ar paupy? Aišku taip, atsakysite. Bet vis dėlto nesusilaikėte nuo to pasiaukojimo. Nors dar jauni, bet jau pratinami prie pasiaukojimo ir ištvermės. Juk jūs vykote čia nežiūrėdami, kad reiks

pavargti, pakęsti visus kelionės nesmagumus. Jūs palikote didelę daugumą draugų, kurie nenorėjo kartu keliauti. Vadinasi, jūs esate verti ir garbingi angelaičiai, nes mokėjote reikale pasiaukoti, nesitikėdami iš to jokios sau naudos. Gražus jūsų žygis. Verta pagirti. Toks jūsų uolumas turi nudžiuginti visus jūsų vadus ir globėjus, tėvus ir mokytojus, nes tokie vaikai daug gerų vilčių žada. Bet, gerieji angelaičiai, neužmirškite besigėrėdami, kad neapsileistumėte savo gražiai pradėtuose žygiuose ir nenustotumėte vietoje, kas gali būti jūsų pražuvimu.

Šis kongresėlis turi pamokyti jus naujų sumanymų ir dar didesnių darbų. Dabar pulkas su pulku, kuopa su kuopa, vadas su vadu, narys su nariu draugiškai pasitarę turite pasiryžti toliau dar labiau dirbti gražiems angelaičių siekiams. Iš šios šventės turite parsinešti ar parsivežti vieną, bet aiškų ir stiprų pasiryžimą — **Būsiu stropus ir darbštus angelaitis, angele Sarge padėk ir globok mane. A.**

73. Angelaičiai Kilkim

Gerasis mūsų Išganytojas žmones yra palyginęs vaismedžiams, kurie neša vaisių. Blogieji žmonės atneša blogą vaisių, gerieji — gerų vaisių. Bet kiekvienas medis, kurs neneša gerų vaisių, bus iškirstas ir į ugnį įmestas. Dvasios akimis matau ne paprastus žmones, bet Dievo malone įskiepytus, kurie turi nešti dangiškų vaisių. Pirmiausia į akis

krinta jaunieji, šviežieji medeliai, tai vaikučiai. Jie dabar dar silpni, bet užaugę taps stiprūs medžiai, kurie neš tikrai naudingų vaisių. Ypač akį traukia mūsų tėvynės gražieji žiedai — angelaičiai, kurių pulkų pulkus, su vėliavomis priešaky, uniformuotus ir pasižymėjusius čia ir matome. Jie čia atžygiavę iš mūsų visos apylinkės ir susirinkę Dievo — pasaulio Sodininko akivaizdoj. Matau ir kitokių medžių: vieni pabalę, sulinkę nuo ilgo amžiaus ir didelio uolumo tarnaudami Dievui, kiti dar pusamžiai, treti bepradedą žydėti, kad galėtų tinkamų vaisių nešti. Visi gali savęs paklausti: kokių vaisių nešė ir neša? Visi žinome aiškų įsakymą — nešk tik gerą vaisių! Bet kodėl mums tai nesisekė? Dažnai todėl, kad nemokėjome iš savo jaunystės įprasti ir pasiruošti. Laimingesni yra čia linksmai ir drąsiai stovį jaunieji angelaičiai. Jie jau nuo savo vaikystės eina Viešpaties keliu. Jei neturėjome laimės anksčiau sužinoti, kaip galima tapti naudingu vaismedžiu, tai prisiminkime bent dabar. O jūs, angelaičiai, dar stipriau įleiskite šaknis dangiškai kelionei.

Kaip galima padaryti, kad išaugtų gražūs, stiprūs medžiai, kurie savo viršūnėmis dangų siektų? Visi suprantame, kad jaunas medelis yra trapus. Kad jis tiesus ir dailus augtų, reikia daug rūpesčio ir globos. Jo žievė yra plona ir minkšta. Suaugęs medis daug perneša: kai jo žievėj pjaustomos vardo raidės, sužalojamas. Jis nebijo dūžių ir purtynių. Šaltis ir audra jam nepakenkia. Bet jauno medelio

negalima sužeisti ir jo žievės paliesti. Jauno medelio augimas lengvai gali būti sukliudytas, jis gali sulinkti ar nudžiūti ar išaugti gumbuotas. Jaunas ir syvų pilnas medelis negali ir šalčio išlaikyti. Todėl žiemą jį apvynioja šiaudų gręžtimi. Audros lengvai gali jį sužaloti ar išrauti, nes šaknys negiliai įleistos žemėn.

Panašiai yra su jaunais žmonėmis, kurie panašiai jautrūs ir trapūs yra. Todėl ir juos reikia apsaugoti nuo visų išorinių pavojų. Nesistebėkite jūs, jaunieji, kad reikia saugoti savo akis ir ausis, kurios yra jūsų sielos vartai, kad nuodėmės šaltis ir audringas blogojo pasaulio viesulas nerastų įėjimo į jūsų sielą ir nepakenktų. Jūs patys turite saugotis blogų žmonių, kurie norėtų pasikėsinti prieš jūsų dorybes. Reikia saugotis tų, kuriuos Išganytojas vadina „neteisingais pranašais, plėšriaisiais vilkais avies kailyje". Tai jūsų draugai, kurie dedasi esą jūsų draugai, pataikauja jums savo kalbomis. Tai blogi vaisiai, kurie auga ant blogų medžių. Reikia nuo jų bėgti, kad nepakenktų jūsų sieloms, kurios gali pasidaryti panašios į juos. Juk teisingai sakoma: „Pasakyk man, su kuo draugauji, ir aš tau pasakysiu, kas tu esi".

Ar mes pagalvojome, kad mūsų blogi vaisiai, t. y. blogi darbai būdavo tada, kad tik susitikdavome su blogais draugais. Angelaičiai yra laimingi, nes jie nuo jaunystės pratinami draugauti tik su gerais draugais, bet ypač pratinami susigyventi su di-

džiausiu vaikų draugu — Jėzumi Kristumi. Čia yra vaikų džiaugsmas ir laimė. Taigi, pirmasis angelaičių geras vaisius yra apsaugojimas jaunųjų sielų nuo blogos aplinkos, kuri dažnai kaip amaras sugraužia dar neužaugusius daigus.

Bet neužtenka jauną medelį apsaugoti nuo išorinių kenkėjų. Jaunas medelis yra minkštas ir lankstus. Kad tiesiai augtų, reikia jam atramos. Taip ir jaunieji žmonės turi turėti atramą, kurios pagalba galėtų gražiai ir tiesiai augti. Mūsų sielos atrama yra Išganytojas. Jis yra pasakęs: „A š e s u v y n m e d i s, j ū s v y n m e d ž i o š a k e l ė s". Šakelės visuomet turi būti surištos su vynmedžiu, nes iš jo ima sau maistą ir gyvybę. Iš vynmedžio teka gyvybės sultys. Atlupta šakelė nuo vynmedžio, greit nudžius. Taip yra ir su mūsų sielos gyvenimu. Kol ji yra vienybėj su Išganytoju, visuomet yra gyva, nes iš to susijungimo su juo visuomet naujos gyvybės ir jėgos semiamės. Juk tik vienybėj esą priima dažnai Jėzų šv. Komunijoj, rūpinasi, kad jis su jais visuomet pasiliktų. Kas geriausiai pratinamas tą vienybę su Kristumi palaikyti, ar ne angelaičiai, kuriems įsakyta dažnai eiti prie šv. Komunijos, kurie ir šiandien taip garbingai atliko savo šventą pareigą. Tik su Kristumi vienybėj esą vaikai yra laimingieji jauni medeliai, kurie greit išaugs į gražius ir galingus medžius, kurie savo viršūnėmis visą žemę pridengia. Jų šakose dangaus paukščiai, geros mintys gyvena. Visi juose džiaugsmo randa.

Užaugę medžiai turi vaisių nešti. Pasėtos daržovės sėkla tik užaugusi neša vaisių. Ne taip yra su vaismedžiu. Jis pirma yra laukinis medelis, kuris neša tik blogą vaisių. Sodininkas įskiepija gerų skiepų, iš kurių išauga geri vaisiai. Bet žemiau skiepo vis dar išželia piktos šakelės, kurias sodininkas turi nugenėti. Panašiai yra ir su žmonėmis. Naujagimis yra lyg laukinis medelis. Krikštas jį padaro Dievo kūdikiu, ir laukinis tampa sodo medeliu. Bet ir vėliau atželia laukinės šakelės. Jas reikia nukirpti. Kas atlieka tą darbą? Sielos piktžolės išraunamos atgailos Sakramentu. Vaikai, kurie retai pratinami eiti išpažinties, negalės išaugti palaimos verti. Ir čia angelaičiai vedami geruoju keliu. Kodėl paskutiniais laikais retėja eilės prie klausyklos ir Dievo stalo? Iš dalies ir todėl, kad vaikai pripratinami prie įvairių dalykų: sporto, amato... bet nepripratinami savo sielas skaidrinti ypač dažna Komunija. Toje srityje didelių nuopelnų turi Angelaičių Sąjunga. Juk ir šiandien sukeliavę keli angelaičių pulkai tą patvirtina. Jų šimtai ėjo prie Dievo stalo, kartu dalyvavo šventų Mišių aukoje, klausė pamokslo. Kada žmonės tingiai tarnauja Dievui, tai jie su džiaugsmu bėga Dievo keliu. Kadangi šiais laikais lengvai žiūrima į religinių pratybų atlikimą, tai angelaičiai mokomi eiti prieš srovę, skleisti gerąją, šventojo tikėjimo šviesą. Jie tampa žiburiais, rodančiais tikrąjį kelią tamsybėse. Melskime Dievo palaimos mūsų jauniesiems, kad jie degdami tyra Dievo meile ir kitus užkurtų. A.

74. Įsiskelkime Ugnies

Jūs visi, mano gerieji angelaičiai, gerai pažįstate piemenėlių gyvenimą. Atsimenu ir aš anas piemens dienas. Buvo tai laimingos dienos, ypač gražų pavasarį, kai laukuose pirmosios žolelės kalasi pro žemės plutą, pakyla skraidyti margaspalviai paukšteliai ir kai jie savo čiulbėjimu ragindavo mus dainuoti. Miela buvo jaunam skraidyti paskui linksmai šokinėjantį ėriuką, ar rankomis mėginti sugauti blezdingos sparnelį. Bet būdavo ir liūdnų dienelių. Žiūrėk, neišsimiegojęs, reik anksti kelti, karštą vasaros dieną gyvuliai laksto, į namus bėga, negalima jų pavyti. Ypač įgrįsdavo šaltokos ir lietingos rudens dienos. Bet gudrūs piemenėliai rasdavo išeitį. Štai susirenka sausų šakų, uždega ir jau rūksta dūmai, šilta, gera. Jie kartais ir gardžių bulvių išsikepdavo. Taigi ugnis juos sušildydavo, atgaivindavo. Ypač maloni ugnis yra nakties piemenims. Kodėl šiandien tai kalbėjau? Juk dabar taip šilta, net prakaitas trykštą, todėl mes savo šventėj — kongresėly ugnies nekursim, bulvių nekepsim, nes mes ir ne piemenys! Taip, tai tiesa. Bet prilyginimais mes geriau suprantame ir geriau atsimename. Nors dabar ir nėra šaltos dienos, tačiau dažnai saulei kaitinant žmogaus širdy ir sieloj pasidaro tamsu ir šalta! Tartum sušąla žmogaus dvasia. Tuomet reikia didžios šilimos atgaivinti suledėjusią dvasią. Reikia šviesos, kuri apšviestų tamsius sielos kampelius. Nors nemanau, kad jūsų, malonieji angelai-

čiai, širdys galėtų būti tamsios ir šaltos, tačiau vis dėlto gera kartas nuo karto dar labiau pakaitinti ir apšviesti savo dvasią. Šiandien tam mes ir suskridome iš įvairių pulkų, kad įsiskeltumėm dvasios ugnies ir pajustumėm jos šilimos! Kur yra ta ugnis? Kame šviečia ta saulė? Papasakosiu.

Vienas jaunuolis blogai gyvenęs, savo dvasią sušaldęs, kaip ledą, o ją pajuodinęs, kaip naktį, sumanė taisytis. Jis norėjo būti geresnis, bet žinojo, jog pirma reikia darbais parodyti savo pasitaisymą. Jis viską buvo užmiršęs, kaip būtų galima greičiau atsigaivinti, o be to, jis norėjo giliai pasitaisyti. Jis atsiminė Šv. Istorijos pasakojimus, Palestiną ir prieš porą tūkstančių metų gyvenusį stebukladarį Kristų, kurs visus prašymus išklausydavo, nusidėjėlius šventai gyventi išmokindavo. Jis iškeliavo į Šv. Žemę, kad ten, kur Kristus gyveno, gautų šv. šviesos, jėgos. Nukeliavo. Jis dabar Kristaus gimimo bažnyčioj prašė dvasiai šilimos ir šviesos. Ir jo malda buvo išklausyta. Jis užsidegė. Bet niekas jo širdies negalėjo matyti, o jis norėjo ne tik pats džiaugtis ta nauja šviesa ir šilima, bet ir kitus džiuginti. Todėl jaunuolis užsidegė žvakę iš ten degusios žvakės ir nutarė tą pačią liepsną parsinešti į savo kraštą, parapiją, kaimą. Visiems parodys, jog čia iš Kristaus žemės liepsna, dangiška šviesa, tai ženklas mano jau karštos širdies, dvasios, kurią įkaitinau ir sušildžiau savo šventoj kelionėj...

Jaunieji kariai angelaičiai! Kiek daug pamoko mus šis jaunuolio didelis pasiryžimas ir gražus to

pasiryžimo įvykdymas. Mes esame laimingesni už aną jaunuolį, nes mums nereikia taip toli keliauti, kad rastumėme savo širdžiai šilimos ir šviesos. Mes tokios šilimos ir šviesos renkame labai arti, kiekvienoj savo parapijos bažnytėlėj. Tos pat šviesos ir šilimos gavome ir šiandien švęsdami savo apylinkės angelaičių šventę. Mes žinome, Jog Jėzus iš savo gerumo arti mūsų — altoriuje. Jis mielai ateina dar arčiau — į mūsų širdį. Kokia laimė ir tyras džiaugsmas. Šiandien mes jauni atsigaivinę ta laime, nes priėmėme Šv. Komuniją, vadinasi, įsiskėlėme dangiškos ugnies, kuri neperstojamai mus šildys ir švies, kol mes patys gyvensime.

Dėkodami Jėzui už naują šviesą ir šilimą, darykime du pasiryžimu, kuriuos būtinai ištesėkime:

I. Uoliai kūrensiu savo širdy ugnį, šildančią dvasią.

II. Žiebsiu tos ugnies į kitų širdis!

1. Bet girdžiu jūsų tylų klausimą — kaip tai padaryti? Klausykitės, aiškiau pasakysiu. Paprastoji ugnis degina, šviečia ir šildo. Tuo turi pasižymėti ir šiandien įskeltoji jūsų dvasinė ugnis.

a) Ugnis degina tai, kas netinkama. Taip sudeginame varputes, nereikalingus popierius, pagalius ir t.t. Ir mūsų sieloj veisiasi nereikalingų piktžolių, ydų: pyktis, kerštas, melagystės, vagiliavimai, namiškių ir vyresniųjų neklausymai, smaguriavimas, tingėjimas ir t.t. Kur čia viską ir išskaičiuosi! Daug usnių įsiveržia į mūsų širdies lauką. Šiandien įskeltoji ugnis tegul viską nudegina, tuo-

met širdis bus skaisti, kaip ugnimi išvalytas auksas.

b) Neužtenka nudeginti, kas pikta, nes vietoj nudegintų piktžolių, reikia sodinti širdies daržely dorybių gėles: malonumą, pamaldumą, paklusnumą, susivaldymą ir taip toliau. Kokių dorybių jums labiausiai reikia, jūs patys žinote.

c) Geros ir doros mūsų širdys pirmiausia lyg šildys mus pačius, nes visiems bus malonu jaustis gerais. Kas jus pagiria, tai žodžiais lyg sušildo, nes veidas paraudonuoja, o širdis pradeda smarkiai plakti, akys šviesiau spindi ir t.t.

Visokių tų gėrybių ir jėgos įsižiebsime čia, malonieji angelaičiai, savo šventėje — kongresėlyje, bendroj maldoj, arčiau Kristaus priėję. Toks gražus mūsų pasiryžimas ir naujai įskelta ugnis turi būti mūsų parnešta ir į namus, kaimus, mokyklas. Jei mes paskleisime tą šventą ugnį, tai mūsų šventė pasisekusi. Įsiskelkime ugnies! Amen.

75. Nuskinta Gėlė

Gerieji klausytojai! Ši vieta, kurioj dabar stovime visi susirinkę, įvairiais vardais vadinama. Kapai, kapinės, mirusiųjų miestas, kryžių daržas ir t.t. Visi tie vardai labai liūdni. Ne taip šią vietą norėčiau aš pavadinti. Kaip? Tuoj pasakysiu.

Visus žmones, gyvenančius ant žemės, ypač vaikus, galima palyginti į didelį gėlių daržą. Visos gėlės, dygsta, lapuoja, žydi, vysta. Dažnai į gėlių dar-

žą ateina šeimininkė, rankoje laikydama aštrų peilį, kuriuo pakerta tuos žiedus, kurie jai patiko ir kurių ji norėjo. Vienus nupiauna peržydėjusius, kitus pačiame grožyje, o kitus vos pražydusius. Ar kas šeimininkę vadina žiauria? Ne. Ji yra daržo valdovė, gali daryti, ką nori. Bet pasiteiraukime, kur ji deda taip gražių žiedų ir žalumynų puokštes? Ji nemeta jų lauk, ypač tų jaunesnių žiedų. Visus sumerkia į gražiausį indą ir skubiai neša į Dievo namus, prie altoriaus. Čia jie dar gražiau pražysta. Iš čia niekur nebeišnešami.

Po to jau galime suprasti kaip norėtųsi pavadinti kapines. Kapinės yra tik laikina mūsų kūnams vieta, jame ilsisi, kol Dievo balsą išgirdę stos Dievo akivaizdon ir amžinai žydės — Dievui garbės giesmę giedos. Kapinės nėra mirusių, bet miegančių būstinė. Jei čia vien tik mirtis bylotų, nebūtų ant kapų gėlių, žalumynų, turėtų būti negyva žemė, pilkas akmuo viską pridengtų. Ir tie kapų kryžiai pasvirę, samanoti, su išblukusiais užrašais neskelbia, vien mirties, bet ir prisikėlimą. Juk ir Jėzus mirė ant kryžiaus, bet vėl greit prisikėlė. Ir prie mūsų kapų kryžiai šneka apie mūsų prisikėlimą.

Taip pat suprantama, kodėl nereikia nusiminti, kai žmogus miršta, ypač jei jaunesnis ar mažas, kaip ir čia turime gerąjį-ją angelaitį-tę. Kaip gražiai žydinčios gėlės greičiau gali būti šeimininkės nuneštos prie altoriaus, taip ir jauni žmonės gali būti greičiau Dievo pakviesti prie Dievo Sosto. Šiandien esame tokio įvykio liūdininkai. Neseniai

linksmas buvo N., skraidė kaip dangaus paukštelis, žydėjo kaip darželio gėlelė. Visiems buvo geras, mielas, gal todėl ir Dievui patiko, norėjo jį arčiau prie savęs turėti. Nuskrido a. a. N. pas savo Tvėrėją Viešpatį. Juk jis tikrai nuskrido, mes, ypač mūsų angelaičių pulkas, kurs jį čia atlydėjome, neabejojame. Juk kai mes angelaitiškai sveikindavomės „Angelaičiai kilkim", a. a. N. smagiai sušukdavo — vis aukštyn! Ką tie žodžiai reiškia, mes visi gerai žinodavome. Mes turime keltis į Dievą, į dangų, į gėrį, į grožį. Jis jau pakilo ir amžinai ten džiaugiasi tarp angelų, kaip tarp dangaus žvaigždelių. Mūsų pulkas, pasakysiu, neliūdi jo, nors sunku ašaras sulaikyti, netekus ant žemės ir savo pulke gerojo angelaičio.

Bet juk mes žinome, kad jis mūsų neužmirš. Nors jis nebesakys eilėraščių mūsų susirinkimuose, nebegiedos giesmių mūsų pamaldose, bet jo siela džiaugsmingai giedos Dievui garbės ir padėkos giesmes. Ir dėl to Dievas atsimins. Jis melsis už mus ir už mūsų darbų pasisekimus. Šiandien, dalyvaudami laidotuvėse, pagerbėm jo kūną, kuriame pats Dievas gyveno ir siela viešpatavo. Žmogaus kūnas yra lyg Dievo bažnyčia. Kaip gerbiame Dievo bažnyčią, taip ir žmogaus kūną, kuris priimdavo šv. Sakramentus, ypač Šv. Komuniją. Todėl mes kūnų nedeginame ar kitaip nenaikiname, bet palaidojame, kad kaip iš žemės paimtą, taip jon sugrąžintų, o paskutiniame teisme prisikeltų vėl iš tos pačios žemės. Dalyvauti laidotuvėse yra geras, gailestingas

darbas. Mūsų angelaičių pulkas gerai tai suprato ir gražiai įvykdė. Mes atlydėjome jį į tą ramybės vietą, parodėm kaip savo draugui, kad mes jį mylėjome ir mylime, neužmirštame ir neužmiršime.

Ką galime daryti savo a. a. draugo N. atminimui? Paminklo nepastatysime, bet ką nors galim. Štai dabar čia išaugs naujas angelaičio kapas. Mūsų pulko angelaičiai padarykim jį gražiausiu kapu kapinėse. Pirmiausia, pavasario žibuoklės tegul žydės ant mūsų draugo kapo, paskutinė gėlė tegul nuvysta taip pat ant jo kapo. Taip darydami mes parodysime ryšį, kuris nenutrūksta laikinai jam atsiskyrus. Praeis daug metų, mes užaugsime, bet savo draugo angelaičio kapo ir tuomet neužmirškime. Savo pulko ir kitiems angelaičiams papasakokime, jog čia ilsis geras angelaitis. Visa tai būtų mūsų a. a. angelaičio N. kūnui atsiminti, bet svarbiau mes dar turime atsiminti jo sielą. Tiesa, gal jai ir nereikia mūsų pagalbos, bet kol to nežinome, parodykim jai savo meilę. Angelaičio sielos nepaguosim gėlėmis ant kapo. Siela trokšta kitokių dalykų. Mes ir sielai galim labai daug padėti. Štai jau pasimeldėm per jo laidotuvių pamaldas, neužmirškime ir per kitas pamaldas. Rytą ir vakarą pasimelskim ir už a. a. N. Kai artimiausiu laiku priimsim Šv. Sakramentą, paaukokim už draugą angelaitį. Būtų gražu, kad jūs patys po mirties 30 dienų, sudėję po 5 centus užprašytumėt atlaikyti šv. Mišias jo intencija, atėję į kapus pasimelstumėte — tai tikrai draugo meilė.

Štai tarkim paskutinį jam sudiev. Kariai jį tartų šautuvų garsais, mes tarkim sielos nuoširdžiais maldos balsais. Linkėkime jam ramybės ir dangiško džiaugsmo, sukalbėkime kartu amžiną atilsį. Ilsėkis Viešpatyje, kol vėl gyvas prisikelsi ir su mumis pasimatysi. A.

P A B A I G A

TURINYS

I. Bažnytinių Metų Šventėse

Pratartis 5
1. I-jam Advento sekmadieniui: *Naujieji Bažnyčios Metai* 9
2. Šv. P. Marijos Nekalto Prasidėjimo šventei: *Nesuteptoji* 12
3. Bet kuriam Advento sekmadieniui: *Laukiame Kalėdų* 16
4. Kristaus Gimimo šventei: *Piemenys ir Angelai prie Kūdikėlio Lopšio* 19
5. Kristaus Gimimo šventei: *Kalėdų Džiaugsmai* 23
6. „ „ „ *Kalėdos* 26
7. Šv. Stepono šventei: *Tikėjimas už Akmenį stipresnis* 31
8. Pokalėdiniam sekmadieniui: *Nekaltų Berniukų Kraujas* 35
9. Naujiesiems Metams: *Naujųjų Metų Sveikinimai* 39
10. Trijų Karalių šventei: *Mano Dovanos* 42
11. Grabnyčių šventei: *Liepsnos* 46
12. Pelenų Dienai: *Pelenai ant Galvos* 50
13. Bet kuriam Gavėnios sekmadieniui: *Kenčiantis Kristus ir Mes* 53
14. Šv. Kazimiero šventei: *Šventasis Lietuvis* 57
15. Verbų sekmadieniui: *Palmės* 61
16. Didžiajam Penktadieniui: *Kryžius* 64
17. Kristaus Prisikėlimo šventei: *Velykos* 68
18. Kristaus Prisikėlimo šventei: *Velykų Margutis* .. 71
19. Antrajai Velykų Dienai: *Apaštalausiu* 74

20. Atvelykio sekmadieniui: *Baltieji Vaikai* 78
21. Šv. Jurgio šventei: *Pavyzdys Angelaičiams* 80
22. Kristaus Įžengimui į dangų: *Skriskime Dangun* 83
23. Kristaus Įžengimui į dangų: *Mano Vardas Danguje* 87
24. Sekminės I: *Gyvoji Bažnyčia* 90
25. Sekminės II: *Dovanos* 93
26. Dievo Kūno šventei: *Dangiška Meilė* 97
27. Šv. Jono Krikštytojo šventei: *Didysis Atsiskyrėlis* 101
28. Šv. Petro ir Povilo šventei: *Kryžiaus ir Kardo Brolystė* 104
29. Šv. Aloyzo šventei: *Lelijos Žiedas* 108
30. Marijos Apsilankymo šventei: *Džiaugsminga Kelionė* 112
31. Škaplierinei (įrašant į škaplierių Broliją): *Dvasiniai Šarvai* 115
32. Šv. P. Marijos Dangun Ėmimo šventei: *Gėlių Puokštė* 118
33. Šv. Rožančiaus šventei: *Maldų Vainikas* 121
34. Angelų Sargų šventei: *Mūsų Palydovai* 125
35. Šv. Pranciškaus Asyžiečio šventei: *Gamtos Mylėtojas* 129
36. Visų šventųjų Dienai: *Garbinkime Šventuosius* 133
37. Vėlių Dienai: *Gelbėkime Mirusiuosius* 137
38. Šv. Cecilijos šventei: *Giedokim Viešpačiui* 141
39. Kristaus Valdovo šventei: *Mūsų Valdovas* 144

II. PASITAIKOMOSE ŠVENTĖSE

40. Pirmosios Išpažinties Dieną: *Naujas Žmogus* 149
41. „ „ „ *Vėl Sieloj Giedra* 152
42. Pirmosios Komunijos Dieną: *Mano Žvakė* 155
43. „ „ „ *Neišgriaunama Pilis* 159
44. „ „ „ *Dievas su Mumis ir Mumyse* 163
45. Mėnesinės Komunijos Dieną: *Kelias Dangun* 166
46. „ „ „ *Stebuklinga Duona* 169
47. „ „ „ *Gyvasis Vanduo* .. 172
48. „ „ „ *Dangiškas Vaistas* 176

49. Vaikų šventei: *Ryžkimės* 181
50. Vaikų šventei: *Garbinkite, Vaikai, Viešpatį* 185
51. Blaivybės Savaitei: *Blaivutė* 189
52. Įsirašant į Blaivystę: *Ir Mes Blaivininkai* 193
53. Tautinei šventei: *Mes Laisvi* 196
54. „ „ *Laisvas Kiškelis ir Mes* 199
55. „ „ *Mūsų Tėvynė ir Tu* 203
56. „ „ (8 rugsėjo): *Tėvynės Globėja* 207
57. Rekolekcijoms: *Kodėl Kristus Kentėjo* 210
58. „ *Dažna ir Gera Išpažintis* 213
59. „ *Kristaus Meilė* 217
60. „ *Kristaus Kraujas* 221
61. „ *Mano Gavėnia* 223
62. „ *Pasiryžimų Gėlės* 226
63. „ *Velykinė Komunija* 228
64. Mokslo Metų Pradžiai: *Mokyklos Varpelis* 232
65. „ „ „ *Nauja Vaga* 235
66. Mokslo Metų Pabaigai: *Atostogos* 239
67. Motinos Dienai: *Mano Motina* 242
68. „ „ *Motina ir Tu* 246
69. Šv. Jėzaus Širdies šventei: *Širdžių Širdis* 251
70. Angelaičių šventėms ir Kongresėliams: *Jaunasis Karys* 258
71. Angelaičių šventėms ir Kongresėliams: *Dirbkime ir Džiaukimės* 262
72. Angelaičių šventėms ir Kongresėliams: *Mūsų Žygiai* 266
73. Angelaičių šventėms ir Kongresėliams: *Angelaičiai, Kilkim* 272
74. Angelaičių šventėms ir Kongresėliams: *Įsiskelkim Ugnies* 277
75. Angelaičio(tės) laidotuvėse: *Nuskinta Gėlė* 280

2,90€ 10,-